

မောင်လှမျိုး

ချင်းချောင်းခြုံ

သရုပ်ဆောင်ကောင်းတံ့ ည

BURMESE
CLASSIC

- စာမူရှင်ဖြူမျက် - ၅၁၉/၂၀၀၂ (၅)
- မျက်နှာပုံရှင်ဖြူမျက် - ၄၉၅/၂၀၀၂ (၆)
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးထွန်းထွန်းဦး (နှင်းဦးလွင်စာပေ)
၅၃၃/အေ၊ ၈၊ ရပ်ကွက်၊ ပြည်လမ်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမောင်မောင်လွင်၊ ကာဖီဂတုမှာအော့(စ်)စာ
၂၀၄၊ လမ်း ၃၀၊ ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၃၀ ကျပ်

ဒို့ကဝန်ကရေးသားပါး

ပြည်ထောင်စု မြေကွဲရေး	ဒို့ကရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မြေကွဲရေး	ဒို့ကရေး
အချုပ်အခြေအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့ကရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းစွာ
စည်းကမ်းရှိစွာ ဝိပဿနာပြု
စည်းကမ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော်လွှဲစည်းပုံနာမမြဲခံခဲ့ရပေလျှင်ပေါ်ပေါက်ရေးသား
ပြည်ထောင်စုသားစားလုံး၏
ပဏာနကျသောကဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ဝေခံရေး

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်ကည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မဆန့်ကျင်ဘက်အားဖြင့် ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဆောင်ယက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်ဆန့်ကျင် ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက် [၄] ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံသာသန့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ အခက်မဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးတည်ချက် [၄] ရပ်

- ★ စိတ်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်များကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ကုမ္ပဏီတည်ချက် [၄] ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေတန်ဖိုးများ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

ပေါင်ဂုဗျိုး (ချင်းချင်းနွဲ့)

အရပ်သောင်တောင်စာ့ ... ၂

မင်းနိုင်၏ကဗျာစာအုပ်ထဲမှ ကဗျာများကို မင်းနိုင် တွေ့နပ်
အောင် သူ အသံထွက်၍ ဖတ်သည်။

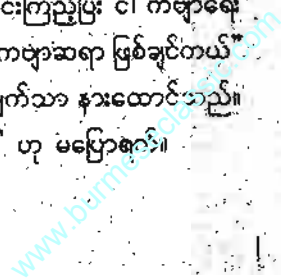
အသည်းနှလုံးထဲကို၊ ခင်ဆွေသက် စတင်ရောက်ရှိလာက
တည်းက၊ ကဗျာတွေကို ချစ်တတ်ခဲ့သည်ဟု၊ မင်းနိုင်က သူ့ကို ပြော
သည်။

မဂ္ဂဇင်းတွေ စာစောင်တွေမှာ အချစ်ကဗျာတွေကို တွေ့မြင်
သည့်အခါတိုင်း၊ ခင်ဆွေသက်ကို ရည်စူးလျက်၊ မင်းနိုင် ကူးယူလေ့ရှိ၏။

“ခင်ဆွေသက် မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ပြီး ငါ ကဗျာရေး
ချင်လိုက်တာကွာ၊ အခုမှ အလောသုံးဆယ် ကဗျာဆရာ ဖြစ်ချင်တယ်”

မင်းနိုင် ပြောသမျှကို သူက ပြုံးလျက်သာ နားထောင်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်” ဟု မပြောရက်။

မင်းနိုင်၏ ကဗျာစာတမ်းလေးကို ပြန်ပေးရင်း ...

"Every man is poet when he is in love."

(အချစ်နယ်ကို ရောက်လာသူတိုင်း ကဗျာဆရာ ဖြစ်ကြသည်) ဟု၊ ဗလေတိုက ပြောဖူးတယ်။ မင်းလည်း အချစ်နယ်ထဲကို ရောက်နေပြီ။ ကဗျာဆရာ ဖြစ်ပြီပေါ့။"

အားပေးစကားဟု မင်းနိုင် ထင်ပေလိမ့်မည်။ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့စေလိုသောကြောင့်သာ ပြောလိုက်မိသော ... စကား။

မထူညီသော အဝဲနှစ်ခုကို ထပ်တူယှဉ်တွဲဖို့ လွန်စွာခက်ခဲကြောင်း ပြောပြချင်သော်လည်း မပြောဖြစ်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် မျှော်လင့်ကြည့်နေသော သွယ်ဝယ်ချင်းဖြစ်သူကို ကြည့်လျက် သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ချို့ချလိုက်မိသည်။

၂၂

ညနေခင်းက ကြောက်လန့်တကြား မျက်စေ့ မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ခင်ဆွေသက်၏ ညာဘက်လက် လွှဲဖယ်မြောက်တက်သွားသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသော်လည်း မည်သို့သော တားဆီးနိုင်ခွင့်မျှ မရလိုက်ချေ။

"ပြန်"

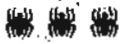
မင်းနိုင်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး အရေကျွတ်၍ လွင့်ထွက်သွားပြီဟု ထင်မိသည်။ ကာယကံရှင်မင်းနိုင်အနေဖြင့် မည်မျှနာကျင်လေမည်မသိ၊ ခပ်ဝေးဝေးမှ လှမ်းကြည့်နေသူပင်လျှင် ခင်ဆွေသက်၏ လက်သံ

www.burmeseclassic.com

ကို နားကွဲမတတ် ကြားလိုက်ရသည်။ ကြားလျှင် ကြားချင်း ဦးခေါင်း အတွင်းသို့ ကြယ်တံခွန်များစွာ ဖြတ်သန်း ဝင်ရောက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။

မှင်တက်နေရာမှ အသိဝင်လာကာ ခင်ဆွေသက်နှင့် မင်းနိုင် တို့ရှိရာသို့ ထသွားသည်။ မင်းနိုင်သည် ဦးငုံလျက် ခင်ဆွေသက်သည် ပြန်ထွက်သွားသော ဒေါသကို သေဝပ်စွာ ရုပ်သိမ်းလျက် ရှိ၏။ လူသူ ကင်းမဲ့နေသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။

သူအံ့နားသို့ ရောက်သောအခါကျမှ ခင်ဆွေသက် ခြေလှမ်း စရွှေသည်။ မင်းနိုင်အနီးသို့ သူသွားပြီး ခင်ဆွေသက်၏ ခြေလှမ်းတွေကို ဝေးကြည့်နေမိ၏။ လွင့်ကနဲ ဖြတ်တိုက်သွားသော လေပြည်နှင့်အတူ ဝင်ကနဲ ယိမ်းကသွားသော ကေသာနွယ်ရှည်တွေမှ အကြည့်ကိုရွှေလျက် မင်းနိုင်ကို ငဲ့ကြည့်မိသည်။ မင်းနိုင်၏ ကြေကွဲ မျက်ဝန်းအိမ်ရွှေလျားဝေးကွာသွားသော ခင်ဆွေသက်၏ သဏ္ဍာန်ဝယ် ကို မြင်သည်။ မျက်တောင် မခတ်။ မျက်ဝန်း မလှုပ်။

သဏ္ဍိ ကောင်းလွန်းလို့ ရှေ့တိုးတာ မဟုတ်ဘူး မခင်ဆွေသက်၊ မင်းနိုင်လွန်းလို့ အင်အားမရှိတာ

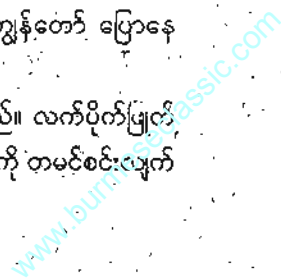
ဘွဲ့နှင်းသဘင် အနောက်ဘက် စည်းရုံးသံတိုင်တွေကို မခွဲ
အရို မှီကာ မပွင့်တပွင့်ပြုံးသည်။ ပြုံးရင်း လက်ပိုက်လျက် ခင်ဆွေသက်
အ သူ့ကို မကြည့်ဘဲ . . .

“ရှင်က ပွဲစားလား”

ရင်ကို မည်သို့မျှ မထိခိုက်စေသော အမေးစကား။

“ပွဲစားထက် မြင့်မြတ်တဲ့ စကားမျိုးကို ကျွန်တော် ပြောနေ
တယ်၊ မခင်ဆွေသက်”

သံတိုင်တွေကို မှီထားရာမှ ကျောခွာသည်။ လက်ပိုက်ပြုတ်
ဖျတ် လွယ်အိတ်ကိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်သည်။ မျက်လုံးကို တမင်စင်းလျက်

သရုပ်ခံဆောင်တောင်းဆို ... ည

ကြည့်ရင်း

“ပွဲခဲ ဘယ်လောက်ရလဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျိုး ဆံတစ်မျှင်စာတောင် မပါပါဘူး မခင်ဆွေသက်”

“ဒါဆို ရှင်သူငယ်ချင်းဘက်က မခဲချင်လို့ ကျွန်မကို လာရန် တွေ့တာပေါ့၊ အပြစ်ဖို့တော့ပေါ့၊ ဟုတ်လား ကိုထွေးနိုင်”

နူးညံ့သော မျက်နှာသည် စာနာစဖွယ် ရှိလွန်း၏။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မှားမှန်းသိလို့ ကျွန်တော် လာတောင်းမန်တာပါ”

“အို . . . ရှင်သူငယ်ချင်းကို ကျွန်မက အရင်ဆုံး တောင်းပန်ခဲ့တာပါ၊ တောင်းပန်လို့ မရလွန်းလို့ ကျွန်မ တုံ့ပြန်လိုက်တာ၊ အဲဒါ ကျွန်မ မှားသလား”

“မမှားတော့ မမှားဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

စကားအတန်တွင် မင်းနိုင်မျက်နှာကို မြင်ယောင်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း အဝင်ပေါက်မှ ကားတစ်စီး ကွေ့ဝင်သွားသည်ကို မြင်၏။ အင်းယားလမ်းပေါ်တွင် လမ်းနံဘေး၌ ရပ်ထားသော ကားလေးငါးစီးမှ အပ အသွားအလာ မများပြားသေး။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်လွန်တဲ့အပြစ်ထက် အပေးခံရတဲ့ အပြစ်ဒဏ်က ပိုများသလားလို့ပါ”

အလှမပျက်သော်လည်း နာကျင်စွာ မဲ့လိုက်သည်ကြောင့် ဘဝင်မကျ။

“ရှင်မို့လို့ ပြောရက်တယ်”

လွန်စွာ ထိခိုက်သွားဟန် တူသည်။

“ရှင်မှာသာ နမသားချင်းရှိရင် ရှင် ဒီလိုပြောမှာ မဟုတ်ဘူး

...”

“ကျွန်တော် . . .”

ခေါင်းငုံ့သည်။ မျက်ရည်ဝဲသည်ကို မြင်၏။ စကားတစ်စွန်း မြားတစ်စင်း ဖြစ်သွားသည်ကို သတိမချပ်မိ။

“ကျွန်တော် မခင်ဆွေသက်ရဲ့ တန်ဖိုး ဣန္ဒြေကို မလေးမစား ပြောတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုယ်တိုင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ မျက်ဝန်းကို တို့သော လက်ကိုင်ပဝါကို ကြည့်ရင်း . . .

“မခင်ဆွေသက် နားလည်လက်ခံအောင်၊ နားရှင်းအောင် ပြောဖို့ အချိန်နည်းနည်းလိုမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဆယ်မိနစ်လောက် အချိန်ပေးပါ . . . မခင်ဆွေသက်”

တုံ့ပြန်စကား မကြားရ။

မခင်ဆွေသက် ဟူသော အမည်ကို ကြားဖူးနေသည်။ မခင်ဆွေသက်ကို အတန်းထဲတွင် မြင်ဖူး တွေ့ဖူးနေသည်။ တစ်ကားနီး တည်း တစ်ဆောင်တည်း။ ဘားသာရပ်တစ်ခုတည်းဟု သိထားသည်မှာ

www.burmeseclassic.com

တစ်နှစ် မက။

သို့သော် တစ်ဘက်အိမ်ဝင်းသို့ ပြောင်းလာကြသော မိသားစုသည် ခင်ဆွေသက်တို့မိသားစု ဖြစ်ကြောင်းကို လွန်ခဲ့သော ခြောက်လလောက်ကမှ သူ သိသည်။ မိဘချင်းသာ ဓလေ့စရိုက်အရ ရင်းနှီးကြသည်။ တစ်ဘက်အိမ်ဝင်းတွင် ခင်ဆွေသက်ဆိုသော နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေကြောင်းကို မင်းနိုင်ပြောမှ သိရ၏။ လူငယ်ချင်း မရင်းနှီးဖူးခဲ့။

“အရင်က မရင်းနှီးလည်း အခု တမင်ရင်းနှီးလိုက်စမ်းပါကွာ ငါက မင်းလိုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားမဟုတ်တော့ တက္ကသိုလ်ထဲ ဝင်ဖို့ ခက်တယ်၊ မင်းနဲ့ ရင်းနှီးတော့ ငါ့အတွက် စိတ်မပင်ပန်းရတော့ဘူးပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး မင်းနိုင် . . . ငါတို့အတန်းထဲက ခင်ဆွေသက် အိမ်ဝင်းထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“ထွေးနိုင်ရာ မင်းကလည်း ည့်ရန်ကော၊ သူတို့အိမ်ကို ဝင်သတင်းစာ ပို့ရတယ်လေ၊ သတင်းစာပို့ရင်း ခင်ဆွေသက်ကို မြင်ဖူးတာ”

အရင်ဆုံး နာမည်သိတယ်၊ နောက် . . . နောက်ဆုံးနှစ်သင်္ချာ ဂုဏ်ထူးတန်းဆိုလား သိတယ်၊ မင်းနဲ့ နှစ်ချင်း ဘာသာချင်တူနေတာပဲ၊ စာသင်ခန်းအတူတူ ဖြစ်မယ်လို့ ငါ မှန်းပြောတာ”

“တော်ပါပေတယ်” ဟု သူ ပြောသည်။

မင်းနိုင်က . . .

“ဂုဏ်ရည် မတူမှန်း ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ သိရက်နဲ့ ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်၊ ခင်ဆွေသက်နဲ့ နီးစပ်ဖို့ တစ်တပ်တစ်အား မဟုတ်တောင်”

တတ်နိုင်သလောက် မင်း ချီကို ကူညီပါလား”

ထိုနေ့မှစ၍ မျက်မှန်းတန်းရုံသာရှိသော ခင်ဆွေသက်ထံမှ စာအုပ်ငှားခြင်း၊ စာမေးခြင်းတွေ ပြုခဲ့သည်။ ပြုံးပြန့်ကဲဆက်ခြင်းတွေ ရှိခဲ့သည်။ တစ်စစဖြင့် သူငယ်ချင်း အရင်းအချာ မဖြစ်သေးသည့်တိုင် တလေးတစား ရင်းနှီးခင်မင်သူအဖြစ် လုပ်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်တည်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ခင်ဆွေသက်ကို မင်းနိုင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အဆင့်စာတန်း ခွဲခြားခြင်း မရှိ။ ပုဂ္ဂတိတူညီစွာ ဆက်ဆံသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျေနပ်ကြည်နူးရသည်။

နောက်တော့ မင်းနိုင်၏ အရိပ်အခြေကို ခင်ဆွေသက် ရိပ်စားမိသည်။

သတိထား ဖယ်ခွာရင်းက မင်းနိုင်၏ ရင်ဖွင့်စကားကို ကြားခဲ့ရ၏။ ငြင်းပယ်နေသည့်ကြားက ကိုယ်ထိလက်ရောက်ဖြင့် ဆန္ဒလေပို့ခဲ့သည်။ လက်တုံ့ပြန်သူကို မှားယွင်းသည်ဟုတော့ မယိုးစွပ်ရက်။

ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး လူ့စည်ကားလျှောက်ရှိသည်။ အဓိပတိလမ်း၏ နှုတ်ခမ်းစပ်တွင် လျှောက်နေရင်းက မြက်ခင်းနုကို ကျော်လျှောက်ကွန်ကရစ်ပြားတွေပေါ်မှ လျှောက်သည်။ လှည့်မကြည့် ငုံ့မကြည့်သော်လည်း ပြောသမျှစကားတွေကို ခင်ဆွေသက် နားစိုက်ထောင်နေဟန် တူ၏။

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက မင်းနိုင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့အကြောင်း၊ ပညာရေးကံခေတဲ့အကြောင်း။

မခင်ဆွေသက်ရဲ့ ဘဝဝန်းကျင်မှာ ဆွစ်စကား ကြိုက်စကား ပြောတဲ့လူတိုင်းကို ပါးရိုက်လေ့ ရှိတယ်လို့မှ ကျွန်တော် သိမထားဘဲ၊ အဲဒီထဲက အနွမ်းပါးဆုံး လူတစ်ယောက်ကို အကြမ်းတမ်းဆုံး တုံ့ပြန်လိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားရတယ် မခင်ဆွေသက်”

“ကျွန်မ လွယ်အိတ်ကို သူ ဆွဲထားတာ ရှင် မြင်တယ်မို့လား။”

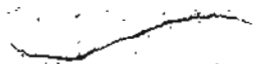
“ကျွန်တော် အချိန်မီတားဖို့ ကြိုးစားပါသေးတယ်”

“ကျွန်မအရှက်က အချိန်ကို မစောင့်နိုင်ဘူး ကိုထွေးနိုင်”

စကားသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။ သဲ့သဲ့မျှ တုန်ခါသော စကား။

“မခင်ဆွေသက် မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း မင်းနိုင်ဟာ သနားစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုတော့ မခင်ဆွေသက် သိစေချင်ပါတယ်”

ညင်သာစွာ ငဲ့ကြည့်သည်။ နားလည်ရခက်သော လူတစ်ယောက်ကို စူးစမ်းသည့် မျက်ဝန်း။

၂၅

စာသင်ဆောင်၏ပြင်ပသို့ သူ အလျင်ရောက်သည်။ ခင်ဆွေသက်ကို ကြိုသောကားက သူ့ကားရပ်ထားရာတွင် ယှဉ်လျက် ရပ်ထား၏။ ကားကို နောက်ကျောမှီလျက် စာသင်ဆောင်ဘတ်သို့ ငေးမျှော်သည်။

ထူးခြားဆန်းကျယ်လွန်းသည် မဟုတ်သော်လည်း ပေါ်လွင်ဝင်းပမည့် အလှူရိပ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်သည်။ ခင်ဆွေသက်ဟု သိ၏။ ဆရာမများ အဆောင်အက်တွင် သူ ရပ်နေသည်ကို ခင်ဆွေသက် မြင်သည်။ ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိ။ အကြည့်ပြင်သာ နှုတ်ဆက်သည်။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ ခင်ဆွေသက်က ပြုံးရိပ်သံမေးသော

မျက်နှာထားဖြင့် . . .

“ကဲ . . . ကိုထွေးနိုင် ရှေ့နေတာဝန်၊ အောင်သွယ်တော်
တာဝန်ကို ဆက်လက် ထမ်းဆောင်နေဆဲပဲလား၊ ပြောစရာရှိတယ်
ဆို။ပြော၊ ဟိုမှာ ဒီရိုင်ဘာတောင် ကားစက်နီးနေပြီ”

လေအယူ၊ မျက်နှာ အမူအရာကြောင့် သူ ပြုံး၏။
ပြုံးလျက် . . .

“ကမန်းကတန်း ပြောရင် ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်
ယောက်ရဲ့ဘဝကို နားလည်သိရှိဖို့ ပြောမှာဆိုတော့ အချိန်နည်းနည်း
ကြာမှ ဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို နောက်မှပြောပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေး”

“အထူးအရေးကြီးသော ကိစ္စလို့ သဘောထားပေးနိုင်ရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“အောင်သွယ်လုပ်ငန်းကို အထူးအရေးကြီးသော ကိစ္စလို့
ခေါ်ဝေါ်ပုံထောက်ရင် အောင်သွယ်ခဲ ကောင်းကောင်းရထားတယ်
ထင်တယ်”

“မခင်ဆွေသက်ရယ် . . . မင်းနိုင်ကို ကျွန်တော် သနားလွန်း
လို့ပါဗျာ”

“ကျွန်မက ကူပြီး သနားရမယ့် သဘောလား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ စာနာ နားလည်ရှုံ့လောက်ပါ”

လက်ကာသည်။ ကျောမှိုထားသော ကား၏အနောက်မှပတ်
၍ ဒီရိုင်ဘာရှိရာသို့ သွားသည်။ ငဲ့ကြည့်သောအခါ ခင်ဆွေသက်ကို

ရပ်လျက် ထွေ၏။ ကားရွေ့လျားသောအခါကျမှ သူ့အနားသို့ ခင်ဆွေ
သက် ရောက်လာသည်။

“ဒီရိုင်ဘာကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ ကိုထွေးနိုင် ကျွန်မကို လိုက်ပို့
ပေးရမှာနော်”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ရှင်က . . . ရှင်ကို . . . ရှင်နဲ့ ကျွန်မ
စသည်ဖြင့် မသုံးနှုန်းတော့သည်ကို သတိပြုမိသည်။ ကားလမ်းသွယ်
လေး၏ တစ်ဘက်တွင်ရှိသော အကြော်ဆိုင်သို့ မေးဆတ်လျက် . . .

“အကြော်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ပြောမယ်ဗျာ”

“ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ပြော၊ ဒီနေ့ အကုန်ပြောရမှာနော်၊
နောက်နေ့ကျရင် ကျွန်မ နားမထောင်ချင်တော့ဘူး၊ တစ်တန်းတည်း၊
တစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်ရပ်တည်းနေသူမို့လို့ ကျွန်မ အားနာနေတာ၊
နောက်နေ့တွေ အောင်သွယ်ရင်တော့ ကျွန်မ အိမ်ကို လာတိုင်ရလိမ့်
မယ်”

စကား မတုံ့ပြန်ဘဲ ခေါင်းကိုသာ ငိုက်ငိုက်ထား၏။ အကြော်
ဆိုင်ထဲတွင် လူကွဲပါးလျက် ရှိသည်။ အကြော်ဆိုင် စားပွဲငယ်တွေက
အဖုံးအအုပ် မဲ့သည်။ သစ်ရိပ်တွေကြောင့် နေပြင်းစွာမကူ။ နေသည်
တိမ်းလွှဲခဲ့ပါစ။

“မင်းနိုင်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်း၊ မင်းနိုင်က မိဘ

တွေ မရှိတော့ဘူး။ ဝယ်ဝယ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားကြတာ၊ ဦးလေးနဲ့ နေရတာ၊ ဦးလေးဖြစ်သူကလည်း သူ့မိသားစုနဲ့သူ ကျပ်ကျပ်တည်း တည်း၊ မင်းနိုင်က ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းပြီး ပညာသင်ခဲ့ရတာ၊ နောက်ဆုံး ဆယ်တန်းကို ဘယ်လိုမှ မအောင်တော့ဘူး။ ဆင်းရဲတာ ကြောင့်ရော ကိုယ်တိုင်စာညှိတာကြောင့်ရောပေါ့။

အခုတော့ သတင်းစာပိုလိုက်၊ တိုဟာဒီဟာ ရောင်းလိုက်နဲ့၊ ညဘက်ဆို ဆိုက်ကားနင်းသေးတယ်၊ ဆင်းရဲတာရယ် ပညာရေးကံခဲ၊ ခွဲတာရယ်ကလွဲရင် ရိုးသားကြိုးစားမှုအပြည့်၊ သူ့ထစ်ပါးအကူအညီ ကိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မယူခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော့်မိဘက ရင်းဖို့နိုးဖို့ ငွေထုတ်ပေးတာတောင် သူ မယူခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမယ်၊ ခြေလက်အင်္ဂါ မချို့မယွင်းမချင်း ကြိုးစားရှာဖွေနေဦးမယ်တဲ့။

ဒါပေမဲ့ . . .

ဘယ်လိုလုပ် ပိုလျှံမှာလဲဗျာ၊ သူ့ဦးလေးမိသားစုကို သူ့ မိသားစုလို သဘောထားပြီး လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းနေရတာ”

စိတ်ဝင်တစားရှိသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျေနပ်ရ၏။

ခင်ဆွေသက်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်သည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ်ဗျာ၊ ဒီလောက် ရုန်းကန်ကြမ်း

တမ်းနေရတဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ခိုကပ်ခွင့်ရလိမ့်မယ် လို့ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့မိဘူး”

ခင်ဆွေသက် ခေါင်းငုံ့သည်။

“ဘဝကြမ်းပေမယ့် စိတ်မကြမ်းခဲ့ဘူးထင်ပါရဲ့၊ အသည်းနလုံး

ထဲမှာ မခင်ဆွေသက် ရောက်နေပြီလေ”

“တော်ပါတော့ ကိုထွေးနိုင်ရယ်”

မျက်နှာကို လွဲဖယ်လိုက်သည်။

“နားရှက်ရင်လည်း သည်းခံပါဗျာ၊ နွမ်းပါးတဲ့ ကျွန်တော့်

သူငယ်ချင်းကို နွမ်းပါးမှုကြောင့် ခြင်းပယ်လိုက်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊

ဇွဲသားမှု ကြိုးစားမှုဆိုတာကိုပါ ထည့်သွင်းစေချင်တယ်”

သက်ပြင်းချသံ ကြားသည်။

ဘူးသီးကြော်ပန်းကန်၊ အချဉ်ပန်းကန်သည် အရာမယွင်း

သေး။ ဝဲဘက်မျက်လုံး တစ်စွေ့ရှိ စာသင်ဆောင်တစ်ဆောင်ဘက်

အဝင်ဝတွင် ဝင်သူထွက်သူတွေ ခပ်စိပ်စိပ် ရှိသည်။ အခြားစာသင်ခန်း

တွေ စာသင်ချိန် ကျန်ရှိသေးသည် ထင်၏။

“ရိုးသားတာ မရိုးသားတာ၊ နွမ်းပါးတာ မနွမ်းပါးတာတွေ

စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ဘူး ကိုထွေးနိုင်၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့

ကျွန်မ သူ့ကို ပြောပြီးပြီ၊ သနားစိတ် ဝင်မိတယ်ဆိုရင်တောင် ချစ်စိတ်

ဝင်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ မခင်ဆွေသက်”

“ကျွန်မ အဲဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားသေးဘူး ဆိုပါတော့ ဒါ

အခိုင်မာဆုံး အကြောင်းပြချက်ပါပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အဖြေကို စိမ်းစိမ်းကားကား မပြဘဲ

တစ်ဖက်လူ အခဲရသက်သာအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ညင်သာပေးပါလို့

ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါရစေ”

ခေါင်းညိတ်သည်။

"ပါးရိုက်တာ အော်ငေါက်တာလောက်အထိ မကြမ်းတမ်းမိ
မအောင် ကျွန်မ ဆင်ခြင်ပါ့မယ်"

အကြမ်းပန်းကန် နှစ်လုံးထဲသို့ ရေနှေးငုံ့သည်။ ခင်ဆွေသက်
ဘက်သို့ တစ်ပန်းကန် ပေးသည်။ ကျန်ရှိသော အကြမ်းပန်းကန်ကို
နေရာမရွေ့။

"ဂုဏ်ရည်မတူတာကြောင့် လက်မခံတာမျိုးလားလို့ မင်းနိုင်
ကျွန်တော့်ကို မေးရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမလဲ"

အဖန်ရည်နှွေးစေးတေးကို နှုတ်ခမ်းဆွတ်ရုံ သောက်သည်။

ပြီးမှ . . .

"အဲဒါ အဓိကအကျဆုံးကိစ္စလို့ ဖြေလိုက်ပေါ့။ ဆင်းရဲမှန်းသိ
လျက်နဲ့ နေရာပေး စဉ်းစားမိတဲ့ အထိတော့ ကျွန်မဦးနှောက် မခမ်း
ခြောက်သေးဘူး ထင်ပါတယ်"

"မင်းနိုင်သာသိရင် တော်တော်ခံစားရမယ့် အဖြေပဲ"

"ဖိမ်ခံဖို့ ပေါ်ကြော့နေဖို့ ဆင်းရဲတာကို လွှဲရှောင်တာ မဟုတ်
ဘူး။ ထပ်တူဖြစ်စေချင်လို့ပါ"

"အရာရာမှာ ထပ်တူဆိုတာ ရှိနိုင်ပါ့မလား မခင်ဆွေသက်"

"ထပ်တူညီဆိုတဲ့ သင်္ချာဘာသာ စကားတောင် လှိုင်လှိုင်သုံးစွဲ
နေကြတာပဲ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ ဘာသာစကားမှာ ဘာကြောင့် လှိုင်
လှိုင် မသုံးနိုင်ရမှာလဲ။ ဘာကြောင့် မရှိနိုင်ရမှာလဲ . . . ကိုထွေးနိုင်ရဲ့"

"သိပ်ခက်တဲ့ကိစ္စပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်"

"ခက်တာ မခက်တာတော့ ကျွန်မ မသိဘူး။ ဘုရင်သမီးတော်
နဲ့ အညတရဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေမှာ လုံးဝမရှိသင့်တဲ့ ဇာတ်လမ်း
မျိုးတွေပဲ။ ပညာချင်း၊ စီးပွားချင်း၊ အကျင့်စရိုက်ချင်း မတူတဲ့လူကို
ဘာကြောင့် ငြိစွန်းရမှာလဲ။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဦးနှောက်ကို
အနည်းနဲ့အများ ခမ်းခြောက်သွားစေတဲ့အရာပဲ။

တန်ရာတန်ရာ မှန်းပါဆိုတဲ့ စကားကတော့ ရင့်သီးလွန်းမှာ
မိ ကိုယ်နဲ့ သင့်တော်ရာကို ရှာဖွေတာ အကောင်းဆုံး ထပ်တူညီခြင်းပဲ။
ကိုမင်းနိုင်ကို ပြောလိုက်ပါ။ ထပ်တူမညီနိုင်လို့ လက်မခံတာပါလို့။
နော် . . . ကိုထွေးနိုင်"

ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ညိတ်လိုက်ရသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျား မင်းနိုင်ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ အဲဒါ

...."

စကားကို ခဏဖြတ်သည်။ ခင်ဆွေသက်၏ မျက်နှာကို
အသနားခံစွာ ကြည့်လျက် . . .

"ကျွန်တော်နဲ့အတူ မခင်ဆွေသက် ကြိုးစားပေးစေချင်ပါ။
အယ် နှစ်ပေါင်းတဲ့သူ အားငယ်သွားမှာ ကျွန်တော် စိုးရိမ်လို့ပါ"

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုထွေးနိုင်၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုထွေးနိုင်က သူငယ်ချင်း
ဖြစ်နေပြီပဲ။ တခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းဝန်းထိန်းမတ်ပေး
အယ်လို့ ကျွန်မ ယူဆပါမယ်"

ကျေးဇူးတင်စွာ ပြုံးမိသည်။

တိမ်းလွဲစ နေရောင်သည် အနောက်ဘက်တွင် စူးရှလျက်ရှိ

သရုပ်ဆောင်ကောင်းတဲ့ ... ည

၏။ လေပြည်တွင် ကံ့ကော်ရနံ့ ပါလာ၏။ စိန်ပန်းပွင့်တွေ မဝေတတ်
သေး။

၂၃

အသက်အရွယ် တစ်ရွယ်တည်း၊ တစ်သက်တည်း၊ ဖြစ်သော်
လည်း မင်းနိုင်၏နေလောင်သောအသား၊ ပိန်လှီသောမျက်နှာကို ငေး
ကြည့်လျက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

“ထွေးနိုင်”

ခုတ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်းက သူ့ရှိရာ စာကြည့်စားပွဲသို့
ထလှသည်။

“ပြောလေ သူငယ်ချင်း ဘာပြောမလို့လဲ”

ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ပြင်ပကို ငေးကြည့်နေသေးသည်။

ငေးလျက် . . .

“ငါ ငွေငါးသောင်းလောက် လိုချင်တယ်၊ ငါ့ကို ကူညီပါ”

သူ ပြုံးလျက် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ မင်းနိုင်၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်သည်။ ခုတင်အနီးရှိ ဆက်တီပေါ်တွင် ယှဉ်လျက် ထိုင်၏။

“ငါ့မှာတော့ မရှိဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေဆီက ငါ တောင်းပေးပါမယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး... မင်းက ဘာအလုပ် လုပ်မလို့လဲ”

နဖူးမှ ချွေးစက်တွေကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်ပြီး . . .

“ငါ နိုင်ငံခြား သွားချင်တယ်”

“နိုင်ငံခြား၊ ဟုတ်လား၊ မင်းနိုင်”

ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ မင်းပြောတဲ့ ငွေငါးသောင်းနဲ့ ဘာလုပ် လို့ ရမှာလဲ”

ပခုံးပေါ်မှလက်ကို ရုပ်လျက် မေးသည်။ သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ မင်းနိုင်က . . .

“မလေးရှား ရောက်မလား၊ စင်ကာပူ ရောက်မလား မသိဘူး၊ အသိတစ်ယောက်နဲ့ သွားမှာ၊ လိုတာ သူစိုက်လိမ့်မယ်၊ အလုပ်ကလည်း တိုမှာ အဆင်သင့်၊ တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်အတွင်း သွားရမှာ အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီ”

အံ့ဩရလေသည်။

“သေချာရဲ့လားကွာ”

“သေချာပါတယ်၊ မင်းဆီက ငါးသောင်းရရင် ပိုသေချာသွား မှာပါ၊ တိုရောက်တာနဲ့ ငါ အမြန်ဆုံး ပြန်ပေးလိုက်မယ်”

“ပြန်ပေးဖို့ ဖလှိပါဘူး၊ ငါက မင်း အဆင်မပြေမှာဘဲ စိုးရိမ် တာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဟိုမှာ ဘာအလုပ် လုပ်မှာလဲ”

“ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ငါ့မှ ပညာမတတ်တာ၊ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ် အကုန်လုပ်ရမှာပေါ့၊ ပိုက်ဆံစုလို့ ရရင်ပြီး ရော”

“ပြန်စားကြီးပါလား မင်းနိုင်ရာ၊ ငါ အံ့တောင် အံ့ကြဲထယ် လက်လုပ်လက်စားဘဝနဲ့ ရှာကြံခဲ့တာ ကြာကြာလှပြီ၊ အခုမှ ဒီစိတ်ကူး မေါက်ရတယ်လို့”

ပြုံးလျက်နှင့် . . .

“ဘာလဲ . . . မင်းမိန်းမယူဖို့ ငွေသွားရှာမှာလား”

“ဘာလုပ်ဖို့ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ငွေဟာ အားလုံးရဲ့ သည်းခြေ ကြိုက်မို့လား”

အတိမ်အနက်ကို မမှန်းဆတတ်သောစကား။

မိသားစုသုံးယောက် တိုင်ပင်ကြသည်။

မင်းနိုင်၏ဘဝကြီးစားမှု စိတ်ထားတို့ကို ယုံကြည် သိထား သဖြင့် ဖေဖေနှင့်မေမေက ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ မင်းနိုင်ကို မေမေ တို့ထံတိုင် ငွေငါးသောင်း ထုတ်ပေးသည်။

“လုံလောက်ရဲ့လား မောင်မင်းနိုင်၊ မလုံလောက်ရင် ဟိုမ

ရောက် ဒီမရောက် ဖြစ်တတ်တယ်။ အားမနာနဲ့နော်၊ လိုသေးလား။
 “ဒီလောက်နဲ့ အဆင်ပြေပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေ
 အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တဲ့လူ တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်”
 ပြုံးရွှင်စွာ ပြောသည်။ ကျေးဇူးတင်စကား တဖွဖွ ဆိုသည်။
 “မနက်ဖြန် လေယာဉ်ကွင်းကို ငါ လိုက်ပို့ရမလား”
 “မပို့နဲ့၊ ရတယ်၊ မင်းအလုပ် ပိုနေလိမ့်မယ်၊ ငါ့အတွက် အတု
 စီမံပြီးသား”
 ဖေဖေနှင့် မေမေကို ကန်တော့သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေတ
 ဆုတွေပေးသည်။ ဆုံးမစကား ပြောသည်။

အိမ်ဝင်းတံခါးအနီးသို့ရောက်သောအခါကျမှ မင်းနိုင်ကို သူ
 ပခုံးပုတ်သည်။ မင်းနိုင်က နားမလည်စွာ ငဲ့ကြည့်သည်။
 သူက မင်းနိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ...
 “မင်း ပါးစပ်က နေနိုင်လိုက်တာကွာ၊ ခင်ဆွေသက်ကို နှုတ်
 ဆက်ဖို့ စကားတစ်ခွန်း တစ်ပါးမှ၊ မထွက်ပါလား”
 မဲ့ကနဲ ပြုံးသည်။ ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်မည်ပြုပြီးမှ မဖွင့်သေးဘဲ
 ကျောပေးလျက် ရပ်သည်။ ခပ်ဝေးဝေးမြင်နေရသည့် ခင်ဆွေသက်တို့
 ဝရန်တာဘက်ကို လေးရင်း ...
 “ဒီခရီးက သူ စီစဉ်ပေးတဲ့ခရီးပဲ”

“ဘယ်လို”
 မည်သို့မျှ နားလည်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိသော ကိစ္စ။
 “ငါ နားမရှင်းဘူး မင်းနိုင်”
 “မင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိအောင်ပြောပြဖို့ ငါပဲစေပြင်
 ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့ကို အပြစ်တင်မှာဖို့လို့ ဒီကိစ္စကို ပြီး
 လေ့ယ ပြောခဲ့မိတာ”
 “ငါက ဘာကို အပြစ်တင်ရမှာလဲ၊ မင်းကို နားအလည်ဆုံး
 သူငယ်ချင်းဆိုတာ မင်း မေ့နေလို့လား”
 မင်းနိုင် ခေါင်းယမ်းသည်။
 “ဒါနဲ့များကွာ”
 မရဲတရဲ ကြည့်သည်။ ကြည့်လျက် ...
 “ထပ်တူညီမှ စဉ်းစားမယ်လို့ ခင်ဆွေသက်က ပြောတယ်
 လေ၊ ထပ်တူညီဖို့ ဘာလုပ်ရမလဲလို့ ငါ သွားမေးတယ်”

ဟားတိုက်သကဲ့သို့ ခင်ဆွေသက် ရယ်မောသည်။ အရယ်ရပ်
 ပြီးမှ စကား ဆို၏။
 “အခု အချိန်အခါကျမှ ထပ်တူညီအောင် လုပ်လို့ ရပါမ
 တဲ့မင်းနိုင်”
 ဖြူနေသော မျက်နှာလေးကို တ၊ သစွာ ငေးကြည့်သည်။

၃၈ (သရုပ်ဆောင်ကောင်းတဲ့ ... ည

“မရနိုင်တော့ဘူးလား၊ ပညာရေးထပ်တူမကျရင် စီးပွားရေး ထပ်တူကျအောင် ကျွန်တော် လုပ်မယ်၊ အဲဒါဆို မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဖြစ်နိုင်ကယ်မို့လား တင်”

မျှော်လင့်တကြီး မေးနေသည်မှန်း ခင်ဆွေသက် သိသည်။

“ပါးတစ်ချက် ရိုက်ထားတာတောင်မှ အခုလို ထပ်ပြီး မေးနိုင် စွမ်းတဲ့ သတ္တိကတော့ ချီးကျူးစရာပဲ”

ခြေလှမ်းတန်လျက် ပြောသည်။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် တုံ့ပြန် လိုက်သည့်နေရာတွင်မှ ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်သည်ကို မင်းနိုင် သတိထား မိသည်။

“သတ္တိကောင်းလွန်းလို့ ရှေ့တိုးနေတာ မဟုတ်ဘူး မခင်ဆွေ သက်၊ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ အရဲစွန့်နေရတာ။

တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ဖြစ်ဖူးခဲ့တဲ့ ကိစ္စမို့လို့ စွန့်လွှတ်ရမှာ ပျက်ပြယ်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေတာ။

ကျွန်တော် လုပ်ရပ်တွေ၊ အပြုအမူတွေ မှားချင် မှားမယ်၊ ရိုင်းချင် ရိုင်းမယ်၊ ကျွန်တော့်နဂါးစိတ် မရိုင်းဘူး၊ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ရှေ့တိုး နေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နောက်ဆုတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိဒဏ်ကို မခံ စားနိုင်လွန်းလို့ပါ”

“ကျွန်မ မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ကိစ္စမို့ အတန်တန် ငြင်းနေရတာ ပါ၊ ဒီလောက်ဆို ကိုမင်းနိုင် နားလည်ဖို့ ကောင်းပါပြီ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ နားလည်လို့ ခက်နေတာ၊ ကျွန်တော် ဆင်းရဲလို့ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ချမ်းသာအောင် လုပ်

မယ်လော့ ကျွန်တော် မခင်ဆွေသက်နဲ့ ထပ်တူညီအောင် လိုက်ညီမယ်၊ ကျွန်တော်ကို မခင်ဆွေသက် မျှော်လင့်ချက် မပေးနိုင်ဘူးလား”

ခင်ဆွေသက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်ရိပ်တွေတွေ့သည်။

“ကောင်းပြီ . . . ရှင် ချမ်းသာအောင် လုပ်ဖို့အတွက် ကျွန်မ ကူညီမယ်”

“ကျွန်တော် သူတစ်ပါးအကူအညီ မလိုချင်ဘူး”

“ကူညီတယ်လို့ သဘောမထားနဲ့၊ ကျွန်မက ခိုင်းတယ်လို့ပဲ သဘောထား၊ ရှင် မလေးရှားတို့ စင်ကာပူတို့မှာ အလုပ်သွားလုပ်ရ မယ်”

“ဗျာ”

“ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ သွားရမှာ၊ ကျွန်မ အကုန် တာဝန်ယူတယ်”

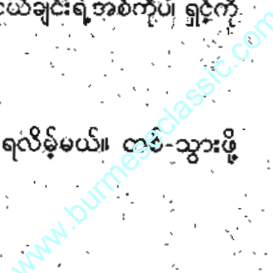
ငြင်းပယ်လျှင်၊ အခြေအနေ စေးသွားမည်ဟု၊ ထွေး

“ကျွန်တော် အလကား မလိုက်ချင်ဘူး၊ မခင်ဆွေ ကို ကျွန်တော် ငွေလေးငါးသောင်းလောက် ရှာပေးပါရစေ”

“ရှင်ဘာသာ ရှာချင်ရှာ မရှာချင်မနဲ့၊ ကျွန်မကလေး ယူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် သိပ်ပြီး ပေးချင်တယ် ဆိုရင်လည်း ရှင်နဲ့ အတူတူ သွားရမယ့်လူကို ပေးလိုက်၊ အဲဒါ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းရဲ့အစ်ကိုပဲ၊ ရှင်ကို သူ လိုအပ်သမျှ ကူညီလိမ့်မယ်”

မင်းနိုင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“စည်းကမ်းချက်တော့ သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ်၊ တစ်-သွားဖို့

လာဖို့ ကျွန်မ စိတ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သွားမယ့်နေ့မှာ မနှုတ်ဆက်ရဘူး။
နှစ်-မြန်မာပြည်ကို မြန်မာရောက်မချင်း ကျွန်မဆီကို စာမရေးရဘူး၊
ဒါပါပဲ”

“အတောင်ပံတပ်ပေးပြီး မယ့်နဲ့လို့ တားထားသလိုပဲဗျာ၊
ကျွန်တော်ပြန်လာရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို မျှော်လင့်ခွင့် ပေးရမယ်နော်”
ခေါင်းကို ချစ်စဖွယ် ညိတ်သည်။
ကြည့်နူးမြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်မိ၏။

“အဲဒါပဲ ထွေးနိုင်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက်နဲ့
နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရ ကောင်းလားလို့ မင်း အပြစ်တင်မှာ
စိုးလို့ တိတိပပ ဘာမှ မပြောမိတာပါ”

ခင်ဆွေသက်ကို ကမန်းကတန်း တွေ့ချင်နေသည်။
“မင်းပြန်လာရင် မင်းကို ခင်ဆွေသက်က မေတ္တာမျှမယ်ဆိုတဲ့
သဘောပေါ့”
“ဒါပေါ့ကွ”
ဝမ်းသာအားရ ပြောရှာသည်။ စိတ်ထဲတွင် ခင်ဆွေသက်နှင့်
အရေးတကြီး တွေ့ချင်၏။

စာသင်ဆောင်၏ ဝရန်တာမှ လှမ်းမြင်နေရသော ဂျပ်ဆင်
တော်အဖို့တစ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်နေ
သည်။ မင်းနိုင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြည်ပသို့ သွားရောက် အလုပ်လုပ်
နိုင်ခြင်း ပြစ်ကြောင်း ခင်ဆွေသက် ဝန်ခံသည်။ ဝန်ခံသူ၏ ဗျတ်နှာ
နှင့် ချည်သည့် အချိတ်အယောင်မျှ မတွေ့ရ။
“နှင်ထုတ်လိုက်ပုံကတော့ ညင်သာတယ်ဗျာ”
တံ့ပြန်နှုတ်စကား မကြားရ။ သူနှင့် ခင်ဆွေသက်တို့၏ ကား
တော် စာသင်ဆောင်၏ ဝင်းအပြင်ဘက် အကြော်ဆိုင်၏ တစ်ဘက်
တွင် ရပ်ထားသည်။ ဝေးဝေးပျံ့ပျံ့ မြင်နေရ၏။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မအဖေက သူ့ကို တစ်ခုခု တွဲပြန်ဖို့ မခင်ဆွေသက်ဘက်
ထဲ ထိုးသွင်းထား”

“ဘာကိုပေးတာလဲ ကိုထွေးနိုင်”

“မင်းနိုင်ကို မခင်ဆွေသက် မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုခု ပေးလိုက်
တယ်မို့လား”

“ကျွန်မ . . .”

စကားတန်လျက် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ကြည့်ပြီး . . .

“သူ့ကို ကျွန်မ ညာပြောလိုက်တာ”

ထင်သည့်အတိုင်း ကြားသိရသဖြင့် ပို၍ အံ့ဩရသည်။

“ရက်စက်တယ်ဗျာ မခင်ဆွေသက်”

စာသင်ခန်းတွေထဲတွင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ မရှိကြ
တော့။ ဝရန်တာရှိ ခုံတန်းလျားတံ တွင် သုံးလေးငါးယောက်သာ
ရှိသည်။ သောက်ရေတိုးထားရာဘက်မှ ကျောင်းသူတစ်စု၏ ရယ်သံကို
ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ တိုင်ပင်သင့်တယ်၊
အသိပေးသင့်တယ်”

“ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလို့ ယူဆတဲ့အတွက် ကိုထွေးနိုင်
နဲ့ မတိုင်မင်မိတာပါ”

“မခင်ဆွေသက်နဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေပြီဆို
ခေါင်းနဲ့သည်။ စိတ်မကျောင်းယန် ကြေကွဲဟန်ကို တွေ့၏။

“ကိုထွေးနိုင်ကို အသိမပေး မတိုင်မင်မိတာရော၊ ကိုမင်းနိုင်

ကို လိမ်ညာပြီး ဝေးရာ ပုထုတ်လိုက်မိတာရော၊ နှစ်ခုစလုံးအတွက်
ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုထွေးနိုင်။ ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါ”

“ကျွန်တော်က ဂိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ မင်းနိုင်အတွက်က ရင်လေး
စရာပါ။

သူ မျှော်လင့်ကြိုးစားပြီး အထမြောက်လို့ ပြန်လာတဲ့အခါ
ရင်ကူးရမယ့်အဖြစ်ကို ကြိုတွေးရင်း အခုကတည်းက စိတ်မကောင်း
ဘူး”

ဝရန်တာကို ကျောပေးလိုက်သည်။ မခင်ဆွေသက်က ယခင်
အတိုင်း အဝေးကို ထွေးကြည့်လျက် . . .

“ကျွန်မ မှားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့လူစုံရပ်ကြောင့်
တို့ထွေးနိုင်သူငယ်ချင်း အသည်းကွဲသွားရင်တောင် ဘဝကတော့ ယုတ်
လျော့စရာ မရှိပါဘူး။ နဂိုအခြေအနေထက် ပိုပြီး တိုးတက်လာမှာပါ”
သူ့ဘက်သို့ လှည့်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်မအဖွားကို တစ်ဝက်မှားတယ်လို့ ယူဆ
ပါရစေ”

အားမဝါစွာ ပြုံးမိသည်။

“ကျွန်တော် အပြစ်မရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး မခင်ဆွေသက်ရယ်၊
အလိမ်အညာ ခံလိုက်ရတဲ့ မင်းနိုင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ မခင်ဆွေသက်ကို
ထက် နိမ့်ပါးနေသူမို့ ရက်စက်လွန်းရာ ကျသွားမှာသာ ခိုးရိမ်တာပါ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ လောလောဆယ် သူ့ဘဝ နဂိုထက် အမြင့်ကျယ်
သွားမှာတော့ အမှန်ပဲ”

“သူ တိုးတက်လာမှာကို တွေးပြီး ကျွန်မ ကြည်နူးမိပါတယ်။ သူ ခံစားရမှာကို တွေးပြီး ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

သူ အသည်းနှလုံးကိစ္စကို မကူညီနိုင်ပေမယ့် သူ့ဘဝကိစ္စကို ကျွန်မ တကယ်သန့်ရှင်းစိတ်နဲ့ ကူညီလိုက်တာပါ။”

“နားလည်ပါတယ် မခင်ဆွေသက်ရယ်”

သက်ပြင်းမကင်းစွာ ပြောမိသည်။ ဝရန်တာမှ နှာလိုက်ကြ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ စိတ်ထဲတွင် ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိ။ လာမည့်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ကို ကြိုတွေးလျက် စိတ်လေးသည်။ ခင်ဆွေသက်ကိုလည်း မှားယွင်းသည်ဟု ထင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဓမ္မကုန်ကြေးကျခံလျက်၊ စီမံဆောင်ရွက်သည်ကို ကြည့်လျှင်ပင်၊ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလွန်းသည်။

အဆက်အသွယ်ရသည့်နေ့တွင် မင်းနိုင်ကို ကြိုတင်အသိပေး ရကောင်းမလား စဉ်းစားသည်။ ကောင်းကျိုးတစ်ခုကိုပင် မမြင်သဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်၏။

မ၊စိတ်မွန်သူ၊ မစဉ်းစား မတွေးဆတတ်သူဟု မင်းနိုင်အပေါ် လည်း အပြစ်မဖို့ရက်။ ကောင်းမြတ်သော ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးမားမား ဖြင့် ထွက်ခွာသွားသည် မဟုတ်သော်လည်း ဘဝအခြေအနေ တိုးတက် လာမှာပါဟု စိတ်ပြေရ၏။ မဆိုင်သောကိစ္စ မဆိုင်သောသူဟု ကိုယ့်

ကိုယ်ကို ဘေးဖယ်ထားချင်သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ နှမ်းပဲသို့ သိပ် ငယ်သူ၏ အသည်းနှလုံးကိစ္စ ပြစ်နေပြန်သဖြင့် မျက်နှာမေ့လွှဲရက်။

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

အပြစ်ကင်းစင်သော သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို မြင် ယောင်၏။ အပြစ်မဲ့သော ခင်ဆွေသက် မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင် ပြန်သည်။ ကားအတူစီးခဲ့စဉ်က ပြောသော ခင်ဆွေသက်၏ စကားသံ တို့ ကြားယောင်လျက် ရှိ၏။

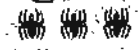
“ကိုထွေးနိုင်ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုလို့သာ ကျွန်မ အခုလိုစီမံ ရတာ၊ တခြားသူဆိုရင် ကျွန်မ အခုလောက် အလုပ်ရှုပ် ခေါင်းရှုပ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုထွေးနိုင် အကူအညီ တောင်းထားတယ်မို့လား။ တစ် ဘက်လူ အခဲရသက်သာအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ညင်သာပေးပါဆိုတာ လေး အဲဒါကြောင့် အညင်သာဆုံးနဲ့ အဝေးကို ပို့လိုက်တာ၊ ဒီလောက် လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုထွေးနိုင်၊ မီးဝေးရင် ချိတ်အေးသွားစမြဲပါ။”

မအေးနိုင်သော မီးတွေကို ကြိုတင်မြင်နေသူမှန်း ကိုယ်ကိုယ် တို့ယ် သိသည်။

ကံကို ပုံရတော့မယ်အခြေအနေဟု ပြောတွေး၏။

ကြားလူ၊ နှစ်ဘက်စလုံးကို မြင်နေသူမို့ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံး ထို့ စာနာမိသည်။ နှစ်ဘက်စလုံး၏ ဝေဒနာကို စုပုံခံစားရသဖြင့် ဝေဒ နာသည် နှစ်ဆ။ စိုးရိမ်စိတ်သည် နှစ်ဆ။ ထိတ်လန့်ခြင်းသည် နှစ်ဆ။

ဆုတောင်းစကားသည်သာ ရင်မှာ အနှုတ်။

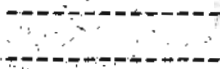

၆၂

မလေးရှားက အသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ကလောင်တယ်၊ နေပြီတို့ကို ကားလုံး
နဲ့ဆင်ပြန်တယ် ဆိုပါကော။

မင်းတို့ တစ်ခါအားရလုံးကို ကမ္ဘာတစ် ဘက်ရောက်ပါ။ အိမ်ထောင်တိုက်လုံး
အိမ်ထောင် ကုန်အိုး၊ သူ့ဆီကို အမရော့ဖို့ အသက်အထက်ကတော့ ငါ့မှာ
ကတော် ရှေ့မှတယ်။

သတိရတဲ ကပြောငါ၊ လွန်တဲ ကပြောငါ၊ မျှော်လင့် သူတို့အဖွဲ့ တစ်နေ့ထက်
အိမ်ထောင် တိုက်တဲ ကပြောငါ မင်းကနေတစ်ဆင့် ပြောပြလိုက်ပါလို့။ ရောက်တဲ
အိမ်ထောင်မလေး ဆိုင်ကိုရော လူမျိုးတိုရော သူငယ်ချင်းတိုရော ချစ်သူတို့ရော
အသက်အထက်ကတော့

မိုးကျော်နှင့် ဇော်ဇော်က စာကို အတူဖတ်သည်။ နှစ်ယောက်
စလုံး၏ မျက်နှာတွေကို သူ ခန့်မှန်းသည်။ ထပ်တူမဟုတ်တောင် စိတ်
မကောင်းခြင်း ကြီးစွာသော မျက်နှာဟု သိ၏။

မိုးကျော်က စာခေါက်ကို စာအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီး လှမ်း
ပေးသည်။ လေးပင်စွာယူပြီး လွယ်အိတ်ထဲသို့ ညင်သာစွာ ထည့်၏။

မိုးကျော်က ဘူးသီးကြော်တစ်ခုကို တစ်ကိုက်ကိုက်သည်
လက်ဆုတ်ပတ်ကို ကိုင်ရင်း ကားရပ်ထားရာ နေပူပြင်ကို ကြည့်၏။
ကြည့်လျက် ...

“ခင်ဆွေသက် မလာသေးဘူးလား”

သူက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဒီစာရောက်တာ ခင်ဆွေသက် သိပြီးပြီလား”

“မသိသေးဘူး။ ဖုန်းဆတ်ပြီး ပြောပြဖို့ စဉ်းစားသေးတာ
မလေးနက်ရာကုမှာစိုးလို့ လူချင်းတွေ့မှပဲ ပြောပြတော့မယ်”

“ရင်မောစရာပဲကွာ၊ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပြောရမှန်း မသိ
ဇာတ်လမ်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါသာ ထွေးနိုင်နေရာမှာဆို ဦးနှောက်က
ဆူပွက်နေပြီ”

ဇော်ဇော်စကားကြောင့် မဲ့ကနဲ ပြုံးမိသည်။

“အခုလည်း ဘာထူးလို့လဲကွာ၊ ငါ့ဦးနှောက်တွေ ဆူပွက်

တွင် မဟုတ်ဘူး၊ ခန်းခြောက်ကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။”

မိုးကျော်က ရေခဲခွေးငုံ့ရင်း ...

“အဲဒီ မင်းနိုင်ဆိုတဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းကို မမြင်ဖူးသေးပေမဲ့
အလိုလိုနေရင်း သနားနေတယ်”

လွယ်အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်သည်။ မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို
ထုတ်ယူသည်။ စာအုပ်အတွင်းမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြီး မိုးကျော်
ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ မင်းနိုင်ပုံပဲ၊ ဒီစာနဲ့ အတူပါလာတာ”

ပြုံးခြင်း၊ ရယ်ခြင်း ကင်းလျက် တည်ငြိမ်သော မင်းနိုင်၏
ဓာတ်ပုံကို မိုးကျော် အသေအချာ ကြည့်သည်။

“မျက်ခုံးက ထူထူ၊ မျက်လုံးက တောက်တောက်၊ နှုတ်ခမ်းက
မထူမပါး။”

အင်း ... လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ”
ခန့်မှန်းစကားဆိုရင်း ဓာတ်ပုံကို ဇော်ဇော်ထံ ပေးလိုက်သည်။

ဇော်ဇော်က တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့ကို ပြန်ပေး၏။ ဓာတ်ပုံကို စာအုပ်
ထဲတွင် ထည့်သည်။ လွယ်အိတ်အတွင်းသို့ ပို့ရင်း ...

“ဒီကောင်ပြန်လူနဲ့ နှစ်မှာ ငါသေရင် ကောင်းမယ်ကွာ”

မိုးကျော်က မျက်ခုံးတွန့်လျက် ...

“ပေါက်တတ်ကရ၊ မပြောစမ်းနဲ့ကွာ၊ လူပဲ ပြဿနာရှိရင်
အဖြေရှိရမှာပေါ့၊ ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းရမှာပေါ့၊ ကြုံတွေ့မနေနဲ့
ဖြစ်သမျှကို ဖြစ်သလို ရှင်းမယ်ကွာ၊ ငါတို့လည်း ရှိသားပဲ၊ ဝိုင်းဝန်း

ဖျောင်းဖျောင်းမှာပေါ့”

“ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းလုပ်မယ် လူဆိုရင်တော့ ခင်ဆွေသက်ရဲ့ ကျွန်တို့ ထိခိုက်မှာ အမှန်ပဲ”

ဇော်ဇော်ထင်မြင်ချက်ကြောင့် ထိတ်ကနဲ ရင်မှာ ဖြစ်ရသည်။

“ထွေးနိုင်တစ်ယောက်ဆို မတွေ့ပါလား၊ မတွေ့ပါလားနဲ့ အရင်း စစ်တော့ ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ပဲ မနိုင်မနင်း ဝင်ကုနေတာကိုး”

မိုးကျော်က ပြောလျက် ပြောသည်။

“အဲဒါ အမှန်ပဲ မိုးကျော်၊ မင်းနိုင်ကို ခင်ဆွေသက် လက်စွမ်း ပြုလုပ်တဲ့နေ့ကနေ့အစီအစဉ် ဟိုလိုက်ထွက်သွားတဲ့နေ့အထိ၊ ငါ့မှာ အစွမ်းပိုင်းဖြစ်နေရတာ၊ မင်းတို့အဆောင်ဘက် စိတ်ကူးနဲ့တောင် မလှည့် ဖြစ်ဘူး”

“ယုံပါတယ်” ဟု ဇော်ဇော် ပြောသည်။

မိုးကျော်က ...

“မင်းဆီကိုလာရတာ တစ်မျှတစ်ခေါ် တစ်တွေ့တစ်ပတ်၊ မနက်ဖြန် ငါတို့ဆိပ် မင်း လာခဲ့၊ ဦးချစ်ဆိုင်မှာ စောင့်နေမယ်”

ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“နေပါဦးကွ၊ ငါ့အတန်းချိန် လိုသေးတယ်”

“သွားပါတော့မယ်ကွာ၊ ဟိုမှာ ခင်ဆွေသက်ကား လာနေပြီ၊ မင်းပြောစရာရှိတာ ပြောရအောင် ငါတို့ ပြန်ပေးတာ”

ဇော်ဇော်ကပါ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ မည်သို့မျှ တားချိန်မရှိ လိုက်။ မိုးကျော်တို့နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းရွေ့ကာစ၊ ခင်ဆွေသက် ကား

တ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ငြိမ့်ကနဲ ရပ်သည်။

အနီးအပါးရှိ ကျောင်းသားတစ်ချို့၏ အကြည့်တွေ တားတခါး နှစ်နေရာသို့ ရပုံရောက်ရှိသွားကြသည်ကို မြင်၏။ စာသင်ခေောင် နာသို့ သွားမည်ပြုပြီးမှ သူထိုင်နေရာကို မြင်ဟန်တူသည်။

လမ်းဖြတ်ကူးလာသော ကြွရပ်လေးတစ်ရပ်ကို ဝိုင်းဝန်းရှု သူတွေထဲမှာ မပါဝင်လိုသဖြင့် အကြည့်ကို နေပူပြင်သို့ ပို့လိုက်၏။

စာအုပ်ခပ်ပါးပါး သုံးအုပ်ကို ဝိုက်ဆံအိတ်ဟု ထင်ရသော နှစ်နှစ် သားရေလက်ကိုင်နှင့်အတူ စားပွဲပေါ်တွင် တင်သည်။ မှုတ်ပိတ်တန်းတွေကို ကျောနေောက်မှ ဝိုက်ကာဝဲဘက်ရင်ခွင်သို့ ပို့၏။

နောက် ...

“ကျွန်မ ကိုထွေးနိုင်ကို ပြောစရာ ရှိတယ်”

မျက်နှာထား ချိုသာစွာ ပြောသည်။ သူက ...

“ကျွန်တော်လည်း ပြောစရာ ရှိတယ်”

“အဟုတ်”

ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်သည်။

“ဒါဆို ကိုထွေးနိုင် အရင် ပြော”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စက ရှည်လျားတယ်”

“ကျွန်မပြောမယ့်စကားတို့တောင်းတယ်၊ တစ်ခွန်းတည်း”

“ဒါဆို တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကို အရင်ပြော၊ ကျွန်တော် စကားက ခြေဆင်းတွေ၊ နိဂါန်းတွေ ပျိုးရဦးမှာ”

“ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောရမဲ့စကားကို ကျွန်မ ဦးစားပေးမှာပေါ့”

“ခက်ပြီ၊ သူ အရင်ပြော ကိုယ်အရင်ပြောနဲ့ စကားဝိုင်းဖြူတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြုံးလျက် ပြော၏။

“ပိုခင်တုံသူက အရင်ပြောကြေး ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အရင်ပြောမယ်လေ”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ခင်မင်မှုတွေ လျော့ပါးတယ်လို့ပဲ လောလောဆယ် ယူဆလိုက်ပါမယ်၊ ကဲ . . . ပြောနုတ်ဆိတ်သည်။ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းဆီမည် စိုးသဖြင့် မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း၊ ဆံနွယ်စပ်တွေကိုသာ ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ”

စကားရပ်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ဇီရနွေးကရားပေါ်သို့ အကြည့်ရှု၏။

“ပြောရမှာ အားနာတယ်”

“တစ်ခွန်းတည်း ပြောမယ်ဆိုတော့ စကားက ဒီမှာတွင် အဆုံးသတ်နေပြီနော်”

မျက်လွှာ ပင့်ကြည့်သည်။

“အလကား စတာပါ။ ပြောမှာသာ ပြော၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းကြားမှာ အားနာတယ်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို သုံးဖို့ လိုသေးသလား မခင်ဆွေသက်”

“ဒါဆို ကျွန်မ ပြောမယ်၊ စိတ်လည်း မဆိုးနဲ့။ ကိုထွေးနိုင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ကြားမှာ တခြားသူ အကြောင်းကို မပြောစေချင်ဘူး။ တိုက်ရိုက် ပြောရရင် မင်းနိုင်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဘာအကြောင်းကိစ္စမှ မပြောစေချင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်တဲ့လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြဿနာ တစ်ခုလို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်မထားချင်ဘူး။ နားထဲမှာ ကြားလာရမှာ၊ စကားထဲမှာ ပါလာမှာကို၊ ကျွန်မ မလိုလားတော့ဘူး ကိုထွေးနိုင်”

“ဘာကြောင့်လဲ” ဟု မမေးဖြစ်တော့။

“ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ပါမယ်”

လေသံတိုးလျော့သွားသည်မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသည်။ “ကဲ . . . ကိုထွေးနိုင် အလှည့်၊ ပြောတော့၊ ကျွန်မ နားထောင်မယ်”

ပါးလျှော့ ပြုံးရိုင်း . . .

“မခင်ဆွေသက် ပြောတဲ့စကားက ကျွန်တော် ပြောမယ့် အကြောင်းကိစ္စကို ပိတ်ပင်ပြီးသား ဖြစ်သွားပါပြီ”

မျက်လုံးလေး ဝိုင်းလျက် “ဪ” ဟု ဆိုသည်။ စိတ်မကောင်းဟန်ကို မြင်သည်။ ကြေမြေ့စွာ ပြုံးပြလိုက်၏။ လွယ်အိတ်ထဲရှိ မင်းနိုင်၏ဓာတ်ပုံကို ပဥ္စလက်အတတ်ဖြင့် အသက်သွင်းတတ်ချင်သည်။

ဖြင့် သင့်လျော်သလို ငြင်းပယ်မိ၏။

အိပ်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ထားသော မင်းနိုင်၏ ဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မူလဓာတ်ပုံ အရွယ်အစားထက် လေးငါးဆ ပိုကြီးချဲ့ထားသဖြင့် နံရံတွင် ထည်ဝါလျက် ရှိ၏။

အိမ်ရှေ့လမ်းမဆီမှ ဆူညံ ဖျော်ဖြူးသံတွေကို တစ်ချက် တစ်ချက် သဲ့ကနဲ ကြားသည်။

“သားရေ သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေတယ်၊ အောက်မှာ”

မေမေ အသံကြားသဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သည်။ လှေကားပေါ်မှဆင်းရင်း မိုးကျော်တို့မှန်း သိ၏။ ထင်သည့်အတိုင်း ဆင်ဝင်အောက်တွင် မိုးကျော်နှင့် အခြားအတန်းဖော် သုံးလေးယောက်ကို တွေ့သည်။

“အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ကြရောပေါ့ကွာ”

ဇော်ဇော်က ဆံပင်တွေကို နောက်သို့လှန်လျက် . . .

“ရေတွေရွဲနေလို့ မဝင်တာပါ။ ကဲ . . . အဝတ်အစားလဲ၊ ဒီနေ့ အတက်နေ၊ နောက်ဆုံးနေ့၊ မင်း မကစားလို့ မဖြစ်ဘူး”

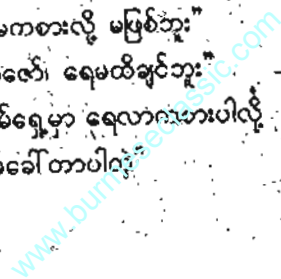
“ငါ နေသိပ်မကောင်းဘူး ဇော်ဇော်၊ ရေမထိချင်ဘူး”

“ခင်ဆွေသက်က မှာတယ်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ရေလာကူးဖူးပါလို့ ဖိတ်မန္တကပြုရမှာပဲ။ သူ့စိမ်းမဟုတ်လို့ လာမခေါ်တာပါလို့”

၆

ခင်ဆွေသက်၏ အိမ်ဝင်းရှေ့တွင် ရေကစားမဏ္ဍပ် ဆောက်သည်။ ခင်ဆွေသက် အပါအဝင် အတန်းဖော် မိန်းကလေး တော်တော်များများ ရေကစားကြမည်ကို သိသည်။ သင်္ကြန်၏ အရိပ်အငွေ့ကို မြင်ကစည်းက မင်းနိုင်ကို သတိရနေ၏။ ဘာသာ သာသနာ ကွဲပြားရာအရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသူတိုင်း၏ ထီးထီးကျန်ကျန် ခံစားလွမ်းတုတ်ကို စာနာမိသည်။

အကျနေ့မှစ၍ မိုးကျော်ရော ဇော်ဇော်ပါ ခင်ဆွေသက်တို့ မဏ္ဍပ်တွင် ရေကစားသည်။ မိုးကျော် ဦးဆောင်လျက် အခြားသော အတန်းဖော်တွေက ရေကစားဖို့ သူ့ကို ပြောသည်။ နှုတ်တွေ့ရာစကား

ခြံဝင်းတံခါးဝတွင် အရိပ်လှလှတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့သည်။ သင်္ကြန်မယ်တို့အရှင် ပိတောက်တို့၏ သခင်မျှဟုမင် တင်စားစရာ ကောင်းလှ၏။ အလင်္ကာ ခြေလှမ်းတွေနှင့် လှမ်းလာနေသော ခင်ဆွေသက်ကို မြင်သည်။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း အံ့ဩရ၏။

မိုးကျော်က . . .

“ကဲ ငါတို့ သွားမယ်၊ ငါတို့ခေါ်နေသမျှတော့ မင်း အားမနာ ပါးမနာ ငြင်းမှားပါ၊ ဟိုမှာ အာနာရမယ်လို့လား၊ ရအောင်သာ ငြင်းပေးရော”

တစ်အုပ်စုလုံး လှည့်ထွက်သွားကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ခင်ဆွေသက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆုံသောအခါ ဇော်ဇော်က အသံကို တမင်မြင့်လျက် . . .

“ထွေးနိုင်က ကြက်ညှာချောင်းဆိုး ဖြစ်နေလို့တဲ့၊ အခြေအနေ မတောင်းဘူး၊ ရေထိလိုက်တာနဲ့ အသက်ထွက်သွားနိုင်တယ်”
ခင်ဆွေသက်က သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးသည်။
အနားသို့ရောက်သော် မည်သို့ ကြိုဆိုရမည် မသိ။
မြင်နေတွေ့နေကျပုံစံမျိုး မဟုတ်သဖြင့် အသွင်ဆန်းသည်။
သင်္ကြန်နှင့် လိုက်ဖက်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် အနောက်တိုင်း ဆန်သည်ဟု မဆိုသာ။

“အိမ်ထဲကို ဝင်ထိုင်ပါဦးလား မခင်ဆွေသက်”

ခေါင်းခါသာနဲ့

ခေါင်းခါသည်။

“ပေမယ့် ဒီတံဆိပ်ကလေးနဲ့ပေါ့”

အင်ပါယာစာပေ

“အန်တီနဲ့ သိပြီးတာ ကြာပါပြီ၊ အခုလာတာ အိမ်အလည် လာတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အိမ်လည်ဖို့ လာခေါ်တာ”

မခိုတရို့ကြည့်လျက် ပြောသည်။

“ကျွန်တော် . . .”

“တစ်ခုခုကို အကြောင်းပြပြီး ငြင်းမလို့လား ကိုထွေးနိုင်၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ သင်္ကြန်ထမင်း ချက်စားမယ်၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့၊ ငြင်းမယ် တော့ မစဉ်းစားပါနဲ့ရှင်။

မနက်ဖြန်မှာ ရေကစားရက် ကျန်ဦးမယ်ဆိုယင် ဒီနေ့ ကိုထွေးနိုင်ကို ကျွန်မ လာမခေါ်ပါဘူး”

ရေပေါက်ရေစက်တွေ တင်နေသော ဝင်းပုမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်လျက် အားနာစိတ် ဝင်ရသည်။

“မင်းနိုင်က နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်၊ နောက်ပြီး ဟိုမှာ နီးစပ်ရာ မြန်မာအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ သူလည်း ပျော်ချင်မှ ပျော်မှာ၊ သူ့ကို ငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီမှာ မပျော်ပါရစေနဲ့ဗျာ”

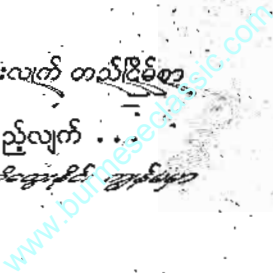
ရင်တွင်းစကားသံကို ခန့်မှန်းကြားယောင်တတ်မည် ထင်သည်။

“ကိုထွေးနိုင်၊ ပျော်ဖို့ ခက်နေသလား”

“ဆိုပါတော့ဗျာ”

ခြံထောင်ရှိ ပိတောက်ပင်ဆီသို့ မျော်ငေးလျက် တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။ ခင်ဆွေသက်က သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် . . .

အင်ပါယာစာပေ

အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆိုတာ မရှိသေးဘူးလို့ ကျွန်မ သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မသွားမယ် ကိုထွေးနိုင်၊ အိမ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း အဝတ်အစားတွေ လဲပစ်လိုက်တော့မယ်၊ ကျွန်မပျော်ဖို့ ခက်သွားပြီ” ကျောခိုင်းသည်။ ခြေရွှေသည်။

မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည့်တိုင် မျက်ဝန်းက ခြေလှမ်းတွေမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“မားသွားပြီလား” ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးသည်။ အားနာ စရာဟု အထပ်ထပ် တွေးသည်။ ထွေးသံဖြင့် ခြေလှမ်းတွေ အပြေး လိုက်မိ၏။ ဆန္ဒကြောင့်လား၊ အခြေအနေကြောင့်လား မပြောတတ်။

“မခင်ဆွေသက်”

ခြေတုံ့သည်။ အိမ်ဝင်းတံခါးဘက်သို့ ငေးကြည့်လျက် ရှိ၏။

“ကျွန်တော် အဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်လေ”

ငဲ့ကြည့်သော မျက်ဝန်းတွင် ကျေနပ်ရိပ်တွေ ပါလာ၏။

မျက်ရည်ကြည်ကြောင့် ရွန်းလှဲသွားဟန်တူသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုထွေးနိုင်”

မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း ပီတောက်ရနံ့တွေ ပျံသင်းသွား သည်။

ကြည်နူးစရာတွေကို မြင်သော်လည်း ရွှင်ရွှင်ဖျဖျ မရှိ။

ရေပက်ခဲကားတွေကို ပတ်လိုက်၊ အချင်းချင်း ပြန်ပတ်လိုက် ဖြင့် ပျော်မြူးနေသော ခင်ဆွေသက်ကို မြင်သည်။ ပျော်နိုင်ရက်သည်တူ ဆိုချင်သော်လည်း ပျော်ဟန်ပြု၍ နေရ၏။

ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် အတန်းဝင် အတန်းထွက် အတန်း တက်ချိန်တိုင်းတွင် ဣန္ဒြေခြေလှမ်း၊ ဣန္ဒြေမျက်ဝန်းတို့ ထိုဝင်ဆိုင်ထားလေသူသည် သင်္ကြန်ရေတွေ ရွှဲရွဲစိုလျက် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ပမာ ပျော်ရွှင်နေရှာ၏။

ရေကစားရာနေရာ၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ခုံတန်းလျားတွင် သူ နေသည်။ ခင်ဆွေသက်နှင့် မိုးကျော်က မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဆွဲခေါ် သည်။ အတန်းမော်တွေက သူ့ကို ရေပိုင်းလောင်း၏။ ပြုံးကာ ရယ်တာ နေရသည်။ လေးငါးမိနစ်ကြာသော် စောစောကထိုင်နေရာ ခုံတန်း လျားသို့ပင် သူ ပြန်ထိုင်၏။ ခင်ဆွေသက် တွေ့သွားသည်။ ရေပိုက်ထဲ ကို ပစ်ချလျက် သူ့ရိုရာသို့ လာသည်။ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် တွေ့ထန့် ဝင်ထိုင်သည်။ မိုးကျော်နှင့် ဇော်ဇော်တို့ လှည့်အကြည့် ဆုံသည်။ ကိုယ် စိတ်နှစ်ပါး အနေခက်သွား၏။

“ကိုထွေးနိုင်က ရေကစားတာ ဝါသနာ မပါဘူးလား”

ဆံ့ဖွယ်ရှည်မှ ရေစက်တွေကို ခါရင်း မေးသည်။

ရေကစားနေသူတွေထံသို့ အကြည့်ကို ရွှေ့ရင်း ...

“ထစ်ခါမှ ကျွန်တော် ရေမကစားဖူးဘူး မခင်ဆွေသက်၊ သင်္ကြန်ဓဏ္ဍပ်တွေမှာ ဆိုတာကတာမျိုးတော့ ကြည့်ဖူးတယ်၊ သူများ ဆွေ ပျော်တာရွှင်တာ တစားတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်စိတ်ထဲထ

အလိုလိုနေရင်း ကျေနပ်နေတယ်လေ။ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ပျော်တဲ့
ရွှင်တဲ့အထဲမှာ မပါဖူးဘူး”

အကျင့်စရိုက်ကို မြင်သာ လက်ခံသွားဟန် တူ၏။

“ခေါ်လို့သော် လာရတယ်၊ စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ အနေကျနေ
တယ် အောက်ရမလို့ စိတ်ထင်ပြီး လာမေးတာ”

“အနေမကျပါဘူး၊ အားလုံးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပျော်နေ
သားပဲ”

“တစ်ယောက်တည်း နေတတ်တာကို အံ့ဩတယ်”

ဖွဖွပြီးသည်။

“ကျွန်မလည်း စီမှာထိုင်ပြီး ကိုထွေးနိုင်လို့ ပျော်နေတဲ့သူတွေ
ကို ငေးလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး တန်းလျားပေါ်တွင် ကျောခိုသည်။ မျက်ဝန်းလှဲဖြင့်
ဝဲကြည့်လျက် ...

“ဘီယာသောက်မလား တိုထွေးနိုင်၊ သူငယ်ချင်းတွေအတွက်
ဒယ်ဒီ ဝယ်ပေးထားတာတွေ ရှိတယ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဆက်တီစားပွဲငယ်တစ်ခုကို ညွှန်ပြရင်း ပြော
သည်။ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်းလိုက်၏။

အနီးရှိ အသံသေတ္တာအတွင်းမှ ပြည်ပတူရိယာသံတွေကို
ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာစေချင်သည်။

“အားနာတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို သုံးနေသမျှ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် မခင် သေးဘူးဆိုတာ
သိသာတယ်”

|၅|

စိန်ပန်းပွင့်တို့သည် ပင်ခြေတွင် ကြွေလျက်ရှိသည်။ ပင်ယံ
တွင်လည်း အဝေမပျက်။

စကားပွင့်တို့၏ ရနံ့သည် လေပြည်တွင် သင်းသန့်နေဆဲ ရှိ
၏။ နှောင်းခါစ နွေရောင်အောက်တွင် တချို့အပင်တို့သည် မိုးတံပြိုင်း
စ၊ ဟောင်းရွက်ကြွေစ ရှိနေ၏။ ဝေလျက်ရှိသော စိန်ပန်းပွင့်တွေပင်
လျှင်၊ ညာခြေမှာ ခိုင်ခန့်ဟန် မတူတော့။

ပူပြင်းလွန်သော နွေကို နှောင်းခဲလှသည်ဟုသာ ထင်ခဲ့သည်။
မိုးတစ်ပြိုက်နှက်ပြိုက် ကျပြီးဖြစ်သော်လည်း အပူငွေ့ငွေ့ ကင်းစင်
သွား၏။ ဖိုထူသဲလမ်းတို့လည်း သိုသိပ်ရှင်းသန့်သွားသည်။ ရေတိုက်

စားရာ ရေစီးရာတွေပင်လျှင် အရာမယွင်းသေး။

သီးလျက်ရှိသော သစ်တိုပင်၏ ရွက်ဖျားတွေပေါ်သို့၊ နေခြည်
ဖျော့သည် ပါးလှပ်စွာ တင်လျက်၊ ရှိ၏။

“ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်နေ့လုံး မင်းနဲ့ ခင်ဆွေသက်နဲ့ တော်
ထော်ရင်းနှီးသွားကြမှာပဲ။ နော် . . . ထွေးနိုင်”

စူးစမ်းဟန် မကင်းသော . . . စကား။ မိုးကျော်က ဇော်ဇော်
ကို ကြည့်ရင်း . . .

“သင်္ကြန်တုန်းကထက်တော့ ပိုချင် ပိုမှာပေါ့”

စကားရပ်ပြီးမှ သူ့ကို ငဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်မို့လား ထွေးနိုင်”

တောင်ငူဆောင်ရွှေ မြေကွက်လပ်တွင် ရပ်ထားသော ကား
ဆီသို့ တငေးတမော သူ့ကြည့်သည်။ အမှန်တကယ်က အမေးစကား
တွေ၏ အတိမ်အနက် ရည်ရွယ်ရာကို စဉ်းစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
အဖြေ မရ။ သဘော မတွေ့။

“မင်းတို့ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မေးကြတာလဲ”

မျက်နှာဟန် တင်းသွားသည်။ လေသံ မာသွားသည်ကိုကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် သိ၏။ မိုးကျော်က ဆေးမေ့လိပ်ကို မီးညှိပြီး သုံးလေးခါ
ဖွာသည်။ အဖွာရပ်လျက် . . .

“ခင်ဆွေသက်ရဲ့ ပထမဆုံး ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းဟာ
မင်း၊ ပြီးတော့ မင်းနိုင်၊ မင်းနိုင် မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းကျမှ ငါနဲ့ ဇော်ဇော်၊
မင်းမိတ်ဆက်ပေးလို့ ခင်မင်ရင်းနှီးကြတာ၊ အားလုံးကို တစ်ပြေးညီ

တလေးတစား ဆက်ဆံတာ မင်းအသိပဲ”

ဆေးလိပ်ကို ဖွာပြန်သည်။ မီးခိုးငွေ့တွေ မှုတ်ထုတ်ပြီးမှ . . .

“ဒါမေမဲ့ သင်္ကြန်နေက ခင်ဆွေသက်ရဲ့ အပြောအဆို အမူ
အရာဟာ . . . အားလုံးထက် မင်းကိုပိုပြီး ဂရုစိုက်နေသလိုပဲ၊ အဲဒါကို
မင်း သတိထားမိလား”

အိမ်နီးချင်းဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ဦးပေါ့ကွ”

“အင်းလေ . . . အဲဒီအိမ်နီးချင်းမို့ အခုလက်ရှိ . . . နဂို
ထက် ပိုရင်းသွားပြီလားလို့ မေးတာ”

“ရင်းတာ မရင်းတာက အသွားထား၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့
မေးတယ်ဆိုတာကို ပြောစမ်းပါဦး”

ထိုစကားကြောင့် ရယ်မောသည်။ ဇော်ဇော်ကပါ ရယ်လျက်
သူ့ကို ကြည့်၏။ မိုးကျော်က အရယ်ရပ်လျက် . . .

“သင်္ကြန်တုန်းက ခင်ဆွေသက်ရဲ့ သူငယ်ချင်း စုစုတင်က ငါ
ကို မေးတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဇာတ်လမ်း ဖြစ်နေကြပြီလားတဲ့၊
မင်းနဲ့ ခင်ဆွေသက် စကားထိုင်ပြောနေတာကို ကြည့်ပြီး မေးတာ”

“ဘာ . . .”

အထိတ်တလန့် မဟုတ်သည့်တိုင် တအံ့တဩ ဖြစ်ရသည်။
“ဒါ တရားဝင် မေးတဲ့သူနော်၊ မမေးမမြန်းဘဲ ထင်ကြေးနဲ့

ဆုံးဖြတ်မယ့်သူဘယ်နှစ်ယောက် ရှိမယ်ဆိုတာ ငါ မမှန်းတတ်ဘူး၊
စုစုတင်ကိုတော့ နှုတ်ကမေးလို့ နှုတ်ကပဲ အခြေအနေမှန်ကို
ငါ ပြောပြလိုက်တယ်။ အိမ်နီးပါးချင်း၊ သူငယ်ချင်း စစ်စစ်တွေလို့။

ဒါဝေမဲ့ စိတ်ထဲကထင်ပြီး စိတ်ထဲကမေးမယ်သူတွေကိုတော့ ငါ ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းတို့ကရော ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်မြင်လို့ မေးရတာလဲ”

မျက်နှာ မသာယာစွာ မေးသည်။

“ငါတို့ မြင်နေတွေ့နေတဲ့အထိတော့ ဘာမှ မဖြစ်သေးဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲလေ။ ကျောင်းပိတ်ရက် အရောက်အပေါက်နည်းခဲ့ကြတော့ ဒီအတောအတွင်း ရင်းနှီးမှုတစ်ခုခုမျှ ပိုသွားသေးသလားလို့ပါ”

ငိုက်စိုက်ကျသွားသော ဦးခေါင်းကို ပြန်မမုတ်ချင်တော့။ အားနာစရာမျက်နှာကို မြင်သည်။

“ငါ့ကို မမေးမမြန်းခင် ခင်ဆွေသက်ရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာ အစဉ်အလာကိုလည်း ထည့်တွက်သင့်တယ်ကွာ”

“ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ထိပါးတဲ့မေးခွန်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သိချင်လို့ မေးရုံသက်သက်ပါ”

“ကာယကံရှင် ကြားသွားသိသွားရင် မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်မယ်ကိစ္စ၊ နောက်ပြီး ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မေးစရာ မလိုတဲ့ကိစ္စပါကွာ။

မင်းတို့ သိချင်ရင် ငါ ဖြေမယ်၊ မြဲမြံမှတ်ထား။ မင်းနိုင်ဆိုတာ ငါဘဝမှာ ရှိနေသမျှ ခင်ဆွေသက်တာ ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ငါ့နမသားချင်းပဲ။ မင်းနိုင်သွားတာ လေးငါးခြောက်လပဲ ရှိသေးတယ်။ ငါ့ကိုယ်ကျင့်သစ္စာကို ရှုပ်ထိုက်ခံရတာတော့ အနာဆုံးပဲကွာ”

စိတ်အဖျားခတ် လှုပ်ရှားသွားရသည်။

မိုးကျော်က ဆေးလိပ်တိုကို လွှင့်ပစ်ပြီး ...

“ငါ အမှန်အတိုင်းပြောမှာနော် ... စိတ်မဆိုးနဲ့၊ မင်းနိုင်နဲ့ ခင်ဆွေသက်က သစ္စာနဲ့ထားကြတဲ့ ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်ခဲ့၊ မင်းက ဘာဆင်ခြင်နေစရာ လိုသလဲ”

လေပြည်နည်း သွေ့သည်။ မန္တလေးဆောင်နံဘေးရှိ စိန်ပန်းပင်တွေ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ အနီရောင် ပွင့်ဖတ်တွေ လေမှာ ဝဲ၏။ မြေသို့ ကျ၏။

“သူငယ်ချင်း လိုချင်တဲ့အရာကို သူငယ်ချင်းပဲ ရစေချင်တယ်။ အဲဒါ ငါ့ဆန္ဒပဲ”

“ငါတို့လည်း သူငယ်ချင်းပဲလေ”

“နွမ်းပါးတဲ့ သိမ်ငယ်တဲ့ သူငယ်ချင်းကို ပိုရစေချင်တယ်” - ဇော်ဇော်က ...

“ဘာပဲပြောပြော မင်းနိုင်အတွက် မျှော်လင့်ချက် မရှိဘူးဆိုတာတော့ မင်း သိထားတယ်မို့လား”

“အခြေအနေဆိုတာ ဘယ်လို ပြောရမလဲကွာ၊ မင်းနိုင် ပြန်ရောက်လာဖို့အချိန် ခင်ဆွေသက်ရဲ့ နဂိုစိတ် ပြောင်းချင်ပြောင်းသွားမှာပေါ့”

“မရေရာတဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းမျိုးပဲ”

မိုးကျော်က ရင်မောသံဖြင့် ပြောသည်။ ဇော်ဇော်က ...

“ဒါဆို ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မင်းက ဘာလဲ၊ အောင်သွယ်တော်လား၊ ဇာတ်ပို့လား”

“အောင်သွယ်တော်လည်း ဟုတ်တယ်၊ ဇာတ်ပို့လည်း ဟုတ်

တယ်၊ ဇာတ်ဆရာလည်း ဖြစ်ချင်တယ်”

“ထွေးနိုင်”

ဇော်ဇော်ကို သူ မေးဆတ်ပြသည်။

“ခင်ဆွသက်ဟာ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ မင်း သတိထားမိပါတယ်နော်”

“လှတယ်လေ၊ မေဂျာကွင်းပဲ အလှဘုရင်မ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ယောက်ျားလေးတိုင်း သိထားတဲ့ကိစ္စပဲ”

ဇော်ဇော် မဲ့ကနဲ ပြုံးသည်။

“ငါတို့ ဝိဇ္ဇာဘက်မှာရော၊ မင်းတို့ သိပ္ပံဆောင်တွေဘက်မှာ ရော ကိလေသာကုန်ခန်းပြီး ငှောရဆောက်တည်တော့မယ်ကျောင်း သား၊ တစ်ယောက်တလေတောင် မရှိသေးဘူးလို့တော့ ငါ ထင်တာပဲ ကွာ”

သူ မဲ့ကနဲ ပြုံးလျက် . . .

“ဝတ်ကြောင်ကို မဝွန်နိုင်ကြသေးပေမဲ့ သစ္စာကြီးသူ၊ သီလဆောက်တည်သူတွေ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာကို မင်း သိစေချင်တယ် ဇော်ဇော်”

ခိုးကူသံသဲ့သဲ့ကို ဝေးကွာစွာ ကြားရ၏။

ကောင်းကင်တွင် တိမ်မစင်တတ်သေး။

၂၂

အတန်းမတက်ခင်ကတည်းက ရွာသောမိုးသည် အတန်းပြီးသည်အထိ မရပ်စဲသေး။ သည်းမဲလျက် ရှိနေသေးသည်။

အင်္ဂတေ ခင်းထားခါစ လမ်း၏အဆုံးကို သူ မျှော်ငေးသည်။ အင်္ဂတေလမ်းဆုံးရာ အဝင်ဝ၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သူ့ကားရပ်ထားသည်ကို မိုးစက်ပြင်းတွေကြောင့် မှုန်ပျံ့ပွေ့၏။ နံဘေးတွင် ရပ်ထားသော အနီရောင် ကားလေးသည် ခင်ဆွသက်၏ကား။

လက်ထဲရှိ ဗလာစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ ရပ်နေရင်း ခါးကြားထိုးရမလား၊ ခေါင်းပေါ် မိုးရမလား စဉ်းစားသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လာသူသွားသူ အများစုသည် ထီးကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်၏။

အနားမှ လှစ်ကနဲ ပြေးလွှားသွားသောကျောင်းသား သုံးယောက်ကဲ့သို့ ပြေးထွက်သွားရမလား။ စဉ်းစားပြန်သည်။ ခဏကြာ တိတ်သွားစာန် ကောင်းပါရဲ့ဟု တွေးသဖြင့် အထမမြောက်။

ဘယ်လောက်ဝေးတာ မှတ်လို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နဲ့ လျှောက်သွားရင် လူပဲ စိုရုံရှိမှာ။ စာအုပ်တော့ လွတ်ကောင်းပါရဲ့။ ထိုသို့ တွေးပြီး . . .

ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးနှစ်လုံးကို ဖြုတ်သည်။ ရင်ဘတ်ကြားထဲသို့ စာအုပ်နှစ်အုပ် ထည့်သည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှ ခြေလှမ်းမြန်ဖြင့် လှမ်း ထွက်၏။ ထွက်ထွက်ချင်းပင် ရွဲရွဲစိုသည်။ ပြင်းထန်စွာ ရွာသည့်မိုး။

“ကိုထွေးနိုင်”

ခင်ဆွေသက်၏ ခေါ်သံ။

ခေါ်သံ ကြားကြားချင်း ဦးခေါင်းအထက်သို့ ထီးရိပ်ရောက် လာသည်။

ငဲ့အကြည့်တွင် မိုးပွင့်တို့ ထိမှန်ထားသော ဝင်းပမျက်နှာကို ပြုံးလျက် တွေ့၏။

“ထီးမပါဘူးနဲ့တူတယ်၊ ရော့ ဒီထီးကို ဆောင်း၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းထီးနဲ့ ဆောင်းမယ်”

ခင်ဆွေသက်နှင့်အတူ စုစုတင်ကိုပါ တွေ့ရသည်။ စုစုတင်က ထီးတစ်လက်ကို ဆောင်းလျက် မြက်ခင်းစပ်တွင် ရပ်နေ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မခင်ဆွေသက်၊ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပဲ ပြေး သွားလိုက်ပါမယ်၊ ကျေးဇူးပဲ”

“အို . . . အပြေးအလွှား မလုပ်ပါနဲ့၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်း သားကြီး မိုးရေထဲ ချော်လဲနေပါဦးမယ်၊ က . . . ကျွန်မပဲ လိုက်ဖို့ပါ တော့မယ်။ လာ”

ငြင်းဆန်ရ ခက်ခဲ့သည်။ စုစုတင်နောက်မှ လိုက်ပါလာမည်ကို သိ၏။

“အားနာစရာဗျာ . . . နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်တစ်ခြမ်းစီ စိုကုန်တော့မှာပဲ”

“တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲကုန်တာနဲ့စာရင် တော်သေးတာပေါ့”

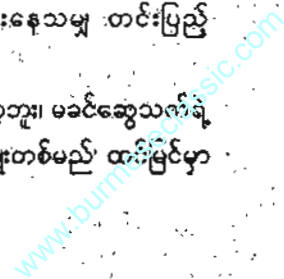
ထီးကို သူ့ဘက်ကို အသာတိုးရင်း ပြောသည်။ မိုးရေတွေစီး ရာတွင် ခြေမျက်စေ့မက နစ်မြုပ်လျက်ရှိသဖြင့် ခြေလှမ်းတို့ မမြန်ဆန် ချေ။ ဝင်သူထွက်သူတွေကို ကွင်းရ ရှောင်ရသဖြင့် ထီးအမိုးသည် လုံခြုံခြင်း မရှိလှ။

“ကိုထွေးနိုင်ကို ကြည့်ရတာ ကျွန်မကို သိပ်မခင်သလိုပဲ” မျက်လုံးထော်ငိုက်ကာ ပြောသည်။

“အဲဒီလိုတော့ မစွပ်စွဲနဲ့ဗျာ၊ အထင်မလွဲနဲ့၊ ကျွန်တော်က မခင်ဆွေသက်ကို အားနာနေတာပါ”

“အားနာတယ်ဆိုတဲ့စကားကို သုံးနေသမျှ တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့် မခင်သေးဘူးဆိုတာ သိသာတယ်”

“ကျွန်တော် စကားနိုင်မလှတတ်တော့ဘူး၊ မခင်ဆွေသက်ရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်မြင်မှာ

စိုးလို့ အားနာတယ် ပြောတာပါ”

“ကျွန်မ ဂရုစိုက်ရလောက်တဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆိုတာ မရှိ သေးဘူး ကိုထွေးနိုင်”

အဝင်ဝသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကားတွေရပ်ထားရာသို့ ခြေဦးလှည့်၏။

“ကိုထွေးနိုင်မှာ အထင်အမြင်လွဲမှား ရှိရင်တော့ ကျွန်မကို ပြောနော်၊ ကျွန်မ အခုချက်ချင်း ဆင်ခြင်ပါမယ်”

“ခက်တော့တာပဲဗျာ”

ရယ်သံသဲ့သဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ကြားသည်။

“ဟေ့ သွားမယ်”

စုစုတင်တင်အသံကိုကြားသည်။ ခင်ဆွေသက် ခေါင်းညိတ်၏။

ကားရှိရာသို့ သူ လာသည်။ ကားတံခါး ဖွင့်ပြီးသည်အထိ ခင်ဆွေသက် ထီးမိုးပေးသည်။ ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်ပြီး တံခါးမှန်ကို

အောက်သို့ လျော့ချသည်။ ခင်ဆွေသက်ကို မော့ကြည့်ရင်း . . .

“ကျေးဇူးပဲ”

မျက်လုံးစင်းလျက် သဲ့သဲ့ပြုံးသည်။ ခေါင်းညိတ်သည်။

မျက်လုံးအဖွင့်တွင် ရွန်းလဲ့စွာ ငေးကြည့်၏။

မိုးစက်ကျသံတွေကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားသည်။ အရာရာ ကို ဘာသာပြန်ဖို့ မလွယ်ကူသေး။

စကားပြောခွက်ကို နားစွင့်ရင်း ဒုတိယမြောက် ရောက်လာ သော မင်းနိုင်၏ စာအိတ်လေးကို မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်တွင် ညှပ် လိုက်သည်။

“ဟလို”

ခင်ဆွေသက်၏ အသံဟု သိ၏။

“မခင်ဆွေသက်လား၊ ကျွန်တော်က မခင်ဆွေသက်တော့ မိုးအေးအေးနဲ့ အိပ်နေပြီ ထင်တာ”

“အခုမှ ရှစ်နာရီကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ စာကျက်နေ တုန်း၊ ကိုထွေးနိုင်မို့လား . . . အခု စကားပြောတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ပါ၊ စာကျက်နေတဲ့သူကို စိတ် အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

“ဘာကိုလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိုးရွာသံတွေကို ရောထွေးစွာ ကြားရသည်။ ပြင်ပမိုးရွာသံ သည် ခပ်ဝေးဝေး။

“ပြောစရာရှိလို့၊ နေ့ခင်းကတည်းက ပြောဖို့ဟာ မိုးနဲ့လေနဲ့ အပြေးအလွှားမို့ အခုမှ ဖုန်းဆက်တာ”

“ပြောလေ . . . ဘာပြောမလို့လဲ အရေးကြီးလား”

“မခင်ဆွေသက်အတွက်တော့ အရေးမကြီးနိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ တို့လေ . . . နေ့ခင်းက မင်းနိုင်ဆီက စာလာတယ်”

“ကိုထွေးနိုင်”

နားစည်အတွင်းသို့ လျှပ်လက်သွားသည်။

“ကျွန်မ စိတ်မဆိုးချင်ဘူး၊ ကျွန်မ တားထားတဲ့ကိစ္စကို မေ့
ပစ်ထားတာ ကျွန်မကို ရက်စက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

စမ်းနည်းဆို့နှင့်သံ။

ပြန်ပြောရမည် မြေသိမ့်စကားကို ရုတ်ချည်းရှာမရ။ ခေတ္တ
နှုတ်ဆိတ်သွားရသည်။

“ကိုထွေးနိုင်”

“.....”

“ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“နေ . . . နေပါဦး မခင်ဆွေသက်၊ ခဏလေးပါ၊ ကျေးဇူးရှင်
တစ်ယောက်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောခိုင်းလို့ ကျွန်တော် စကား
ပါးပေးရတာပါ။ ဟိုမှာ မင်းနိုင်က အဆင်ပြေတယ်တဲ့၊ မခင်ဆွေသက်
ကို အရမ်းကျေးဇူးတင် . . .”

“.....”

“မခင်ဆွေသက်၊ ဟလို . . . ဟလို”

လျှပ်စစ်လှိုင်းသံ ပြတ်တောက်သွားသည်။

သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်သံ၊ စကားပြောခွက်အတွင်းသို့ မည်မျှ
မည်မျှ စီးမြောသွားသည် မသိ။

တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်သို့ သွားနေသော ဇော်ဇော်အလာ

ကိုသတ္တဗေဒစာသင်ဆောင်တွေရှေ့တွင်မိုးကျော်နှင့်အတူစောင့်သည်။

သတ္တဗေဒသရုပ်ပြဆရာမတစ်ဦး၏ လက်ထဲတွင် ရင်ခွဲထား
သော ငါးရဲ့တစ်ကောင် ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့သည်။ ငါးရဲ့အသေကို
ဗူးစမ်းကာ ရေးသူမှတ်သူတွေ ဝိုင်းအုံ့လျက် ရှိ၏။

စာသင်ခန်း၏ ပြင်ပဝရန်တာအုတ်ရိုးကို သူ ကျောမိုသည်။
မိုးကျော်က သူ့နံဘေးတွင် ယှဉ်လျက်ရပ်၏။

“မင်းကို ခင်ဆွေသက်က မခေါ်မပြောဘဲနေရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏ လွယ်
အိတ်မှ ခေါင်းလောင်းလေးများ၏ တချင်ချင်အသံကို ကြားသည်။
ထိုလွယ်အိတ်ကို ငေးကြည့်ရင်း . . .

“ခင်တာမင်တာ သိပ်မှ မကြာသေးဘဲ၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်ရဲ့ စိတ်အဆိုးခံရတာမျိုးလောက်တော့ ငါ မခံစားရဘူး၊
ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာတော့ အမှန်ပဲ”

“မင်းက သိသိကြီးနဲ့ တမင်အရွဲ့တိုက်လိုက်တာများလား”
“ဘာကိုလဲ”

“ဪ ငါ့ကို ရောလွန်းတယ်၊ အရေးပေးလွန်းတယ်၊ လိုတာ
ထက် ပိုခင်နေတာ အမှန်ပဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
တွေးပြီး အသာရတုန်း ပညာပေးဦးမှ၊ သူ မကြိုက်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ဟန့်တား
လိုက်မှ ဆိုပြီး တမင်အရွဲ့တိုက်သလားလို့ပါ”

“အရေးပေးတာ လိုတာထက် ပိုခင်တာကို ငါသိရုံသာ

သိတာပါကွား မင်းပြောသလောက်အထိတော့ ငါ တစ်ခါမှ မတွေးဖူးဘူး။ အရပ်ထဲက သူငယ်နှစ်ဦး အပျိုပြန်းလေးမှ မဟုတ်ဘဲ။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ခင်ဆွေသက် ဦးနှောက်ထဲမှာ မင်းနိုင်ကို စက္ကန့်မလုပ် ရှိနေစေချင်တယ်။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မရှိစေချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဓာရောတ်တာကို အသိပေးလိုက်တာ။ ဓာထဲက မှာတဲ့ အတိုင်း ငါပြောလိုက်တာ။ ပြောသာပြောရတယ်။ စကားတောင် မဆုံးဘူး။ ဖုန်းချသွား တော့တာပဲ”

ရင်မောစွာ ပြောသည်။
“စိတ်ဆိုးသွားတာ အမှန်ပဲပေါ့”

ကောက်ချက်ချသည့် . . . ဟန်။

“စိတ်ဆိုးတာထက် စိတ်နာသွားရင် မင်းတော့ ဒုက္ခပဲ”

နားမလည်စွာ ဝဲကြည့်သည်။ မိုးကျော်က ရယ်လျက် . . .

“ဪ . . . စိတ်ဆိုးတာက ပြေနိုင်သေးတယ်။ စိတ်နာသွား

ရင် အနားကပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။
အဲဒီအခါ ပြောခွင့်ဆိုခွင့် မရတဲ့အခါ အောင်သွယ်ဖို့ မလွယ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါကွာ”
သူ မှဲကနဲ ပြုံးသည်။
ထိုစဉ် မိုးစက်တွေ ဖွဲ့ဖွဲ့သဲသဲရွာ၏။ ကံကော်ပင်တွေအောက်မှ ပြေးလာကြသော ကျောင်းသားတွေထဲတွင် ဇော်ဇော်ကို လှမ်းတွေ့သည်။

အင်ပါယာစာပေ

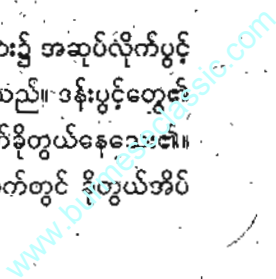
|၇

ကောင်းကင်သည် မနေ့ကရွာခဲ့သော မိုးကို သူနှင့်မဆိုင်သကဲ့သို့ ကြည်လင်စွာ ငြိမ်သက်နေ၏။

အရပ်ဘက်တိုင်းသည် ရေသန့်စင်ထားသော မိန်းမလှတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြည်သာစိမ်းလှနေ၏။ နေခြည်ပင်လျှင်၊ အလင်းအား ဖျော့ဖျော့ ပါးပါးဖြင့်၊ ဖြန့်ကျက်ထား၏။

ပန်းပေါင်းစုံ အပင်ပေါင်းစုံတို့၏ အကြား၌ အဆုပ်လိုက်ပွင့်နေကြသော ဒန်းပွင့်တွေက မြင်သာ ထင်ရှားစေသည်။ ဒန်းပွင့်တွေ၏ အကြိုအကြား၌ မနေ့က မိုးရေစက်တွေ အိပ်စက်ခိုတွယ်နေသေး၏။ ဒန်းပင်အုပ်နံ့ဘေးမှ ခင်ဆွေသက် ဖြတ်အလျှောက်တွင် နို့တွယ်အိပ်

အင်ပါယာစာပေ

စက်နေသော ဦးစက်တွေ ပြိုကျမြေသက်သွားလေသည်။

ကျောပေးထားသူ၏ အနောက်မှ ခြေတစ်လှမ်းစာခွာရပ်သည်။ ရပ်နေသူကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မျက်ဝန်းသာ ငဲ့လျက် ခင်ဆွေသက်က ...

“ကျွန်မ စကားမပြောချင်ဘူး ကိုထွေးနိုင်”

ဆံနွယ်စတို၏ အစပ်အဖျားသည် နေရောင်၏ ခပ်ပါးပါးရှုပ်တိုက်မှုကြောင့် စိမ်းဖန်တောက်ပနေသည်ကို မြင်၏။ အနားသို့ တစ်ဖဝါးစာ သူ တိုးသည်။ ခင်ဆွေသက်သည် ခြေမရွေ့၊ ကျောမလှည့်၊ ငဲ့ မကြည့်။

“အိမ်အလည်လာတဲ့သူကို စကားနဲ့တောင် ဧည့်မခံချင်တော့ဘူးလား မခင်ဆွေသက်”

စကား မတုံ့ပြန်။

အိမ်ဝရန်တာရို မေမေစိုက်ထားသော သစ်ခွပန်းအိုးလေးတွေကို သည်ဘက်ခြံဝင်းအစပ်မှ မြင်နေရသည်။

“အခါခါ တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ပြောနေပြီပဲ မခင်ဆွေသက်ရယ် ကျေနပ်သင့်ပါတယ်”

“ကျေနပ်စရာ မကောင်းတော့ဘူး ကိုထွေးနိုင်၊ ကျွန်မစကားကို မလိုက်နာတာဟာ ကျွန်မကို တန်ဖိုးမထားတာဘဲ။

ငါပြောရင်ဖြစ်တယ်၊ ပြီးမှ ခွင့်လွှတ်စကားပြောရင် ကျေရာပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ အထင်ခံရလောက်အောင်အထိ ကျွန်မကိုယ် ကျင့်သိက္ခာ လျော့ပါးသွားပြီပဲ”

“ကျွန်တော် အဲဒီလောက်အထိ မသေးသိမ်ခဲ့ပါဘူး မခင်ဆွေသက်၊ ယုံပါဗျာ၊ စိတ်ဆိုးအောင် စလိုက် နောက်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ထက် မပိုပါဘူး”

“မတောင်းပန်ပါနဲ့တော့ရှင်၊ ကျေနပ်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ပြောပြီးရင်တောင် ကျွန်မ စိတ်နှလုံး နဂိုကလောက် လန်းဆန်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းအရာရောက်ဖို့အတွက် အရာရာမှာ လိုတာထက် မပိုမိအောင် ဆင်ခြင်ရတော့မယ်”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး မခင်ဆွေသက်ရယ်၊ နဂိုအခြေအနေမျိုးကိုမှ ပြန်မရရင် ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး နောင်တရနေတော့မှာပါ”

“အရင်ဆုံး နောင်တရလိုက်တာက ကျွန်မပါ ကိုထွေးနိုင်၊ ကျွန်မအပေါ် ကိုယ်ထိလက်ရောက် နှောင့်ယှက်တဲ့လူကို မက်ပက်စက်စက် အရေးမယူမိခဲ့လေခြင်းလို့ တွေးမိတတ်ပြီလေ။

ငွေတန်ကြေးကျခံပြီး ပိပိရိရိ ပထုတ်လိုက်ကတည်းက ဒီအန္တရာယ်ကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်အထိ ကင်းရှင်းချင်တယ်ဆိုတာကို ကိုထွေးနိုင် သိသင့်တယ်။

ရဲတိုင်း ရုပ်ကွက်လူကြီးတိုင်လိုက်ရုံနဲ့ ပြီးပြတ်မယ့်ကိစ္စ။ ကိုထွေးနိုင်ရဲ့ တောင်းပန်စကားကို ထောက်ထားပြီး တာဝန်တကြီးနဲ့ တွန့်မ ညင်ညင်သာသာ နှင်ထုတ်လိုက်ရတာကို မစာမနာနဲ့ မေ့ပစ်လိုက်တာ ရင်အနာဆုံးပဲ”

မျက်နှာအလှည့်တွင် မျက်ရည်ဥတွေ ပါလာသည်။ မမြင်ဖူး

သော မြင်ကွင်း။ မကြုံဖူးသော ဖြစ်ရပ်။ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်ရသည်။ ဖြေသိမ့်စကား ရှာမရ။

“မငိုပါနဲ့ မခင်ဆွေသက်၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်၊ နောက်နောင် မခင်ဆွေသက်ရဲ့ စကားတိုင်းကို ကျွန်တော် အလေး အနက်ထားပါမယ်၊ နော် ... မခင်ဆွေသက်”

ကျေနပ်ဟန် မပြ။

“ပြန်ပါတော့ ကိုထွေးနိုင်”

“ခွင့်လွှတ်စကား ကြားပါရစေဦးဗျာ”

စေ့စေ့စိမ်းစိမ်း ကြည့်သည်။ တောင်းပန်စွာ သူ ပြန်ကြည့် သည်။

ကျေနပ်ရိပ် မတွေ့။ ကောင်းကင်တွင် ကင်းပလျက်ရှိသော တိမ်စိုင်တိမ်လိပ်တို့ကို နီးကပ်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်နှာပြင်တွင် မိုးသားတွေ ညှိနေ၏။

မင်းနိုင်ထံ စာရေးသည်။ အဖြစ်အပျက်မှန်အလုံးစုံကို ရေးပြ အသိပေးဖို့ ခက်ရသည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမည့် ကိစ္စ။ အလုပ်အကိုင် နှောင့်နှေးစေမည့် သတင်းမို့ အရိပ်အငွေ့မျှပင် ထည့်မရေးလိုက်ချေ။ အဆင်ပြေသည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာကြောင်း၊ အထပ်ထပ် ကြိုးစားလို့ ခံကြောင်း၊ ခင်ဆွေသက်ကပင်လျှင် ဝမ်းသာစကား ပါးကြောင်း။

အားဖြည့်စေလိုခြင်းငှာ သူ ထည့်ရေး၏။ အကျိုးမဲ့သည့် မုသားမဟုတ် ဟု ယူဆသည်။ မျှော်လင့်စိတ် ရည်မှန်းစိတ်ကို ယခင် ထုထည်အတိုင်း ရှိစေချင်၏။

ဆုံးလေးရက်အတွင်း မခင်ဆွေသက်နှင့် လေးငါးကြိမ် ဆုံ သည်။ ကားချင်း ယှဉ်မရပ်တော့။ တရင်းတနီး အစဉ်အလာသည် သူစိမ်းထက် ပို၍ စိမ်းသွား၏။ လျစ်လျူရှုလိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ တမင် သတိပြု၍ ရှောင်ဖယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မျက်နှာလွဲခြင်း၊ အကြည့်ရွေ့ခြင်း၊ မျက်လွှာချခြင်းတွေဖြင့် ရှောင်ရှားသည်။ အရဲကိုး၍ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုချင်သော်လည်း ကိုယ် တိုင်က မဝံ့ရဲ့။ စာနာ အားနာသည်။ ဒေါသပြေသောနေ့ကိုသာ တစ် နေရာရာမှ စောင့်ဆိုင်းမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်၏။

“မင်းနိုင်ဆိုတဲ့နာမည်ကို တခြားသူရဲ့ ပါးစပ်က ထွက်လိုက် တယ်ဆိုရင် ခင်ဆွေသက် ခုလောက် နေ့ပေါင်းများစွာ စိတ်ခုမှာ မဟုတ်ဘူး။

မင်းပါးစပ်ပေါက်က ထွက်လိုက်လို့ သူ့ခမျာ ကြိုတင်မနိုင်ခဲ့မရ ခံစားရတာ”

မိုးကျော်၏စကားအသွားကို ရိပ်စားမိသော်လည်း နှုတ်ဆိုတ် နေလိုက်သည်။ ဇော်ဇော်က ...

“ဒီလိုပဲကွ၊ ရတာမလို လိုတာမရဆိုတာ။ သံယောဇဉ်ထားရ တဲ့သူတို့ သံယောဇဉ်ကြီးစေတဲ့ စကားတွေပဲ ပြောစေချင်တာ။ အခု တော့ ဒီကောင်က သံယောဇဉ်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့စကားမျိုး ပြောမိ တာကိုး။ ခံပေးတော့ နှစ်ဆ”

“မင်းတို့ပြောတဲ့စကားတွေသာ ထပ်ကြားရင် အဆတစ်ရာ လောက် ထပ်ပြီး စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

“ပြောပြီး အုတ်ခုံမှ ထသည်။ လက်ထဲမှ ဗလာစာအုပ်တွေကို ငိုကြွည့်ရင်း . . .

“ကျောင်းမတက်တာ သုံးရက်ရှိပြီ”
စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ပြောသည်။ ဇော်ဇော်က . . .

“ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ၊ မိန်းကလေးပဲ၊ စိတ်ဆိုးပြန်ရဲ့ မလုံလောက်လို့ စိတ်ကောက်ပြတာ နေမှာပေါ့”

မိုးကျော်က . . .
“စိတ်ဆိုးရုံ စိတ်ကောက်ရုံဆို တော်သေးတာပေါ့။ စိတ်အနာ ကြီးနာပြီး စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့တော့ ကြားထဲက စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတော့မှာပဲ”

ပြောပြီး တဟားဟားရယ်သည်။ သူ မရယ်ဖြစ်။
ထိုင်နေရာ နေရာ၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းရှိ သစ်ပုတ်ပင်ကြီး၏

မြစ်ဖျားတွေကို အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ငေးလျှတ် . . .

“စိတ်ဆိုးလို့ စိတ်ကောက်လို့ ကျောင်းမတက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ နေမတောင်းဖြစ်နေတယ် မိုးကျော်”

“ဟာ . . . ဟုတ်လား တကယ်”

သူ - ခေါင်းညိတ်သည်။

“မနေ့က စုစုတင်နဲ့ တွေ့တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က ခင်ဆွေသက် စာသင်ခန်းထဲမှာ အသက်ရှူကျပ်နေတယ်တဲ့။

နောက်တစ်နေ့ကစပြီး ကျောင်းလာမတက်တာ ဒီနေ့အထိပဲ။ မနက်က ငါဖုန်းဆက်တော့ သူ မာမီနဲ့ တွေ့တယ်၊ နေမကောင်းဖြစ်နေ တာ အမှန်ပဲ။ ညနေမှ လူမမာ လာမေးဦးမယ်လို့ ငါပြောလိုက်တယ်”

“ဖျားရုံနာရုံပဲလား၊ ရောဂါတစ်ခုခု ဖြစ်တာလား”

မိုးကျော်က စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

“အသေအချာ မမေးဖြစ်ဖူး၊ ကျန်မာရေး ချွေချာမယ်ပုံတော့ မပေါက်ပါဘူးကွာ၊ ဖျားရုံနာရုံပဲ ထင်ပါရဲ့”

ပြောတွေးတွေး၍ ပြောသည်။

စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာ၏။

|၄|

ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ ဒရင်းဘတ်ပေါ်တွင် တင့်တယ်စွာ အိပ်
မောကျလျက် ရှိ၏။ မျက်ခွံတွေ မို့နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ခင်ဆွေ
သက်၏ မိခင်နံ့ဘေးတွင် ရွယ်တူအမျိုးသားတစ်ယောက်ကို တွေ့၏။
ခင်ဆွေသက်၏ မိခင်က သူ့ဘက်ကို ငဲ့လျက် . . .

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက မောင်ချစ်ဝေတဲ့၊ သူလည်း
လူမမာ လာမေးတာ၊ မောင်ချစ်ဝေ ဒါက ဟိုဘက်တိုက်က မောင်ထွေး
နိုင်တဲ့၊ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်း အတန်းတစ်တန်းတည်းလေ . . .”

ပြုံးပြ မှေးမှေးညိတ်ကြသည်။

“မောင်ထွေးနိုင်ရဲ့ ဖေဖေ မေမေတို့ရော နေကောင်ကြရဲ့

အင်ပါယာစာပေ

လား”

“ကောင်းပါတယ် အန်တီ၊ မေမေပါ လိုက်ခဲ့ဦးမလို့ပဲ၊ ဖေဖေ ပြန်မရောက်သေးတာနဲ့ မေမေ့ကို အိမ်စောင့်ထားခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်လား၊ တကူးတက လာမနေနဲ့တော့လို့ သမီးက မနက် ဖြန်လောက်ဆို ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်ပြီ၊ အခုတောင် သက်သာနေ ပြီ၊ အိပ်ဆေး အရှိန်မပြယ်သေးလို့ အိပ်ပျော်နေတာ”

အိပ်ပျော်နေသော ခင်ဆွေသက်၏ ဆီစပ်တွေကို သပ်စင် ပေးရင်း ...

“အခုလိုမဖြစ်တာ ကြာပါပြီ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ခါ နှစ်ခါ ဖြစ်ဖူးတယ်၊ နှလုံးရောဂါ ဆိုပါတော့။

သမီးက စိတ်ကြီးတယ်၊ တစ်ခုခုကို မကျေနပ်ရင် ဝုန်းဒိုင်းကြ ပစ်လိုက်တာ၊ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း မလုပ်ရဘဲ ကြိုတင်ပြီး ခံစားရင် အခုလို ဖြစ်တော့တာပဲ၊ မော့တယ်၊ အသက်ရှူကျပ်တယ်။

သူ့အကြောင်းကိုသိတော့ အန်တီတို့က အလိုလိုက်တယ်၊ အလိုလိုက်ထားတဲ့ကြားက ဘာကို မကျေမနပ် ဖြစ်တယ် မသိပါဘူး၊ မေးလို့လည်း မရဘူး၊ မိသားစုဆရာဝန်က ဆေးတွေ အများကြီး သောက်ခိုင်းတယ်၊ ဆေးသောက်တိုင်း စိတ်ငြိမ်ဆေးထည့်သောက် ခိုင်းတယ်၊ အခုမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက်”

ပြုံးလျက် ပြောသည်။
ပြုံးနိုင်အား လျော့ပါးရ၏။

ခေတ်မီသောအပြင်အဆင်တွေ ညှော်ခန်းတစ်ခုလုံး ပြည့်နှက် နေသည်။

နံရံရှိ ခင်ဆွေသက်၏ အလှဓာတ်ပုံ တစ်ပုံသည် အထင်ရှား ဆုံး၊ အပေါ်လွင်ဆုံး ဖြစ်နေ၏။

မိုးလေကင်းစင်သဖြင့် ခင်ဆွေသက် ကျောင်းတက်လိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်သည်။ မျှော်လင့်တွေးထင်သည့်အတိုင်း ကျောင်းတက် သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာရ၏။

ဆောက်လက်စ အဆောင်သစ်ကြီးကို ငေးမောနေသည်။ ခင်ဆွေသက် အနီးသို့ သူ သွားသည်။ မိုးနှောင်းကာလ၏ ပေါ်ထွက်စ နေခြည်နှင့်အပြိုင် လန်းဆန်းနေသော ဝင်းပမျက်နှာကို မြင်တွေ့သည်။ ဝန်းကျင်သည် စိမ်းလုံလျက် ရှိ၏။

“မခင်ဆွေသက်”

ဝရန်တာအုတ်တန်းပေါ်သို့ ဗလာစာအုပ်တွေ တင်လျက် အသံပြုသည်။ ဝဲကြည့်ရုံသာ ကြည့်သည်။ ပြုံးရယ် နှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိသော်လည်း တင်းမာဟန်မတွေ့သဖြင့် တော်ပေသေးသည်။

မျက်လုံးမျက်ခွံ စဉ်းငယ်မို့နေသေးသည်။ မျက်နှာထားမှာ ပြေပြေလျော့လျော့၊ ရှင်းရှင်းသန့်သန့်။ အခါတိုင်းကဲ့သို့ လိမ်းခြယ် ဆင်သထားခြင်း မရှိသော်လည်း ဝင်းပမျက်နှာသည် ကြည့်လင်လျက်

ရှိ၏။

“နေကောင်းသွားပြီလား မခင်ဆွေသက်”

ခေါင်းညိတ် ငဲ့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် စာတွေ ကူးပေးထားတယ်”

ပြောပြီး ဗလှစာအုပ်တစ်အုပ်ကို သူ လှမ်းပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ကိုထွေးနိုင်”

ပြုံးဟန်သဲ့သဲ့ကို မြင်တွေ့သဖြင့် ချမ်းမြေ့ရသည်။ စာအုပ်ကို ယူကာ ဟိုသည်း လှမ်းကြည့်လျက် . . .

“ကိုထွေးနိုင် ပြန်သင်ပေးမှ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်သလောက်တော့ ပြန်ရှင်းပြပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ” ဟု ထင်မပြောသည်။ ဗလှယ်ပြုံး ပြုံး၏။ စိတ်ဆိုးပြေပြေပေါ်နေ၏။ ခွင့်လွှတ်တယ်မို့လားတွေ မပြောဖြစ်တော့။ စိတ်ဆိုးစရာ စိတ်ခုစရာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့သူနှစ်ဦးကဲ့သို့ နေနေကြ၏။ တောင်းပန်စကား ထပ်မပြောမိသကဲ့သို့ ခွင့်လွှတ်စကားလည်း ပြောဖို့ရာ မလိုတော့။

ပြဿနာကို မေ့ထားလိုက်ကြသည်မှန်းနားလည်တွေးသိ၏။

“ကျွန်တော် လူမမာ လာမေးသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတာ ကိုထွေးနိုင် လာတာ မာမိပြောမှ သိတယ်”

“ဧည့်သည် တစ်ယောက်လည်း ရောက်နေတယ်၊ ကျွန်တော် လာတုန်းက . . .”

“ကိုချစ်ဝေနဲ့ တူတယ်၊ မာမိဧည့်သည်လေ . . . ကျွန်မနဲ့ လည်း ခင်မိတယ်၊ သိပ်တော့ မရင်းနှီးဘူး”

မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်ထူးခြားရိပ်ကိုမျှ မတွေ့ရ။

“နှလုံးရောဂါဖြစ်တာဆို ဟုတ်လား မခင်ဆွေသက်”

“ဟင်း . . . ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းပြာ လက်သည်း ခြေသည်း ပြာတဲ့ နှလုံးရောဂါမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ထစ်ခနဲဆို ကြောက်တတ်လန့်တတ်တဲ့ အမျိုးအစားလည်း မဟုတ်ဘူး။

ဘယ်လိုခေါ်မလဲ။

ကျွန်မရောဂါက စိတ်လှုပ်ရှားလို့ မရဘူး။ စိတ်ညစ်လို့ မရဘူး။ ဒေါသဖြစ်လို့ မရဘူး။

စိတ်ကို ထိခိုက်စရာ တစ်ခုခုကြုံရင် ကျွန်မဆေးကတော့ စိတ်ငြိမ်ဆေးပဲလေ။ ဆရာဝန်က ညွှန်ကြားထားတယ်”

“အိပ်ဆေး။ စိတ်ငြိမ်ဆေး။ ခေါ်မှာပေါ့။ ဒီဆေးမျိုးက ခဏ

ခဏသောက်ရင် မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလည်း ခဏခဏ မသောက်ပါဘူး။

အတတ်နိုင်ဆုံးဆေးကို အားမကိုးဘူး။

စိတ်ကို စိတ်နှုပ်ကုတယ်၊ တရားထိုင်တာမျိုး၊ ပုတီးစိတ်တာ မျိုးတို့ပေါ့။ တော်ရုံ စိတ်ညစ်စရာလောက်ကတော့ ဘုရားရှေ့မှာ ပုတီးစိတ်၊ တရားထိုင်၊ မေတ္တာပွားများလိုက်တာနဲ့ ငြိမ်းချမ်းသွားတော့တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ပြည့်ဆည်း ကျင့်ကြံနိုင်စွမ်း နည်းပါးနေသေးတယ် ထင်ပါရဲ့။ စိတ်ညစ်စရာ ကြီးကြီးမားမားနဲ့ တွေ့ရင်တော့ ဆေးကိုပဲ

အားကိုးလိုက်မိတယ်”

အားလျော့စွာ ပြောလျက် ပြုံးသည်။

အလိုက်သင့်စွာ သူ ပြုံးသော်လည်း အပြစ်မကင်းသူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူမိ၏။

“မခင်ဆွေသက်ရဲ့ စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်စေမယ့်စကားမျိုး ကျွန်တော် မပြောမိအောင် အခါမလပ် ဆင်ခြင်နေပါမယ်ဗျာ”

အသံမဲ့စွာ ပြောမိသည်။ ရင်တွင်း၌ ပဲ့တင်ထပ်၏။

“ကျွန်မ ကားပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ ပြန်မယ်ပေါ့”

ခေါင်းညိတ်သည်။ နာရီကို ကြည့်လျက် ...

“အိမ်မပြန်ခင် အိမ်ထဲမှာ ရာရာမှာ ထိုင်ချင်တယ်၊ ကျွန်မကို ကိုထွေးနိုင် စာပြပေးရင်လည်း”

ကားတံခါးဖွင့်ရာကို ဖွင့်သည်။

“ဘယ်ကိုးသွားမလဲ”

စဉ်းစားဟန်ဖြုဖြုမှ ...

“တောင်ငူဆောင်နားက စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက်သွားရင် ကောင်းမလား၊ မိုးကျော်တို့နဲ့ မတွေ့တာ ကြာပြီလေ”

သူက ရယ်လျက် ...

“ဒီကောင်နှစ်ကောင်နဲ့တွေ့ရင် မခင်ဆွေသက် စာကြည့်ပျက် ငှာ ကျိန်းသေတယ်၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်က ရယ်စရာပဲ ထိုင်ပြောနေကြ လိမ့်မယ်”

“စာပြပေးနေတဲ့ အချိန် ပါးစပ်ပိတ်ထားခိုင်းထားမယ်၊ ငြိတော့မှ ပြောင်ချင်ရာ ပြောင်၊ နောက်ချင်ရာ နောက်ပေစေ၊ ကျွန်မလည်း မရယ်မမောရတာ ကြာပြီပဲ”

ပြုံးကာရွှင်ကာ ပြောသည်။

ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ ပြုံးနေလိုက်ဖို့ မေ့သွား၏။

၅

“အိမ်... မင်္ဂလာရှိသော မြင်ကွင်းပေပဲ”

နေ့လယ်နေ့ခင်းဖြစ်သော်လည်း စားပွဲခုံတိုင်းသည် လူမပြည့်။

အစားအစာကုန်သွယ် များပြားသောအချိန် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မိုးခီချက်က ထိုင်လျှင်ထိုင်ချင်း သူနှင့် ခင်ဆွေသက်ကို ရယ်လျှက်ကြည့်ကာ အပြောင်အပြက်စကား ဆိုလေ၏။

“ကိုထွေးနိုင် ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ”

ခင်ဆွေသက် မှတ်ချက်ပြုသည်။ ဇော်ဇော်က ခင်ဆွေသက်

နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်တွင် ထိုင်ပြီး...

“ထွေးနိုင်က ဘာပြောလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကို

ဒီကောင် တစ်ခုခု ခိုးကူးထားပြီ ထင်တယ်”

ခင်ဆွေသက်က ...

“ဟုတ်တယ်၊ တောင်ငူဆောင် တစ်ဆောင်လုံးမှာ ကိုမိုးကျော်

နဲ့ ကိုဇော်ဇော်နဲ့က စေတနာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့။

လာသမျှ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကို ဧည့်ဝတ်ပြုဖို့အတွက် ဦးချစ်ဆိုင်မှာ ငွေကြိုပေးထားတယ်တဲ့၊ စေတနာ ကောင်းလွန်းတယ် ဆိုပဲ”

မိုးကျော်က ...

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ စာသင် ဆောင် တစ်ဆောင်လုံးမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဲဒီလောက် အထိ နာမည်ဆိုးမထွက်ဖူးပါဘူး”

ခင်ဆွေသက် ရယ်မောသည်။

မိုးကျော်က မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေရင်းက သူ့ကို ကြည့်သည်။ မျက်လုံးမျက်ခုံးဖြင့် အမေးစကား တစ်ခုခုကို ဆိုဟန်ပြု ခ်။

ခင်ဆွေသက်က အရယ်ရပ်လျက် မိုးကျော်ဘက်သို့ လှည့် သည်။

“ခုနက မင်္ဂလာရှိသော မြင်ကွင်းပေပဲဆိုတာ ဘာကိုပြောတာ လဲ”

မိုးကျော်က ပိတောက်ပင်ထက်သို့မော့လျက် ကောင်းကင်ကို စူးစမ်းဟန်ပြုသည်။

“ဪ ... တစ်မိုးတွင်းလုံး ကျောင်းတက်ရတာ စိန်စိမ်း၊ ဒီနေ့မနက်ရော အခုရော မိုးတစ်စက်မှ မရွာ၊ နေကလည်း အပူမပြင်း တော့ သွားရလာရ စာသင်ရတာ အဆင်ပြေတယ်လေ၊ တောင်ငူ ဆောင်ထဲက ထွက်ထွက်ချင်း ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြည့်လိုက်တာ မြင် မြင်သမျှ အရာအားလုံးက ကြည်ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း မင်္ဂလာပေါင်းနဲ့ ခေညောင်းနေတာပေါ့။

အဲဒါကြောင့် မင်္ဂလာရှိသော မြင်ကွင်းပေပဲလို့ ပြောတာ၊ တကယ်ကို မင်္ဂလာရှိတဲ့ နေ့လယ်ခင်းလေးပဲ”

ရည်ညွှန်းရာကို ဖုံးကွယ်ကာ လှည့်ပတ်ပြောဆိုနိုင်သည်ကို နားထောင်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလျက် ခင်ဆွေသက် ပြုံး၏။

“ကဲ ... စကားလမ်းကြောင်းကို သွယ်ကူပိုက်ကာနဲ့ ဖုံးဖုံး ဖိဖိ လှည့်ပတ်ပြောရတာ မောရောပေါ့၊ ဘာစားမလဲ၊ စားချင်တာမှပဲ။

ကျွန်မနဲ့ ကိုထွေးနိုင် စာနည်းနည်းဆွေးနွေးမလို့”

“အိမ်မှာ ဆွေးနွေးလည်း ရရဲသားနဲ့”

ဇော်ဇော်က ရေနှေးကရားကို လက်ညှိုးဖြင့်တို့ရင်း ပြော သည်။ မိုးကျော်က ...

“ဟုတ်ထားပဲ၊ မဆုံဖြစ်တာ ကြာပြီ စကားပြောကြတာပေါ့၊ စာက ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ် ရပါတယ်”

“ကဲ ... ကျွန်တော် မပြောဘူးလား မခင်ဆွေသက်”

“မထူးတော့ပါဘူး၊ လက်ချာတွေ ဒီအတိုင်းပဲ ယူထားလိုက် မယ်၊ နောက်နေ့မှ ကိုထွေးနိုင် ရှင်းပြ”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

မိုးကျော်နှင့်ဖော်ဖော်က လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် မှာသည်။ အသုပ်တွေဘာတွေ စားပါလားဟု ခင်ဆွေသက် ပြောသည်။ မစားချင်ကြောင်း ငြင်းသည်။

မိုးကျော်က စီးကရက်ကို မီးညှိ၏။ မီးခြစ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ သို့ ထည့်ပြီး . . .

“မခင်ဆွေသက် နေမကောင်းတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ဖော်ဖော် လူနာလာမေးဦးမလို့”

“ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပဲ၊ အခု နေကောင်းသွားပါပြီ” ခင်ဆွေသက်က နောက်ရွတ်ရွတ် ပြောသည်။

“လူနာရှင်က တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ်၊ တခြား ဘယ်သူမှ မလာရလို့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာကြောင့် အိမ်တိုင်ရာ ဆောက် လာမမေးဖြစ်တာပါ”

“မိုးကျော် ပေါက်ကရ မပြောနဲ့ကွာ” မျက်နှာတည်ဖြင့် ပြောသော်လည်း မိုးကျော်က စကားမရပ်။ ဆိုင်အမှထမ်း လာပေးသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ရှေ့တွင်ချပြီး မိုးကျော်က . . .

“အခု အဆင်ပြေသွားပြီလား”

ခင်ဆွေသက်က စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ မိုးကျော်ကို မဲတဲ့တဲ့ပြုံး လျက် မေးထောက်ကြည့်သည်။

“ဪ . . . စကားအတည်ပြောတာပါ၊ အဆင်ပြေသွားပြီ လားဆိုတာ နေကောင်းသွားပြီလားလို့ မေးတာ”

ခင်ဆွေသက်က မိုးကျော်ပခုံးကို ဗလာစာအုပ်ဖြင့် လှမ်းမှိုက် သည့်။ စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ပြီးမှ . . .

“ကိုမိုးကျော်”

အမည်တိုခေါ်ကာ သူ့ထံသို့ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြုံး လျက်နှင့် မိုးကျော်ဘက်လှည့်ပြီး . . .

“ကျွန်မက ကိုထွေးနိုင်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ နားလည်ပေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်မ ကိုထွေးနိုင်လို့နေရာမို့ကို ရောက်ရင် လည်းကျွန်မသူငယ်ချင်းအတွက် အမြဲတမ်းကြီးပမ်းနေမိမှာပါ။ ထပ်တူ ခံစားပြီး စာနာကြည့်လိုက်တာလေ”

သူ့ကို ကြည်လင်စွာ ကြည့်သည်။

“ကိုထွေးနိုင်ကလည်း ကျွန်မရင်ထဲကို စာနာကြည့်တတ်မယ် ဆိုရင်ကျွန်မကို နားလည်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မ မနှစ်သက်တဲ့ကိစ္စမျိုး တို့၊ ဘယ်တော့မှ စကားစတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ အဲဒီလိုပဲ ယုံ ကြည်ထားတယ်”

အကြည့်ဆုံသည်။

အကြည့်ထဲမှ တောင်းပန်စကားတွေကို ခင်ဆွေသက် မြင် သာနိုင်မည် ထင်၏။

“ကျွန်တော် အားလုံးရွှေမှာ ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ် မခင်ဆွေသက်ရယ်”

“နားလည်ပေးပြီးသားပါ ကိုထွေးနိုင်ရယ်၊ တောင်းပန်မနေပါနဲ့တော့”

“ဘယ်တော့မှ ဘယ်သောအခါမှ ဒီအပြစ်ကို ထပ်မံမကျူးလွန်တော့ပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

“တောင်းပန်တဲ့အတွက်ရော ကတိပေးတဲ့အတွက်ရော ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“လှယ်ပြီးတွေ ပြုံးမိသည်။
ဇော်ဇော်နှင့် မိုးကျော်တို့၏ စူးစမ်းသောအကြံညှိကို သတိပြုမိသည်။ မသိချင်ယောင် သတိမထားမိသယောင်ဆောင်၏။

မင်းနိုင်၏ ရှေ့ခရီးကို စည်းရုံးတစ်ခု ခြားသွားသည်ဟု အတွေးတွင် ခံစားရ၏။ သူငယ်ချင်းအတွက် ဆောင်ရွက်ရမည့် စွမ်းအားတွေ အခွင့်အခါတွေ ရပ်တန့်သွားပြီဟု သိလိုက်၏။ မျှော်လင့်ခြင်းအောင်လံတော်က အတွေးထဲမှာ မလဲပြီသေး။

[၆]

ငါ့နှုတ်ကမိတ်လူက မလေးစား နေပဲတယ်။ မင်း ကူညီလိုက်တဲ့ ငွေကို မာန်ဖြစ်လို့။ ဒီကတည်းက ဘာစရာ နာမင်းပဲတယ်။ ငါ မြန်မေးမယ်နော်။
ငါ စစ်ကပုဂ္ဂိုလ်တို့က တစ်လလောက် ပိုပြီး နာလုပ်လုပ်ရင်လုပ်သလောက် ရုတ်တရက် ပိုလှုပ်ပါတယ်။ မြန်မာတော်တော်များများနဲ့လည်း တွေ့တယ်။ တွေ့ချိုးသားချင်းတွေနဲ့ တွေ့ရသလို မြောက်ပေါ်ကွာ။
မင်းရော ဓာမာပွဲ ပြောရတာမလား။ သူရော ငါ့ကတည်းက ဘာပြောသေးလဲ။ သူ့ဘက်ပုလေးတစ်ပုလောက် လိုချင်လိုက်တာကွာ။ မင်း တောင်မပေးလိုဘူးလား။

ငါ့ ဘယ်လောက်နာလိမ့် လွှဲအယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပါ။ ငါ့ နာလွှဲအဖွေ သက်သာရာ သက်သာဖြောင့်နာထွက် မင်း ကူညီပေး ...

ခင်ဆွေသက် ကားပေါ်မှ ဆင်းနေသည်ကို မြင်တော့မှ စာ ခေါက်ကို ငလောစာအုပ်ကြားထဲသို့ သွပ်အတိုင်း ညှစ်လိုက်သည်။ စာအိတ်ကိုလည်း အခြားငလောစာအုပ်တစ်အုပ်အတွင်းသို့ ကမန်း ကတန်း ညှပ်လိုက်၏။

အနားသို့ ခင်ဆွေသက် ရောက်လာသောအခါ သူ ပြုံးပြ သည်။ ခင်ဆွေသက်က သူ့ ဝတ်စုံအတွင်း ထိုင်သည်။ ပြုံးလျက် သူ့ကို ကြည့်၏။ အကြည့်ဆုံသွားသဖြင့် အဖြူရောင် ယုန်မွေးဆွယ်တာအင်္ကျီ လေး၏ ပခုံးစွန်းသို့ အကြည့်ရွှေ့သည်။ အကြည့်ရွှေ့ရာ ပခုံးစွန်းတွင် ကေသာနွယ်တွေ သွယ်ကျနေ၏။ အေးစိမ့်စ၊ ဝန်းကျစ်ကိုပင် မေ့လျော့ သွားစေသည်။ နွေးကနဲ ခံစားလိုက်ရသည်ကို မည်သူမျှ သိနိုင်မည် မထင်။

စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို ကြည့်သည်။ တစ်ဖန် ကားရပ်ထားရာ နေရာသို့ ငေးသည်။ ခင်ဆွေသက်၏ ကားလေးပြန်ထွက်သွားသည်ကို သတိမမူမိ။ ခင်ဆွေသက်ထံသို့ ပြန်အကြည့်တွင် ခင်ဆွေသက်က . . .

- “ကိုထွေးနိုင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”
- “ကျွန်တော် မခင်ဆွေသက်ကို ပြောစရာ ရှိတယ်”

“ရှင်”
နွေးထွေးသွားစေသော ရှင်။ နွေးထွေးခြင်းကို တမင်မေ့မစ် သွယ် . . .

“ကျွန်တော့်ကို မခင်ဆွေသက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ပေး ပါသား”
ခေါင်းမခုံသော်လည်း အကြည့်လွှဲသွားသည်။ တွေးတော့ ထန်း စဉ်းစားဟန်ကို မျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်၏။

“ဘာအတွက် လိုလို့လဲ ကိုထွေးနိုင်”
“အမှန်စကား ကြားသွားလျှင် ဤနေရာသည် မီးပြင်းတောင် ပေါက်ကွဲရာ ဒေသ။

“စာမေးပွဲနီးပြီလေ . . . စာတွေကျက်ရတော့မယ်၊ ပြီး ချင် တောင်းပိတ်ရက်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ စာကျက်ရင် အနားမှာ သူ့ယယ် ချင်တစ်ယောက်ယောက် ရှိစေချင်တယ်။ လူကိုယ်တိုင် မရှိရင်ကောင် ဓာတ်ပုံတို့ ဘာတို့ပေါ့။ အဖော်နဲ့ စာကျက်နေသလိုမျိုး ကျွန်ုပ် ဘာ ခံစားချင်လို့”

လှုပ်ရှားစိတ်ကို ထိန်းမတ်၍ ပြောရသည်။
“ကျွန်မ နားမရှင်းဘူး ကိုထွေးနိုင်”
စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်တွေကို မလျံခြုံသောစိတ်ဖြင့် ရှေ့သို့ အနည်းငယ် ဆွဲယူသည်။ ပြီး . . . စာအုပ်တွေပေါ်တွင် လက်တင်၏။

“ကျွန်တော့် စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ မခင်ဆွေသက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို တင်ထားချင်လို့ပါ”

“ကျွန်မ နားမရှင်းဘူးဆိုတာ အဲဒါပဲ ကိုထွေးနိုင်”

“ကျွန်တော် တကယ်တောင်းနေတာပါ။ တကယ်လိုချင်တာပါ”

“အဲဒါပဲစရာကိစ္စပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မအံ့ဩပါဘူး။ စဉ်းစားစရာကိစ္စပဲလို့ ထင်မိတယ်”

“ရယ်လျက် . . .”

“ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ။ ကျွန်တော် ရောင်းမစားပါဘူးဗျာ။ ကာယကံရှင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘယ်စာဟ်ပုံပြိုင်ပွဲကိုမှ ဝင်မပြိုင်ပါဘူး။ စာကြည့်စားပွဲပေါ့မှာ တရိုတသေ တင်ထားမှာပါ”

မမှိတ်မသံကြည့်နေသော မျက်ဝန်းကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိအောင် ကြိုးစားသည်။

“တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် အကျိုးဆောင်တာများလား ကိုထွေးနိုင်”

“ဟာ . . . ဘယ်သူ့ အတွက် အကျိုးဆောင်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုချင်တာပါ။ မတောင်းရဲ မပြောရဲလို့ ဆင်ခြင်ခဲ့ရတာ ကြာပြီ။”

အခု စာကြည့်စားပွဲမှာ အချိန်ပြည့်ထိုင်ရတော့မယ့်အခါ ရောက်နေပြီမို့ မဖြစ်မနေတောင်းရတာပါ။ မခင်ဆွေသက် ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်ရင်း စာကျက်ရင် တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ဆက်တိုက်ရမှာ အမှန်ပဲ”

သံသယ ကင်းရှင်းသွားပုံရ၏။ စကားဝေါဟာရ မှားယွင်းလွန်ကျသွားမှာ စိုးရိမ်သည်။ ခင်ဆွေသက်က ရေခဲခွေးကရား နှုတ်သီးပေါ်

၂၅ အစက်အပြောက်တစ်ခုကို လက်သည်း ချွန်ချွန်လေးဖြင့် ခြစ်ထုတ်ခင်း . . .

“အိမ်ချင်းက ဝေးမှ မဝေးတာ။ ကိုထွေးနိုင် စာကျက်တော့မယ်ဆို ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်လေ။”

စာကျက်တဲ့အနားမှာ ကျွန်မ လာထိုင်ပေးမယ်။ အဲဒါဆို ပိုအကောင်းဘူးလား။”

ပြုံးလျက် ပြောသည်။ ရေခဲခွေးကရား၏ နှုတ်သီးဝအတွင်း အခွာတစ်ခုလုံး ရှောင်ရိုနေသကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်။ စဉ်းစားကြံဆဟန်ပေါ်အောင် ကြိတ်မှိတ်တော့တော့နေရ၏။

“ဓာတ်ပုံဆိုတော့ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ ပြောလို့ရတယ်လေဗျာ။ ပြီးတော့ ညရေးညတာ အိမ်ပြန်ပို့စရာ မလိုတော့ဘူး။ လူကိုယ်တိုင်ဆိုရင် ပို့ရတာနဲ့ မျှော်ရတာနဲ့ စာကျက်ချိန် အလျာလိမ့်မယ်။ ဟုတ်အယ်မို့လား။”

ရှက်စနိုး ပြုံးဟန်ကို မြင်သည်။

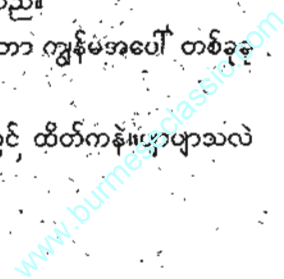
“ကျွန်မ စိတ်လေးနေတယ် ကိုထွေးနိုင်”

“ဘာကိုလဲဟင်”

ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ယှိလျက် မေးသည်။

“ကိုထွေးနိုင်မျက်လုံးကို ကြည့်ရတာ ကျွန်မအပေါ် တစ်ခုခု ညာနေသလိုပဲ”

မျက်နှာညှိုးကာ ပြော၏။ ရင်တွင် ထိတ်ကန်။ ဟုတ်ပဲလားလို့ နှုတ်သီးပေါ်

"ဟာဗျာ . . . ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို မခင်ဆွေသက်က သံသယနဲ့ ကြည့်နေပြီ ထင်တယ်"

"ကျွန်မ အကြားအမြင်ပေါက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုထွေးနိုင်၊ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို မျက်လုံးကတစ်ဆင့် ကျွန်မ ခန့်မှန်းနိုင်တယ်၊ ရတနာသုံးပါးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ ဆိုပါတော့"

မလုံခြုံသောအရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်မြင်မိတော့သည်။

ခင်ဆွေသက်က လွယ်အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ရင်း သူ့ကို ကြည့်သည်။ အယ်လ်ဘန်ဟုခေါ်သော စာအုပ်ငယ်တစ်ခုကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်၏။

"ကိုထွေးနိုင် လိုချင်သမျှ ယူသွားပါ။ ကျွန်မကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မဓာတ်ပုံတွေကို အလွဲသုံးစား မလုပ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်"

မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် မကြည့်ပုံတော့ချေ။

"ရောလေ ကိုထွေးနိုင်"

လှမ်းယူလိုက်သော လက်သည် တုန်ရင်သွားရ၏။

"မယူတော့ပါဘူး မခင်သက်ဆွေရယ်" ဟု ပြောမထွက်တော့။ အလှဆုံးသော အလှများစွာထဲမှ ပြိုင်စံမဲ့အလှတစ်ပုံကို ရွေးယူသည်။ ခွန်းလဲ့ဟန်၊ ဝင်းပဟန်၊ ပြုံးချိုဟန်တွေကို နီးကပ်စွာမြင်သည့် ဓာတ်ပုံကို သူ လက်ညှိုးထိုးသည်။

ပြုံးနေသော ခင်ဆွေသက် နှစ်ဦးကို မည်သူ အလှဆုံးဟု ထင်မှတ်ရမည် မသိ။

"ဒါဆို အခု မင်းစာကြည့်စားဖွဲ့ပေါ် ခင်ဆွေသက်ဓာတ်ပုံ ရောက်နေပြီပေါ့"

မိုးကျော်၏ အမေးကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

ဇော်ဇော်က . . .

"ဟိုကောင်ဆီကို မပို့တော့ဘူးလား"

ခနဲမေး။

ညင်သာသော သက်မှတစ်ချက် ပြေးထွက်သွားသည်။

နှင်းကွဲခါစ အဓိပတိလမ်းဘက်သို့ ငေးကြည့်လျက် . . .

"တခြား ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ အဲဒီဓာတ်ပုံကို ရိုက်၊ မူပိုင်ပုံကို ငါ့ဆီမှာ ထား၊ နောက်ပုံကို မင်းနိုင်ဆီပို့ဖို့ ငါ ကြံခဲ့တာ။

အခုတော့ မပို့တော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းနိုင်ကို ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်တော့မယ်၊ ငါ မှားသွားတယ်ကွာ၊ ခင်သက်ဆွေကို လျှော့တွက်မိတယ်"

စိတ်မကောင်းစွာ ဆိုသည်။ မိုးကျော်က . . .

"မင်းက မှားတာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ မှတ်စက်တာ၊ အကြပ်ကပ်စက်တာ၊ ခင်ဆွေသက်က ပညာမဲ့တဲ့သူဆိုရင်၊ သူ့ကို ပိုးပန်းပြီး ဓာတ်ပုံ

တောင်းတယ် ထင်မှာ အမှန်ပဲ။

ငါ ပြောတော့မယ် ထွေးနိုင် မင်း စိတ်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးတော့ မင်းနိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က မင်းအပေါ် ဒါမှမဟုတ် မင်းမိသားစုတွေ အပေါ် ကာကောင်းကျိုးတွေ ပေးထားလို့ မင်း ဒီလောက်တောင် လိုက်လုပ်ပေးနေရတာလဲ။”

“ငါ ပြောပြီးပြီပဲကွာ၊ မင်းတို့ ငါတို့ထက် နွမ်းပါးသူပါလို့။

ဆင်းရဲလို့ နွမ်းပါးလို့ ဂုဏ်မြင်သူ မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုး သူ့ကို မကြုံစေချင်ဘူး . . .”

ဆောင်းဦးလေပြည် သွေ့သည်။

ရင်တွင်းသို့ ကုလုံအောင် မချမ်းမြေ့။

“ကံပါကွာ . . . စာမေးပွဲ နီးပြီ၊ မင်း စာမေးပွဲကို မင်းနိုင်လားပြေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းနိုင်အခြေကို ဒီမှာပဲ ရပ်တော့၊ အာရုံစိုက်မှာ စာသွားကျက်မယ်”

လမ်းလွှဲလိုက်သော ဇော်ဇော်စကားကို ဘဝင်မကျ။ မင်းနိုင်၏ အပြစ်မဲ့ လွမ်းမျက်နှာကို မြင်ယောင်သည်။

“အခု ကိုထွေးနိုင်နဲ့ စကားပြောရင်း တစ်နေ့ကို စားရဉာဏ်လို့ ဆေးကို ခြူးသောက်လိုက်တာ”

|၀|

“ဖြေနိုင်တယ်မို့လား မခင်ဆွေသက်”

ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်သည်။

အသက်မပါသော အပြုံးဟု သူသိ၏။ စုစုတင်က . . .

“ခင်ဆွေသက်က ကျွန်မထက်တောင် ဖြေနိုင်သေးတယ်၊
ကိုထွေးနိုင်ကော ရတယ်မို့လား”

“မဆိုးပါဘူး”

စားသောက်ဆိုင်တန်း တစ်ခုလုံး စည်စည်ကားကား ရှိနေ
သည်။ မိုးကျော်နှင့် ဇော်ဇော်က ခင်ဆွေသက်ကို အကဲခတ်နေကြ၏။
သူ့မသိကျိုးကျွံပြုလျက် ရှိနေသည်။ နေမကောင်းဘူးလား မေးချင်

သည်။ မျက်နှာညှိုးသည်ကို သတိပြုမိ၏။

“မခင်ဆွေသက်က ပြောနိုင်တယ်လည်း ပြောတယ်။ မျက်နှာ မရွှင်မပျနဲပါလား။ ကျောင်းကြီးကို ခွဲရတော့မယ်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်။ ဟုတ်လား။”

မထင်မှတ်သောစကားကို ဇော်ဇော်ထံမှ ကြားရသည်။

“အိပ်ရေးပျက်ထားလို့ပါ”

“မထိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အငမ်းမရ စားထားတဲ့ ဥစ္စာတွေကိုကြည့်ပြီး သိဒ္ဓါစိတ်ကုန်သွားသလားလို့”

ဦးကျော်က ရယ်ပွဲပွဲ စရာပြောသည်။ ရယ်သံတွေ တစ်ပြိုင် တည်း သွက်ပေါ်လာသော်လည်း မခင်ဆွေသက် ပြုံးရုံသာ ပြုံး၏။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဝင်ပန်းသွားလို့ပါ။ စားချင်တာ ရှိရင် ထပ်မှာ လေ။ စေတနာအပြည့်နဲ့ ချိုင်းမှာပါ”

ပြုံး၍ ပြောသော်လည်း ပြုံးရိပ်မထင်။

ကားကို အိမ်ဝင်းထဲသို့ ကျွဲ မစင်သေးဘဲ တံခါးဝတွင်သာ ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်အမှုထမ်းက ခြံဝင်းတံခါး တစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပေး၏။

တံခါးဖွင့်ပေးသည်တိုင် ကားစက်ကို မနှိုးသေး။

“မခင်ဆွေသက်”

နံဘေးမှ မခင်ဆွေသက်က သူ့ကို ဝဲကြည့်သည်။ ရီဝေမျက်လုံး

တွေကို မြင်၏။

“စာမေးပွဲ ပြောနိုင်တယ်နော်”

“ဖြေနိုင်ပါတယ်”

စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး . . .

“ကျွန်တော်စိတ်ထင် ပြောရရင် မခင်ဆွေသက် စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံနေတယ်လို့ ထင်တယ်”

အကြည့်ဆုံသည်။

“ကျွန်တော်ထင်တာ ဟုတ်လား”

အကြည့်လွှဲလျက် . . .

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုထွေးနိုင် စိတ်ထင်လို့ နေမှာပါ။ စိတ်ပန်း လှုပ်ပန်းဖြစ်သွားလို့ နည်းနည်းနဲ့သွားတာပါ”

“မဟုတ် ဘူး မခင်ဆွေသက်။ မခင်ဆွေသက် တစ်ခုခုဖြစ် နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။

မခင်ဆွေသက် ပြောဖူးသလိုပဲ မျက်လုံးလေး အဲဒီမျက်လုံးက တစ်ဆင့် ကျွန်တော် မြင်နေတယ်”

“ကျွန်မ တကယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ကားစက်နှိုးသည်။ ဝဲဘက်သို့ ကျွဲဝင်သည်။ ကားကို သာသာ မောင်းလျက် . . .

“ဘာမှမဖြစ်ဖူးဘဲ ထားပါတော့ဗျား၊ အကယ်၍များ စိတ်ညစ် စရာ တစ်ခုခု အခက်အခဲတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံရင်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိ သားပဲ။”

စုစုတင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ပြီးတော့ မိုးကျော်နဲ့ဇော်ဇော် ရယ်၊ အားလုံးနဲ့ တိုင်ပင်ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်ကို တိုင်ပင်စေချင်တယ်”

စကားရပ်လျက် ငဲ့အကြည့်တွင် ငေးမောနေသည်ကို မြင်၏။ နားစွင့်ထားသည်မှန်း သိသည်။ ကားကို လက်ယာဘက်သို့ ညင်သာစွာ ဝိုက်ရင်း . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မခင်ဆွေသက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမှာပါ။ မျိုးသိပ်ထားတဲ့အင်္ကျီကို ခံလို့မှမရဘူး၊ ခံနိုင်ရည် မရှိဘဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကြိုတိပြီး စိတ်ခုစွာ ဖြစ်နေတာမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် မလိုလားဘူး။ သူငယ်ချင်းလို့ အသိအမှတ် ပြုရင် ဘာတိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုင်ပင်ပါဗျာ”

ဆင်စင်အောက်တွင် ကားရပ်သည်။ မည်သည့်စကားမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ကားတံခါးဖွင့်သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ကာ ခါးညွတ်လျက် . . .

“အိမ်ထဲကို ဝင်ပါဦးလား ကိုထွေးနိုင်”

“မဝင်တော့ဘူး၊ မေမေ သွားစရာရှိသေးလို့ ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ရဦးမယ်”

ကားကို ဝေါကနဲ မောင်းထွတ်လိုက်သည်။ ရင်တွင်း၌ အစိတ်အခွဲတစ်ခုခု တည်ဖွဲ့သွားပြီဟု သိ၏။

မိုးကျော်က ဒရင်းဘတ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်း မြက်ခင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ခင်ဆွေသက်၏ အိမ်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်၏။ ဇော်ဇော်က ဆက်တိုက်ပွဲငယ်ပေါ်ရှိ စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းပေး၏။ စီးကရက်ကို လက်ကြားညှပ်ရင်း မိုးကျော် ပြန်ထိုင်သည်။ သူ . . . ဇော်ဇော်ကို မီးခြစ်လှမ်းပေးပြီး . . .

“ခင်ဆွေသက်ကို ကြည့်တာလား မိုးကျော်”

ဇော်ဇော်ပေးသော မီးခြစ်ကိုယူ၍ မိုးကျော် မီးညှို့သည်။ မီးခြစ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ညင်သာစွာ တင်၏။ ဒရင်းဘတ်ပေါ်တွင် ကျောမမှိတ် ထိုင်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မနေ့က သူ စုစုတင်အိမ်ကို လာသွားတယ်တဲ့”
“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ညက စုစုတင် ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်”

စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်သည်။

“ခင်ဆွေသက် စိတ်ညစ်စရာနဲ့ ကြုံနေတာ အမှန်ပဲ ထွေးနိုင်

“စိတ်ညစ်စရာနဲ့ ကြုံနေတယ် . . . ဟုတ်လား”

မိုးကျော် ခေါင်းညိတ်သည်။

“မနေ့ကမှ စုစုတင်ကို ရင်ဖွင့်သွားတာ၊ မကြာခင်မှာ ဒီလက်ထပ်ရတော့မယ်တဲ့”

အာမေဒိုတ်သံ တစ်ခုခု နှုတ်မှ ပေါ်ထွက်မသွားစေရ သတိကဲရ၏။

“ဘယ်သူနဲ့တဲ့လဲ”

“ချစ်ဝေဆိုလားပဲ၊ ဟုတ်တယ် ချစ်ဝေ”
 “ဪ... ငါနဲ့ ဆုံဖူးတယ်၊ ခင်ဆွေသက်အိမ်မှာ”
 စီးကရက်ဘူးထံသို့ သူ လက်လှမ်းသည်။
 စီးကရက်ကို မီးညှို့ဖွာရိုက်ပြီး ...
 “သူတို့ချင်းက ရင်းနှီးပုံ ရပါတယ်၊ အဲဒါကို ဘာစိတ်ညစ်ရ
 တာတဲ့လဲ”

ဇော်ဇော်က ...
 “ချစ်ဝေ။ အဲဒီ ချစ်ဝေကို သူ လက်မထပ်ချင်ဘူးတဲ့၊ စိတ်ညစ်
 ရတဲ့အကြောင်းက အဲဒါ ပဲ”

စဉ်းစားရကျပဲ့သည်။
 “မိဘချင်း သဘောတူပြီး သူက သဘောမကျတာမျိုးလား”
 “အဲဒါပဲပေါ့၊ ကျောင်းပြီးရင် စီစဉ်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားပြီး
 သားတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဟိုနေ့က မျက်နှာမသာယာတာ”

ပြောပြီး မိုးကျော်က သူ့ကို ဝေဖေကြည့်သည်။ သူက
 ဆက်တိုက်လားထိုင်နေခက်မို့ပေါ့ သို့ ခေါင်းတင်လျက် ကောင်းကင်ကို
 မော့ကြည့်သည်။ တိမ်တိုက်တွေ ကင်းစင်လျက်ရှိ၏။

“သူ့မှာမိက ပြောဖူးတယ်၊ ခင်ဆွေသက်ကို စိတ်ချမ်းသာ
 အောင် ထားတယ်တဲ့။”

တကယ်သာ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရိုးမှန်ရင် ဒီကိစ္စမျိုး
 ကို မိဘနဲ့လားသမီး သေသေချာချာ ညှိနှိုင်းကြမှာအမှန်ပဲ”

ဇော်ဇော်က ...

“ဒါပေါ့ ခေတ်မီတဲ့ မိဘတွေပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ထည့်စဉ်းစား
 ကြမှာပေါ့”
 သက်ပြင်းချမိချေသည်။

“မင်းနိုင်ကို စာရေးပြီး အသိပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”
 မိုးကျော်က သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုး
 သွပ်လိုက်သည်။

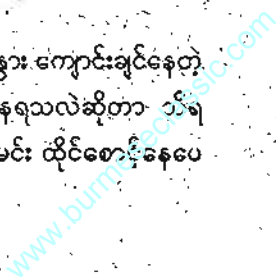
“အရေးထဲ အဲဒီနာမည်က ပါလာပြန်ပြီ၊ အခု ငါတို့ပြောနေ
 ခဲ့ ကိစ္စမှာ မင်းနိုင်နဲ့ပတ်သက်တာ တစ်ခုမှ မပါဘူး ထွေးနိုင်၊
 ခင်ဆွေသက်ကိစ္စကို ပြောနေကြတာ၊ မင်းသူငယ်ချင်းကို မင်း အယ်
 သာထံခင်ခင် ငါတို့ရှေ့မှာ လိုတာထက် ပိုမပြောနဲ့ကွာ၊ နားကြားပြင်း
 ထင်စာမယ်”

“သူမြတ်နိုးတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ကိစ္စက သူ့ကိစ္စပဲပေါ့ကွ”
 “သူ့ကိစ္စလို့ပြောရအောင် ခင်ဆွေသက်က အဲဒီကောင်ကို
 စာရေးထဲ ထည့်ထားလို့လား”

“တစ်ဖက်သားကို မနှိမ်စမ်းပါနဲ့ မိုးကျော်ရာ”
 “ခက်ပြီ ... ထွေးနိုင်ကြောင့်တော့ ခက်ကုန်ပြီကွာ၊ စကား
 မပြောပြောပြောပြော”

မိုးကျော်ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကဲ... ဒီလောက်တောင် ကြီးတော်နွား ကျောင်းချင်နေတဲ့
 ခင်ဆွေသက် ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်နေရသလဲဆိုတာ သိရ
 နိုင် ဒီည မင်းအိမ်က တယ်လီဖုန်းဘေးမှာ မင်း ထိုင်စောင့်နေပေ

တော့ . . . ။

ဖုန်းထဲကနေ မင်းကို စုစုတင် ပြောပြလိမ့်မယ်၊ ဇော်ဇော် လာ ပြန်မယ်”

သူ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထပြန်သွားကြသည့်အဖြစ်ကို မဝေခွဲ တတ်။

ရင်တွင်းဖြစ်ကိစ္စတိုင်းကို တိကျစွာ ခန့်မှန်း၍ မရစကောင်း။

လက်ရှိကာလတွင် အရာရာသည် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းလွန်းလေ၏။

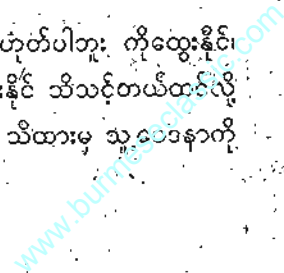
“ဗျာ”

တွေးထင်ချင်သော်လည်း မထင်မှတ်ရက်သော စကား။

“ဟုတ်တယ် ကိုထွေးနိုင်၊ မိန်းကလေးချင်းဆိုတော့ ကျွန်မ ပိုဆီတာပေါ့၊ သူ့ ကိုထွေးနိုင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူးဆို တာ မနေ့က လာပြောသွားတယ်၊ ရင်ဖွင့်သွားတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ဟုတ်ပါ့မလား”

“နောက်စရာ ပြောင်စရာကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး ကိုထွေးနိုင်၊ သူ့ အတန်တန် နှုတ်ပိတ်သွားပြီး ကိုထွေးနိုင် သိသင့်တယ်ထင်လို့ ကျွန်မ ပြောရတာပါ၊ ကိုထွေးနိုင်ကိုယ်တိုင် သိထားမှ သူ့ဝေခွာကို

စာနာမိမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါကျမှ သူ စိတ်ချမ်းသာရာ ချမ်းသာကြောင်းကို ကိုထွေးနိုင် ကူညီနိုင်မှာပေါ့။”

“လွန်ခဲ့ပြီပဲဗျာ။ သူက လက်ထပ်တော့မှာပဲ။”

“မဟုတ်ဘူး ကိုထွေးနိုင်၊ မလွန်သေးဘူး။”

စုစုတင်ပြောသော စကားကို ပီသစွာ ကြားသော်လည်း နားမရှင်း။ ထို့ကြောင့် နားကိုပို၍ စွင့်ထားသည်။

“ခင်ဆွေသက်မိဘက ခင်ဆွေသက်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆွေးနွေးထားတာပါ။”

အိမ်က ကိုချစ်ဝေနဲ့ စီမံချင်တယ်ဆိုပေမယ့် ခင်ဆွေသက်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုရင် ကိုချစ်ဝေနဲ့ စီစဉ်ထားတာကို နောက်ဆုတ်လိုက်ကြမှာပါ။ သူ့ချစ်သူ တယ်သူဆိုတာ သူပြောဖို့ ခက်နေတယ်။ ဒီလောက်ဆိုရင် ကိုထွေးနိုင် ကျွန်မ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သတောပေါက်ရောပေါ့။”

ဦးခေါင်းတစ်ခဲလုံး ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ မင်းနိုင်၏ဟားတိုက်သံကို ကြားသည်။ အိပ်ခန်းနံရံမှ မင်းနိုင်၏ ဓာတ်ပုံကို ရဲဝံ့စွာ မကြည့်ရဲတော့ချေ။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ မစုစုတင်”

“မေးစရာမလိုတဲ့ မေးခွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မေးတာလဲ။ ကျွန်မကတော့ အဖြေရိုပြီးသား မေးခွန်းလို့ ထင်တာပဲ။”

ဝှက်နိုက်နော် ကိုထွေးနိုင်၊ ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

တစ်ညလုံး အိပ်လို့ရမည် မဟုတ်မှန်း သိသည်။

ပြတင်းပေါက်၏ ပြင်ပသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကျယ်ပြန့်သော အလင်းရင်ပြင်၏ ဟိုမှာဘက်၌ မှုန်ပျံ့ရင်ပြင်ကျယ်၏ ဖုတ်တို့တွေကို စိတ်အမှန်းဖြင့် တွေးသည်။

အိပ်ပျက်သူ တစ်ကိုယ်တည်းသာ ဖြစ်ချင်၏။

ပတ်သက်ဆက်နွယ်သူ မည်သူ့ကိုမဆို နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်စေလိုသည်။ မျက်လှည့်တစ်ပွဲကို မျက်ဝါးထင်ထင် ကြည့်မြင်လိုက်ရသူ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးမှတ်၏။

ဟုတ်ရဲ့လား . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။

လေသံပြတ်ပြတ် မျက်နှာထားတည်တည်တွေနှင့် နောက်ပြောင်ကျီစယ်ကြတာများလား။

နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခြင်းသာဖြစ်ပါစေဟု အခါခါဆုတောင်းချင်သည်။ ကာယကံရှင်ကို ဖွင့်မေးကြည့်ဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်လွန်းသည့်ကိစ္စ။ မသင့်လျော်လွန်းသည့် လုပ်ရပ်ဟု နားလည်သည်။

ခင်ဆွေသက်ကို တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးတော့မယ်ဟု မင်းနိုင်ထံ စာရေးအကြောင်းကြားချင်၏။ အခြေအနေမှာကို အသိပေးသင့်သည်မှန်း သိသော်လည်း ထူးခြားလာနိုင်စရာ မရှိချေ။ မင်းနိုင်၏ဘဝ တိုးတက်ရာ-တိုးတက်ကြောင်း ယုတ်လျော့ဘူးရုံသာ

ဖြစ်နိုင်သော အကြောင်းကိုစွဲမို့ နှုတ်ဆိုက်နေဖို့သာ ရှိတော့၏။
 စုစုတင် ပြောသောကိစ္စကိုသာ မင်းနိုင်ကြားသိလျှင် "တက်"
 ခါးခါက်မည်ကိစ္စ။ အံ့ဩစရာကိစ္စ။ ရင်ကွဲရမည့် အလှည့်အပြောင်း။
 ဂုဏ်ဒြပ်ခြင်းမတူတဲ့လူတွေ ငါ့ကို ဝိုင်းပြီးလုပ်ကြံကြံတယ်။ လှည့်ဖြား
 ကြတယ်ဟဲ့ အစွပ်စွဲခံရမည့် အဖြစ်အပျက်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏
 အထင်အမြင်လွဲမည့် အကြောင်းအရာသည် ကြောက်လန့်စရာ
 အကောင်းဆုံး အရိပ်လက်နက်။

မင်းနိုင်၏ ဓာတ်ပုံကို အပြစ်မကင်းသူ၏ မျက်နှာထားဖြင့်
 မော့ကြည့်မိသည်။

"မင်းနောက်ကွယ်မှာ ငါ သစ္စာမမဲ့ခဲ့ပါဘူးကွာ၊ ငါ ကတိပေး
 ပါတယ်၊ မင်းအပေါ် ငါ ဘယ်တော့မှ သစ္စာမမဲ့ပါဘူး"

နှုတ်မှ ထွက်ဆိုမိသော စကားကို မင်းနိုင်က အသိအမှတ်မပြု
 သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ မွန်းကျပ်ကြေကွဲရချေသည်။

အကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် ခင်ဆွေသက်ပြုံးနေသည်ကို တွေ့၏။
 "နားမလည်နိုင်စရာ အံ့ဩစရာပါပဲလား မခင်ဆွေသက်ရယ်"

ပြုံးနေသူကို မကြည့်စွဲတော့။ မကြည့်ရက်တော့။
 ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာက မထင်မှတ်စရာ

ဇာတ်ကွက်မျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်လာလေပြီပဲ။
 မည်သို့ ရှောင်လွှဲရမည် မသိ။ မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရမည် မသိ။

ဝေးမည်ထင်သည့်အရပ်သို့ ပြေးသွားချင်သည်။ ရှောင်လွှဲသူ
 တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ၊ စာနာစိတ်၊ ညှာတာစိတ်မဲ့သူဟုတစ်ယောက်

ယောက်က စွပ်စွဲလေမည်လား။ တွေး၍ စိုးရိမ်သည်။

မာကျောခက်ထန်စွာ ငြင်းပယ်လိုခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ ညင်သာ
 စွာ လှည့်ထွက်ချင်သည်။ ကျင်နာစွာ ကျောခိုင်းရမည့် . . . အဖြစ်ဆိုး။

အိပ်ရာထက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းလိုက်သည်။
 မျက်စိကို စုံဖို့တတ်သည်။ ညှာတာစရာ မျက်နှာ။ စာနာစရာ မျက်နှာတွေ
 ကို လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ မြင်နေရ၏။ အခန်းကျဉ်းထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်
 သော ကံကြမ္မာ၏ ရက်စက်အားကို တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်ဖို့ အခတ်တွေ
 ရသည်။

အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း ပြေလည်နိုင်စရာအဖြေကောင်း
 တွေ အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်လျှင် ကောင်းလေစွာ။

www.burmeseclassic.com

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ မိုးကျော်”

မိုးကျော်က ပြည်ပမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို မျက်နှာအုပ်လျက်

...

“ဘာလုပ်ရမှန်း မသိရလောက်အောင် မင်း အသိဉာဏ်တွေ ခေါင်းပါးနေပြီလား ထွေးနိုင်”

“လူ့ဘောင်စည်းကမ်းဆိုတာ ရှိနေလို့၊ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိထားလို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေတာပါ”

မိုးကျော်က မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ညှစ်သာစွာ တင်သည်။ သူက မိုးကျော်၏အနီးတွင် ထိုင်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်

နံဘေးတွင် ပန်ကာခလုပ်ကို ဖွင့်သည်။ စန်ကာလေကြောင့် စိတ်အ
အိုက်တွေ မလျော့ပါး။

“ဘာလဲ လူ့ဘောင်စည်းကမ်း၊ ဘာစည်းကမ်းကို မင်းက
လိုက်နာစရာ လိုလို့လဲ။

ခင်ဆွေသက်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်နိုင်ဖို့အတွက် စည်း
ကမ်းတွေ၊ ဥပဒေတွေ စောင့်ထိန်းလိုက်နာဖို့ လိုသလား။

ထွေးနိုင် . . . အခုအချိန်အခါက မင်း ကြောင်တောင်တောင်
လုပ်နေရုံ အချိန် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက်သားရဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ပိုပြီး
ထိခိုက်အောင် မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

သူ ခေါင်းခါသည်။ မျက်လုံး စုံမှိတ်သည်။ မျက်လုံးအဖွင့်တွင်
မျက်ဝန်းထဲရှိ ကြေကွဲရိပ်တွေကို မိုးကျော် မြင်စေချင်သည်။

“လူမှုရေးစည်းကမ်းဆိုတာ ဥပဒေနဲ့တော့ ပြဌာန်းမထားဘူး
ပေါ့ကွာ။

သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း သစ္စာမဖောက်ရ၊ ချစ်သူအချင်းချင်း
သစ္စာမဖောက်ရလို့ စာရွက်စာတမ်းနဲ့တော့ မထားဆီးထားဘူးပေါ့။

စာရွက်ထဲမှာ မရှိတဲ့ ဥပဒေတွေ စည်းကမ်းတွေ စောင့်ထိန်းရ
မယ့်ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ လူ့ဘဝထဲမှာ အများကြီးပဲ”

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ထွေးနိုင်”

“ခင်ဆွေသက်ကို ချစ်တယ်လို့ ငါပြောလိုက်ရင် မင်းနိုင်အ
ပေါ် ငါ ဖောက်ပြန်ရာရောက်လိမ့်မယ်။ သစ္စာမဲ့သူလို့ အစွပ်စွဲခံရလိမ့်
မယ်။ ငါ သစ္စာမဲ့သူ မဖြစ်ချင်ဘူး မိုးကျော်”

မိုးကျော် မဲ့ကနဲ ပြုံးသည်။ ထွေးနိုင်ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်သည်။

“မင်းနိုင်နဲ့ ခင်ဆွေသက်နဲ့က ချစ်သူတွေလား”

“ချစ်သူတွေ မဟုတ်ပေမဲ့ ခင်ဆွေသက်က မင်းနိုင် မြတ်နိုး
တဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“ငါ တစ်ခုပဲ မေးတော့မယ်၊ မင်း အတိအကျ ဖြေ၊ သစ္စာမဲ့
တာတွေ၊ သစ္စာဖောက်တာတွေ ဘေးချိတ်၊ မင်းနိုင်ဆိုတာ ဘေးချိတ်။
ဘာကိုမှ ငဲ့စရာမလိုဘူးဆိုရင်၊ မင်း ခင်ဆွေသက်ကို ချစ်နိုင်
မလား”

ခေါင်းငုံ့လျက် သက်ဖြင်းချသည်။

“ဖြေလေ ထွေးနိုင်”

ခေတ္တ ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။

“မဖြေချင်ဘူးကွာ”

ရင်မော့စွာ ပြောရ၏။

“မင်း မဖြေပေမဲ့ ငါဖြေမယ်၊ မင်း ခင်ဆွေသက်ကို ချစ်ပါ
တယ်။

ဟင်း . . . ဟင်း . . . သစ္စာရှင်ကြီးအဖြစ် မင်းနိုင်ရှေ့မှာ
ရပ်ပြချင်လို့ စိတ်ထဲက ဆန္ဒကို အမြင်ကို မထုတ်ဝေတာမို့လား”

တုံ့ပြန်စကား မဆိုဖြစ်။

“တကယ်တော့ မင်းက . . . မင်းပြောသလိုဆိုရင် လူကလေး
သစ္စာမဲ့တာ၊ စိတ်ထဲက သစ္စာဖောက်ပြီးနေပြီပဲ၊ စိတ်ထဲက ဖောက်ပြန်
ပြီးမှတော့ ဆက်ပြီး အယောင်ဆောင်မနေချင်ပါနဲ့တော့ကွာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဖိုးကျော်၊ ငါ အယောင်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ထိန်းသိမ်းနေတာ။”

လူတိုင်းဟာ စိတ်ဖောက်ပြန်နိုင်တယ်၊ ဖောက်လည်းဖောက် ပြန်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီဖောက်ပြန်တဲ့စိတ်ကို မကြီးထွားနိုင်အောင် အသိတရား ပညာဉာဏ်တွေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းနေကြတာပဲ။

ဆန္ဒကို သိက္ခာနဲ့ထိန်းပါဆိုတဲ့ စကားကို မင်းလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။ ဆန္ဒ၊ အာသီသ ဘယ်လောက်ပြင်းပြင်း သိက္ခာကူခြေနဲ့ ထိန်းနိုင်စွမ်းရှိမှ မြင့်မြတ်တဲ့လူ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့လူတွေ ဖြစ်လာကြမှာ”

“ဟား ဟား ဟား... ဟား ဟား ဟား”

ဟားတိုက်သည်ကို ဘဝင်မကျ။ ရင်ဝသို့ စူးနစ်စေသော အရယ်အမော။

“ဒီလိုဆို မင်းက မင်းနိုင်ကိုပဲ ငဲ့တယ်ပေါ့။ ခင်ဆွေသက်ကို မစာနာတော့ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား ထွေးနိုင်”

“မင်းနိုင်ကို ငဲ့ညှာလို့ ခင်ဆွေသက်ကို မစာနာလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။”

စောင့်ထိန်းရဖို့ကိုယ်ကျင့်သစ္စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါပြောနေတာ၊ မင်းနိုင်နေရာမှာ မင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဇော်ဇော်ပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားသူ တစ်ယောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကိုယ်ကျင့်တရားက ဒီအတိုင်း ရှိနေမှာ အမှန်ပဲ သူငယ်ချင်း”

“ဒါဆို ဒီဇာတ်လမ်းမှာ သနားစရာ အကောင်းဆုံးက ခင်ဆွေသက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ထွေးနိုင်”

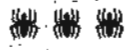
မိုးကျော်၏စကားသံ တုန်ခါလှုပ်ခတ်သွား၏။ ရင်ထဲတွင် နှင့်နေသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသည်။

“အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရတယ်ဆိုတာ အသေအချာ တွေးကြည့်ရင် မင်း သိမှာပါတော့”

“မင်းကို ခင်ဆွေသက် မေတ္တာသက်ဝင်တယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ဒြပ်တူတာ တစ်ခုတည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာဆိုတော့ မင်း သိစေ့ဆိုင်တယ်”

“ငါ တစ်သက်လုံး သိထားမှာပေါ့”

စိတ်ကိုတင်း၍ ပြောသည်။ သောကချည်တိုင်သည် ယိုင်နဲ့ရွှေစောင်းသွားရ၏။ ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေရသည်။

[၄]

လက်ထပ်ရက်ကို မသတ်မှတ်ရသေးကြောင်း ခင်ဆွေသက်က တမင်အချိန်ဆွဲထားကြောင်း စုစုတင်ထံမှ သတင်းစကားကြားရသည်။

“မျှော်လင့်နေဆဲပဲလို့ မပြောသင့် မယူဆသင့်ဘူး။ ခင်ဆွေသက်ကို တစ်ခုခုတော့ မင်းသွားပြောသင့်တယ်။ ဖြူသည် မည်းသည်ကို အညင်သာဆုံးစကားနဲ့ မင်း ပြောသင့်တယ်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ သွားတွေ့လိုက်ပါ၊ ငါတို့ပါ အဖော်လိုက်ခဲ့မယ်”

မိုးကျော်၏ဆန္ဒ၊ ဇော်ဇော်ဆန္ဒ၊ စုစုတင်၏ ဆန္ဒ၊ ရင်ထွင်း၏ ဆန္ဒကြောင့် ခင်ဆွေသက်အိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ဖို့ သုံးဖြတ်ကြ

သည်း ရင်တွင်းသို့ မမြင်သာသူပမာ နေထိုင်ပြောဆိုရမည့်အဖြစ်ကို
တွေ့လျှင် မွန်းကျပ်သည်။

ဝေဒနာကာလရှည်နေလျှင် ရှေ့ဆက်မည့်ခရီး တွဲနေနေရှာ
မည်။ ငြိမ်းအေးရာ သာယာကြောင်းအတွက် ကူညီဖော် တိုင်ဖင်ဖော်
အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မှတ်သည်။ သတ်မှတ်နိုင်စွမ်းရှိအောင် နှလုံး
သည်းခြေကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ထားသည်။ ကိုယ့်ကြောင့် ခရီးဖင်နေမည်
ကို မလိုလား။

ပွင့်နိုးမျှော်ကိုးနေသည့်အပင်သည် အပွင့်အဖူး မဲ့သော
အပင်။ သတ်မဲ့အပင်ဟု မြင်သာအောင် လှစ်ဟပြချိန်သတိပြု။ နှလုံးသား
မဲ့သူဟု ထင်ချင်လည်း ထင်ပါစေတော့။ အသည်းလှိုက်မျှ ခံစား
ကြောမြေ့ရသည်မျက်နှာတို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးကွယ်နိုင်စွမ်း အလိုလို
ပြည့်ချင်၏။

ထားမိသည့် နွယ်တစ်မျှင် တွယ်ငင်မိသော်လည်း သစ္စာမဲ့ရာ
အရပ်၌ မရှင်သန်သင့်စကောင်း။

စုစုတင်တို့ သုံးယောက်က အိမ်ခြံဝင်း၏ဝဲဘက်တွင် ရှိသော
သစ်ခွပင်တွေ၊ သရင်တိုင်တွေ၊ စက္ကူပန်းပွင့်တွေကို ဟိုသည် လှည့်ပတ်
ကြည့်နေကြသည်။

ခင်ဆွေသက်က သူ့အနီးရှိ ဆက်တီခုံပေါ်တွင် တင့်တယ်စွာ

ထိုင်ကျန်ရစ်၏။ အိမ်အမှုထမ်း မိန်းကလေးငယ် တစ်ဦးက သောက်ရေ
တစ်ခွက် ယူလာသည်။ ခင်ဆွေသက်ကို အဖြူရောင်ဆေးပြားတစ်ပြား
နှင့်ရေခွက် ကမ်းပေး၏။ ဆေးသောက်နေသော ခင်ဆွေသက်ကို သူ
ငေးကြည့်နေမိသည်။

သောက်ရေခွက်ကို ပြန်ပေးသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ လက်သုတ်
ပဝါဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တို့၏။ ဆေးလာတိုက်သူ အိမ်တက်သို့ သွားသော
အခါ သူက . . .

“မခင်ဆွေသက် နေမကောင်းဘူးလား။”

“ကောင်းပါတယ်”

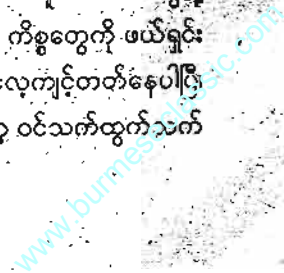
“အခုသောက်တဲ့ဆေးက စိတ်ငြိမ်ဆေး မဟုတ်လား။”

နူးညံ့စွာ ပြုံးသည်။

“မသောက်တာကြာပြီ ကိုထွေးနိုင်ရဲ့၊ နေလည်း ကောင်းပါ
တယ်။ အခု ကိုထွေးနိုင်နဲ့ စကားပြောရင်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာ
စိုးလို့ ဆေးကို ကြိုသောက်လိုက်တာ”

အပြုံးမပျက် ခြောက်သော်လည်း ပြုံးဖို့ ခက်ရသည်။

“ဘုရားရှင်ရဲ့အဆုံးအမ၊ တရားတော်ရဲ့အဆုံးအမ၊ သံဃာ
ထော်တွေရဲ့ အဆုံးအမ၊ ပြီးတော့ နီးစပ်ရာ ယောက်ျားတော်စင်တွေရဲ့
အဆုံးအမတွေကြောင့် စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့စရာ ကိစ္စတွေကို ဖယ်ရှင်း
တဲ့ ကျင့်စဉ်တွေ ပွားများနည်းတွေကို ကျွန်မ လေ့ကျင့်တတ်နေပါပြီ
တော်ရုံတန်ခိုး စိတ်ညစ်စရာကိစ္စလောက်ကတော့ ဝင်သက်ထွက်သက်
ရှူရုံနဲ့ ပျောက်ကင်းနေပြီလေ”

ပြုံးရယ်ကာ ပြောလျက်ရှိသည်။

“အခုကျမှ စိတ်ထဲမှာ ဆေးသောက်ချင်သလို ဖြစ်လို့ တစ်လုံးလောက် နံ့သာလိုက်တာ၊ မတော်တဆ စိတ်ထဲခိုက်စရာနဲ့ကြုံရင် ခံနိုင်ရည် ရှိသွားတာပေါ့”

သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မြက်ခင်းပြင်သို့ မျက်လွှာချသည်။

“စိတ်ထဲခိုက်စရာ မကြုံနိုင်ဘူး ထင်ပါတယ် မခင်ဆွေသက်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ရှိသားပဲ၊ တိုင်ပင်စရာရှိရင် တိုင်ပင်ပေါ့၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာ တစ်သက်လုံး ကူညီနေမှမိတ်ဆွေကောင်းတွေပဲလေ”

ကြိုးစားပြုံးလျက် ပြောရသည်။

မျက်လွှာအပင့်တွင် ဆုံရသောအကြည့်ကို မလွှဲမယိမိအောင် နေရ၏။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မ လက်ထပ်ရဟော့မယ် ကိုထွေးနိုင်”

ဘယ်သူနဲ့လဲ . . . ဟင်။ ဘယ်တော့လဲတွေ မမေးမြန်းဖြစ်၊ ဇာတိပေ အကုန်အစင် သိထားသည်ကိုလည်း၊ အသိမပေးချင်။

“ကျွန်တော် သတင်းကြားတယ် မခင်ဆွေသက်၊ အဲဒါကြောင့် ဘာတွေ စိမ့်ပေးရမယ်၊ ကူညီရမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်ရအောင် အားလုံး ဒီကို လာကြတာ”

မပြောချင်သော စကား။

“ကျွန်မ မပျော်ဘူး ကိုထွေးနိုင်၊ မိဘကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး၊ မိဘကိုယ်တိုင် ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မဘာသာ ဆောက်တည်ခွင့် ပေးခဲ့ကြစေ ဆောက်တည်နိုင်တဲ့ကံကြမ္မာ ကျွန်မမှာ ဝါမလာဘူး”

ရင်နှင့်ခြင်း လျော့ပါးအောင် မိုးကျော်တို့ ရိုရာသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ မြင်ကွင်းထဲတွင် မိုးကျော်တို့ မရှိကြတော့။

“အစတန်းက အစဓနိကို လျှောက်ကြတဲ့အခါမှာ ဂုဏ်ချင်း ဓနချင်း ညီမျှတာကို ထပ်တူကျတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့မိတယ်၊ နှလုံးသားချင်း ညီမျှမှ ထပ်တူကျတယ်၊ ထပ်တူညီတယ် ဆိုတာကို နောင်မှ ကျွန်မ သိခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မ သိတဲ့အချိန်က နှောင်းသွားပြီ ထင်ပါရဲ့လေ”

“နှောင်းတယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ၊ လက်ရှိတာလဲ၊ လက်ရှိ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အကောင်းဆုံးအရာတွေပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါက လက်လျှော့လိုက်ရလို့ ပြောတာကို စကားပဲ မဟုတ်လား ကိုထွေးနိုင်”

တုံ့ပြန်စကား မဆိုမိ။

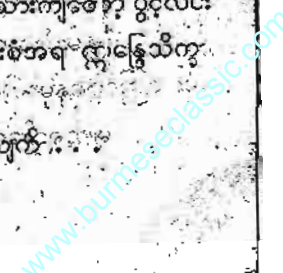
“ကျွန်မ ယောက်ျားလေးဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

အမီးတစ္ဆေ ပြောသည်။

နှမ်းလှယုန်ကို ကြည့်မြင်နှစ်သိမ့်နိုင်စွမ်း နည်းပါးနေရ၏။

“ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ပြောစရာရှိတာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြော ထပ်ချင်တာကို ဝန်းဗန်းစိုင်းစိုင်းပေးပဲ၊ ကျွန်တို့အဖေကို မိန်းမသားတွေ လောက် ထိန်းနေစရာ သိပ်မလိုဘူးလေ၊ မိန်းမသားကျတော့ ပွင့်လင်း ဖြစ်လိုက်တာနဲ့ ဘာသာယဉ်ကျေးမှု မလေ့ထုံးစံအရ ကျွန်တို့ လျော့ပါးသွားရတယ်မို့လား”

စာနာစွာ ခြေကြည့်မိသည်။ ကြည့်လျက်

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေးတွေမှာ ရဲရင့်ပိုင်လင်းခွင့် ရှိတယ်ဆိုပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ၊ သစ္စာ တရား၊ လူ့ဘောင်စည်းကမ်းတွေကို စောင့်စည်းလိုက်နာပြီး ချင့်ချိန် မျှသိပ်တဲ့သူတွေ၊ ငဲ့ညှာတဲ့သူတွေ ရှိတာပါပဲ မခင်ဆွေသက်”

မျက်ရည်ဝဲနေသည်ကို နီးစွာစွာ တွေ့သည်။ စိတ်ထဲတွင် မချမ်းမြေ့။ ရင်ထဲတွင် နာကျင်၏။

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်စဲ မျှသိပ်တယ် ပြောပြော၊ စိတ်ရဲ့ တံခါးပေါက်ဖြစ်တဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျှသိပ်သမျှတွေ၊ စောင့်ထိန်း သမျှတွေ၊ ခံစားနေရသမျှတွေကို နှုတ်က ဖွင့်မပြောဘဲ စာနာစိတ် ကြောင့် အလိုလို မြင်တွေ့နေတတ်ကြတာပဲမို့လား”

မျက်ရည်တွေ ပြိုကျသည်။

“ကျွန်တော် မခင်ဆွေသက်ရဲ့ ရင်ထဲကို မျက်လုံးထဲက တစ်ဆင့် မြင်ပြီးပါပြီ”

နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားသည့်တိုင် မျက်ရည်တွေ အလျဉ် မပြတ်။

“ကျွန်တော်ရင်ထဲက စောင့်ထိန်းမျှသိပ်ထားတဲ့ ခံစားရသမျှ ကိုလည်း မခင်ဆွေသက် မြင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံပါတယ်”

“နှုတ်ခမ်းပေးသူတစ်ယောက်ကို ငဲ့ညှာမိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ကြေကွဲနေမှာပါ။ မငိုပါနဲ့ မခင်ဆွေသက်”

မျက်ရည်တွေ ခန်းခြောက်သွားစေချင်သည်။

မျက်ရည်တွေကို လက်တိုင်ဝင်ဖြင့် တို့၏။ နီစွေးစင်းပနေ သည့် ကြေကွဲမျက်နှာလေးကို တသလေးမောနေမိသည်။

မျက်ရည်တွေ ကင်းစင်သွားသောအခါ သူ့တို့ ကြည့်၏။ နှုတ်ခမ်းပါးလေး တုန်ယင်နေသည်။ တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခမ်းပါးမှ ရင်နှင့်စကားသံ လွင့်ပျံ့လာ၏။

“ကျွန်မ လက်ထပ်လိုက်ရတော့မလား ကိုထွေးနိုင်”

“မိဘစကားကို နားထောင်လိုက်တာ မွန်မြတ်ပါဇာယ် မခင်ဆွေသက်ရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုထွေးနိုင်၊ ကျွန်မရဲ့ လက်ထပ်ပွဲဟာ တို့ထွေးနိုင်ရဲ့စကားကို အပြည့်အဝ လိုက်နာတဲ့ ပြပွဲတစ်ခုလို့ ကျွန်မ အမြဲတမ်း သိမှတ်ထားပါမယ်”

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်သို့ အကြည့်ရွှေ့လိုက်သည်။

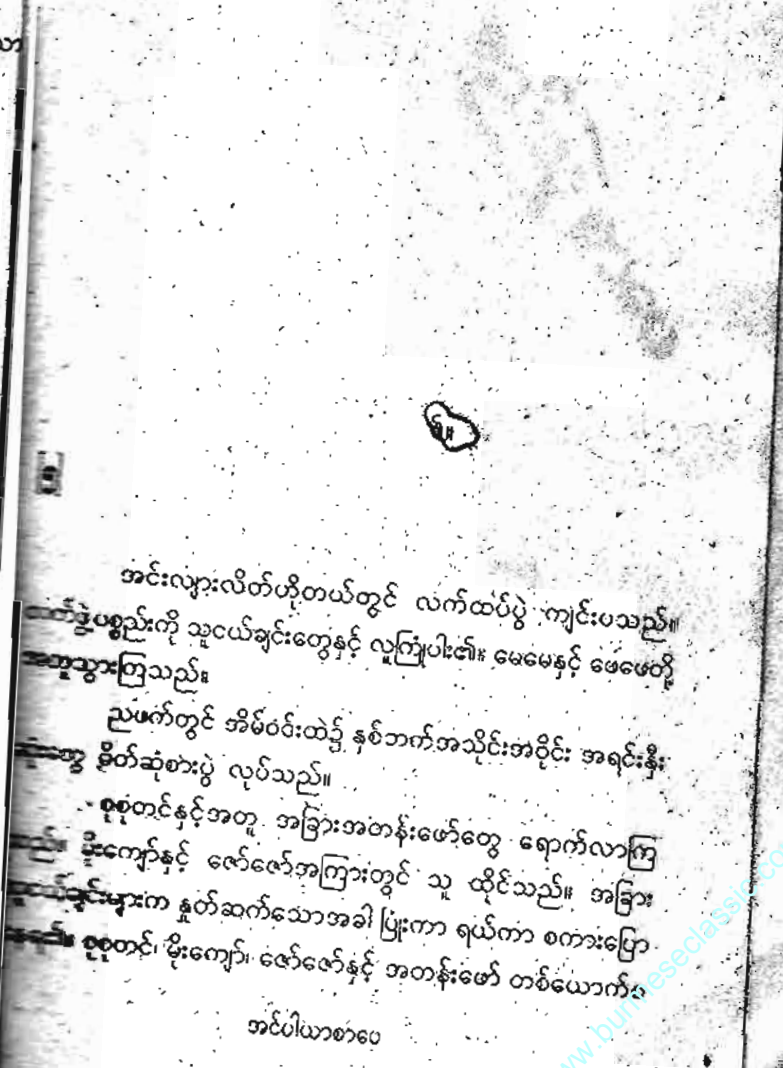
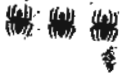
ရင်ဆိုင်စေသည်သာမက မျက်ဝန်းသို့ပါ ဝေဒနာတွေ ရိုက်ခတ် သည်။/မေးကြောတင်းလျက် ထိန်းထားသည်မှန်း သိပေလိမ့်မည်။ မျက်နှာကို ပြေလျော့ထားရ၏။ အသွားအချင်းချင်း မဖိမိအောင် ဂရု ပြုရသည်။

“ကျွန်မ လက်ထပ်ပွဲကို ကိုထွေးနိုင် မလာပါနဲ့လားဟင်၊ ဖိတ်စာပို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဖိတ်စာ မလုံလောက်လို့ ရောက်မလာတာဘဲလို့ ယူဆပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ကျွန်တော် လာပါရစေတာ”

ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။

မျက်နှာကို လွှဲပစ်လိုက်ရသည်။ ဆစ်ကနဲ ပူစပ်သွားသော
မျက်ဝန်းကြောင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်မိသည်။

အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်တွင် လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပသည်။
အိမ်ထောင်ရေးနှင့် လူကြိုက်ပေး၏။ မေမေနှင့် ဖေဖေတို့
အတူသွားကြသည်။
ညဖက်တွင် အိမ်ဝမ်းထဲ၌ နှစ်ဘက်အသိုင်းအဝိုင်း အရင်းနှီး
မှု ခြံဆောက်ပွဲ လုပ်သည်။
ရုစုတင်နှင့်အတူ အခြားအတန်းဖော်တွေ ရောက်လာကြ
မိုးကျော်နှင့် ဇော်ဇော်အကြားတွင် သူ ထိုင်သည်။ အခြား
သူတို့မှာက နှုတ်ဆက်သောအခါ ပြုံးကာ ရယ်ကာ စကားပြော
ရုစုတင်၊ မိုးကျော်၊ ဇော်ဇော်နှင့် အတန်းဖော် တစ်ယောက်

နှစ်ယောက်စသည်ပင်လျှင် မျက်နှာကို ရွှင်ရွှင်ထားကြသည်။
 ရောင်စမ်းလုံးတွေ စီကာရိကာ ထွန်းလင်းနေသည်။ အိမ်ခြံ
 ဝင်းတစ်ခုလုံး စားပွဲဝိုင်းကြီးတွေ တာသီတတန်း။ အသံသေတ္တာ
 အတွင်းမှ ပြည်ပသီချင်းသံ၊ တူရိယာသံတွေ ညင်သာသံသံ ထွက်ပေါ်
 နေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေ စုံလင်လှ၏။
 ပြည်ပဖြစ် အရက်ပုလင်းကို ဝေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။
 ခင်ဆွေသက်က သူတို့စားပွဲဝိုင်းရှိ သူငယ်ချင်းများနှင့် သတို့
 သားဖြစ်သူကို မိတ်ဖွဲ့မပေး၊ ကွေ့ကာစိုက်ကာဖြင့် ရှောင်ဖယ်သည်။
 အတန်းဖော် သူငယ်တို့ တစ်ကိုယ်တည်းသာ လာရောက်နှုတ်
 ဆတ်၏။
 အရက်ပုလင်းဖုံးကို သူ လှည့်ဖွင့်သည်။ စုစုတင် လှမ်းကြည့်
 နေသည်ကို သိ၏။ မိုးကျော်က လေသံသံသံဖြင့် ...
 "မင်း သောက်မလို့လား"
 သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဇော်ဇော်က မျက်ခုံးတွန့်၏။
 "မသောက်ဖူးဘဲနဲ့ မသောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ပစ်လဲနေမယ်၊ ငါတို့က
 ကိုစုမရှိဘူး တစ်ခါတစ်ရံ သောက်ဖူးထားတယ်"
 မိုးကျော်က ပုလင်းအဖုံးပေါ်ရှိ သူ့လက်ကို ဖယ်ခွာ၍ ပြော
 သည်။
 "ငါ တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်တယ်၊ မူးချင်တယ်"
 "ခက်တယ်ကွာ"
 ဇော်ဇော်က ဖန်ခွက်တစ်ခွက်အတွင်းသို့ ရေခဲတွေ ထည့်

သည်။
 "စားမနေနဲ့ မိုးကျော်၊ ဣန္ဒြေပျက်တယ်၊ သောက်ချင်
 သောက်ပေစေ၊ များတော့ မများစေနဲ့"
 ပြောပြီး ရေခဲခွက်ထဲသို့ အရက်ပုလင်းငွေသည်။ ရင်သို့ စိမ့်ဝင်
 သာချင်သည့် ချော်ရည်ပြင်း။
 အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူသည်။ နှုတ်ခမ်း၌ ဖန်ခွက်တော့သည်
 တွင် မျက်နှာအနီးသို့ အချိုရည် တစ်ပုလင်း ရောက်လာ၏။ အရက်
 နှုတ်ကို စားပွဲတွင် ပြန်ချပြီး ငဲ့အကြည့်၌ အချိုရည်ပုလင်းကို ကိုင်ထား
 သူသည် ခင်ဆွေသက်ဖြစ်ကြောင်း သူ မြင်၏။
 ခင်ဆွေသက်က ပြုံးလျက် ...
 "ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်တုန်းက ကိုထွေးနိုင်ကို ကျွန်မက ဘီယာ
 သောက်မလားလို့ မေးသေးတယ်၊ ကိုထွေးနိုင် ခေါင်းခါတယ်။
 ဒါမှာပေါ့၊ တစ်ခါမှမှ မသောက်ဖူးဘဲ၊ အခု ... ဘီယာ
 သောက် သောက်လေ့သောက်ထ မရှိတဲ့သူက လှော်နီဝါကားကို ခွက်
 အပြည့် မော့ဖို့ပြင်တော့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး ကိုထွေးနိုင်၊ မသောက်ပါ
 နဲ့ ရော့ ... အချိုရည်ပဲ သောက်"
 စားပွဲပေါ်သို့ အချိုရည်ပုလင်း တင်သည်။ အရပ်တစ်ရပ်
 နှိုးဖတ် အသက်မဲ့သူတစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်သွားသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်
 ထံ သိသည်။
 "ဟိုဆက် သွားလိုက်ဦးမယ်"
 နှုတ်ဆက်စကားသံကိုသာ ကြားသည်။ သီချင်းသံလော့၊ ဂီတ

သံတွေ၊ ပုလင်းသံ၊ ဖန်ခွက်သံတွေ၊ ရယ်မောသံတွေကို ကြားနာနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ ဇော်ဇော်ကို အရက်ခွက် လှမ်းပေးလိုက်မိသည်။

ရင်တွင် အရက်ပြင်းတွေ စီးမျောသွားသည်ဟု ခံစားရ၏။ နွေတစ်ခုရင်မှာဖြစ်တည်သွားသည်။ အတွေး၌ ဥဩငယ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်လိုက်၏။

နှလုံးသည်ခြေ နွေအတွင်း၌ ဥဩငှက်တွေ ငိုနေသည်။ ဥဩ ငိုသည်ကို တွန်သံချိုသည်ဟု မထင်မှတ်စကောင်း။

ညဉ့်နက်ပြီဟု သိသည်။ ပြတင်းတံခါးတွေကို ယောင်ရမ်း၍ မဖွင့်မိအောင် စိတ်ထိန်းရ၏။ မင်းနိုင်၏ ဓာတ်ကို မော့ကြည့်သည်။

“မင်းရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းတွေ ပျက်သုဉ်းသွားပြီ သူငယ်ချင်း”

စိတ်အတွင်းမှ ပြောမိသည်။

“ဝါနှလုံးသားလည်း မရှိတော့ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ပြန်လာရင် အားပေးစကား ပြောသိမ့်စကားပြောဖို့ ငါ အားမွေးထားပါတယ်။

မင်းအတွက်ရယ်၊ ပြီးတော့ လူ့ဘောင်မှာ ရှားပါးနေတဲ့ သစ္စာ စောင့်စည်းခြင်းအတွက်ရယ် ငါ့ရင်ထဲက တစ်ခုခုကို တစ်နေရာရာမှာ ပေးဆပ်လိုက်ပြီပေါ့ကွာ၊ မင်းအတွက် ငါ စိတ်မကောင်းဘူး သူ့ဖော်ချင်း၊ ပြီးတော့ . . . ခင်ဆွေသက်အတွက်၊ ပြီးတော့ ငါ့အတွက် . . . ငါ . . . ငါ . . .”

မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာသည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ယူခဲ့သည့် ဘလက်လေဘယ် အရက် ပုလင်းဆီသို့ လက်ရောက်သွားသည်။

ပုလင်းနံဘေး၌ ခင်ဆွေသက်၏ ပြုံးနေသော ဓာတ်ပုံ။

“ . . . ဘီယာတောင် သောက်လေ့သောက်ထမရှိတဲ့လူက ချော်နီဝါကားကို ခွက်အပြည့် မော့ဖို့ပြင်တော့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး ကိုထွေးနိုင်”

အရက်ပုလင်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်မိသည်။

ပြင်းလွန်းသော ဒဏ်ရာကို ကုစားရာ နေရာမဲ့နေ၏။

“ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ပြောစရာရှိတာကို ရဲရဲဝဲဝဲပြော၊ လှုပ်ချင်တာကို ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းလုပ်၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို မိန်းမသားတွေ လောက် ထိန်းနေစရာ သိပ်မလိုဘူးလေ”

နားနှစ်ဖက်ကို ဝံ့ပိတ်မိသည်။

ခင်ဆွေသက် . . . ဟားတိုက်ရယ်မောနေသည်။

ခင်ဆွေသက် . . . ငိုရွိုက်နေသည်။

ခင်ဆွေသက် . . . စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ခင်ဆွေသက် . . . ဟားတိုက်ရယ်မောနေသည်။

ခင်ဆွေသက် . . . ငိုရွိုက်နေသည်။

ခင်ဆွေသက်၏ အပြစ်ဖို့သံတွေ နားထဲမှာ ဆူညံနေ၏။

.....

.....

ယုံကြည်ခြင်းနဲ့ရဲ့ပေါ်က

ပြတ်ကျော်ထွက်ပြေးသွားတဲ့

ခြေသံများကြားမှာ

အိပ်မက်တွေ ခေါ်သက်သွားပေါ့ ...!

တယ်၊ မောင်မင်းနိုင်ဆီကနဲ့ တူတယ်၊ ခဏကြာရင် ထမင်းစားကြမယ် နော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မေမေ”

စာကို ယူရင်း ပြောသည့်။ မေမေ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွား ပြီး တံခါးကို ညှင်သာစွာ ပိတ်သည်။ ခုတင်ပေါ်သို့ မရောက်ခင် စာ အိတ်ကို ဖောက်သည်။ စာခေါက်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

စာအိတ်ကို ခင်ဆွေသက် ဓာတ်ပုံအနီးတွင် ဖွဖွတင်သည်။ စာအိတ်ပေါ်ရှိ လက်ရေးသည် မင်းနိုင်၏လက်ရေး၊ စာခေါက်ကို ပြော သည်။ ပြန်စာကို မည်သို့ ရေးရမည်ဟု ကြိုတင်မတွေးဝံ့။ ခုတင်ပေါ် တွင် မထိုင်သေးဘဲ စာကို မတ်စာတ်ရပ်လျက် အလျင်အမြန် ဖတ် သည်။

သူ့ယေဘုယျ အတွက် ...

ဒီစာကို ငါ ဗရော့ဝတ်၊ ဗရော့ဝတ်၊ ဗရော့ဝတ်၊ ဗရော့ဝတ်၊ ဗရော့ ငါ သူ့ယေဘုယျ ငါ နားပေးစား၊ ခင်ဆွေသက်ဖိုစား၊ ဗရော့ဝတ်၊ ဗရော့

လွန်ခဲ့တဲ့ စာပတ်လောစာ ငါ ဒီမှာ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဂိတ်စားတာပဲ။

မျက်လုံး ဝိုင်းသွားရသည်။ ရင်နှစ်ခြမ်း ကွဲသွားရသည့်စာ ခံစားရင်း။

နာရေးကို ပြန်သွားရတာပဲ။ ခင်ဆွေသက်ဖို ငါ ခုတ်ပေးပါ။ မင်းလည်း ငါ့ကို နားလည်နိုင်လိမ့်မည်လို့ ...

“ဗြ ...”

အင်ပါယာစာပေ

၆

အခန်းအောင်းနေမိသည်မှာ သုံးလေးရက်။ သူငယ်ချင်းတွေ ထံမှ ဖုန်းခဏခဏ ဝင်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်းနေလိုကြောင်း ပြောပြီး လာမည့်သူတွေကို သူတားသည်။ အရက် မသောက်၊ အိပ်ဆေး မသောက်ဘဲ စိတ်ကို ကြည်လင်နိုင်စွမ်း ရှိအောင် ကြိုးစားသည်။ ပြတင်းပေါက်တွေ့ ပိတ်ထားမိဆဲ ရှိသည်။

“သားရေ”

မေမေ တံခါးခေါက်သည်။ အိပ်ရာထက်မှထ၍ အခန်းတံခါး ဖွင့်သည်။

“အခန်း အောင်းလှချည်လား သားရဲ၊ ရော့ . . . စာလာ

အင်ပါယာစာပေ

စာရွက် ထက်ပိုင်းပြတ်သွားသည်။ မျက်ရည်တွေ ကသွင်သွင် စီးကျ၏။ စာရွက်အပိုင်းအစနစ်ခု မည်သည့်နေရာသို့ လွင့်ကျသွားသည်ကို မသိတော့။

အမှန်တကယ် စာရွက်ကို စုတ်ဖြုတ်ထုခြင်း သက်သက် မဟုတ်။ "စာရေးလို့ ဖြစ်သွားရတာပါ" ဟူသော စာကြောင်းကို ခုတ်ထစ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"အနေနီးတိုင်း ဖြစ်ရမလားကွ၊ ငါ အနေနီးခဲ့တယ်၊ ခင်ဆွေ သက်နဲ့ အနေနီးခဲ့တယ်ကွ"

ခုတင်ပေါ်သို့ ဝန်းကန် တက်သည်။ နံရံရှိ မင်းနိုင်ဓာတ်ပုံကို ရွှံ့မှန်းစွာ ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။ အားကုန်ကြောက်ပြီး ခုတင်ထောင့်စွန်းနှင့် ရိုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

"ခွမ်း ..."

မှန်ကွဲစတွေ လွင့်စဉ်သွားသည်။ မှန်ကွဲစတွေ အောက်ရှိ ဓာတ်ပုံကို ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကောက်သည်။

"မြီ ..."

"မြီ ..."

အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ဖြစ်သွားသည့်တိုင် ဒေါသမပြေ ပျောက်။ ရှိုက်သံထွက်ဖူး ငိုကြွေးမိသည်။

ခင်ဆွေသက်၏ ဓာတ်ပုံအနီးတွင် ခူးထောက်လိုက်မိ၏။ ဓာတ်ရည်များအကြားမှ ပြူးနေသော ခင်ဆွေသက်ကို တသစ္စာ ကြည့်မိ၏။

ဓာတ်ပုံကို ရင်ခွင်ထဲသို့ အပ်လိုက်၏။

"ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မခင်ဆွေသက်ရယ်"

မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြန်သည်။ ဒေါသသင့်သော မျက်ရည်တွေဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိ၏။ ချစ်ခြင်းဟူသည်ကား နီးခြင်း ဝေးခြင်းနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သတ်။ ဝေးကွာလွန်းသမျှ တမ်းတခြင်း သည်သာ ချစ်ခြင်းတရားဟု နားလည်ထားသင့်သည်။

မင်းနိုင်ကို သူ့ယေချင်းအဖြစ်မှ စွန့်ပယ်ခိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း စာရေးဖို့ လက်ပြင်၏။

"စာရေးလို့ ဖြစ်သွားရတာပါ" ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်း အဖြစ် အပျက်ဟာ "ဇယားကူးတုန့်အိမ်သူတွေရဲ့ ဇနားကွ" ဟု ဝက်ပတ်စက်စက် ခေ့လိုက်တော့မည်။

ကျန်အစိတ်အပိုင်းများကိုတော့ ခါးသက်သော အိပ်မက်ရှည် အဖြစ် ရင်နှင့်စွာ သိမ်းထားချင်သေးသည်။ ထိုရှုထောင့်သော အသည်း နှလုံး၏ကိုယ်စား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အပြစ်ဖို့ချင်သည်။ အကောင်း ဆိုး သရုပ်ဆောင်ခဲ့သူဟု မည်သူ့ကို စွပ်စွဲရမည် မသိ။

www.burmeseclassic.com

သရုပ်ဖောင်ကောင်စု ... ည

ဧည့်ဝတ်ကျွန်းတုံ
 မိန်းမထုတစ်ယောက်လို့
 လမ်းချိုချိုနဲ့
 တည်ငြိမ် ...
 ကြယ်ဝန်းစင်းတို့နဲ့
 ဧည့်ဝတ် ...
 အဲဒီညနက်နက်ထဲမှာ
 ဈေးဝယ်တွေ ဆင်နွှဲကြ
 တေးသီချင်းတွေ သီကျွေးကြ
 လှလှကံတာ
 ညရယ် ...
 မနက်လည်းလင်းစရာ
 သက်ပြင်းမောတို့ ဝေကျ
 ဆုံကြည့်ခြင်းနဲ့ပေါ်က
 ပြတ်ကျွန်းထွက်ပြေးသွားတဲ့
 ခြေဆံများကြားမှာ
 အိပ်ဝတ်တွေ ခါးသက်သွားတွေ၊

❁ ❁ ❁

ဖောင်ပုစိန် (ချင်းချောင်းမြို့)
 ၃၁၊ ၃၂၊ ၃၃
 ၇း ၂၅ (P.M.)

MG HLA MYO

[CHIN CHONG CHAN]

(Translated By A Retired Bank Officer)

(11)

The Dawn

After the first rays of sun rise
Beloved one's face is second light.

Kissing In The Dream

Wishing to embrace
The smile of her face
Having painted and wreathed
As my own garland in my breast.

Wishing to be kept
Her glance of brilliance
Made by herself smart
In the bosom of my heart.

Wishing the words to be cherished
Having maintained with prestige
And pleading to be presented
For listening in the voice sweetened.

Wishful of following up
The buds of steps being counted first
Then picking up with gentleness

EMPIRE PUBLISHING HOUSE

Mg Hlo Myo (Chin Choung Chan) ၁၅၃

Chasing in the bless.

Here, unknown to your impression
Without your remembrance and affection.

From far apart of yonder
Imaginary longing falls asunder
Kissing in the dream is made
By the person of secretive affectionate

The Actual Voice of Reality

When secretive love is uncovered
And probably transformed into blooming
flower.

It will be presented
To make you sweet scented.

If it is transformed into tears
It may be sea water for your shelter.
You will surely be fresh and nice
on the beach with series of coconut trees.

The affectionate words
Secretly latent in my heart.
If made in mind only
It will not be known to thee.
The actual voice of reality
Does not come out voluntarily.

Mg Hla Myo (Chin Choung Chan)

၀၅၅

May my words be blossom of flowers
May my tears be sea water
With these flowers and water
You may be pleased forever.

Identicalness

If my lover be a flower bloom
I wish to be its pollens
To be scented by her then.

If she becomes breeze
I wish to be leaves
Together with which I can live.

If my lover be of conceit
No crying in reality all right
Heart-felt pain and cold-heartedness.
Be with patience kept
By ever-longing and sorrowful lad.

Htwe Naing read aloud the poems from poetry book of Min Naing in order to please him. "I love the poems since Khin Swe Thet came into my heart" Min Naing said.

Whenever the melodious poems were found in journals and magazines, Min Naing used to copy them to be read in memory of Khin Swe Thet. "I am now urgently wishing to become a poet, so as to be able to write poems in the face of my beloved one". Min Naing said

Htwe Naing made no objection and smiling

EMPIRE PUBLISHING HOUSE

၁၅၈

The Night Of Super Action

sympathetically he replied, " you have become a poet, since you have been in love, as plato's remark that every man is poet when he is in love". It was only encouragement to Min Naing.

He regretfully failed to say that it will be a great difficulty to unite the two lives of the different status of poor Min Naing and wealthy Khin Swe Thet.

(2)

Alarmingly closed his eyes and to his surprise, the right hand of Khin Swe Thet raised upward and fell down on the face of Min Naing with great force. A loud voice of bumping with the hand and face was a fierce threatening to him. It might be both mental and physical pain to his poor friend, Min Naing.

Htwe Naing got no time to intervene and instantly rushed to them. Min Naing was lowering his head, while Kin Swe Thet was trying to control her-

self. On his arrival there, she started to leave waving her long hair in the breeze. He saw Min Naing, gazing sorrowfully at the leaving girl without winking and saying nothing.

EMPIRE PUBLISHING HOUSE

(1)

By leaning the fence of the convocation hall with an attractive smile and folded arms. She asked sarcastically, "Are you a broker?" "I am speaking to you in nobler words than that of a broker" replied Htwe Naing.

Standing straight and holding her bag she repeated with winking eyes "How much amount of brokerage have you got." "Absolutely no gain for me, Ma Khin Swe Thet" replied Htwe Naing. "So you come

EMPIRE PUBLISHING HOUSE

to me and make argument in defence of your friend; Isn't it. Ko Htwe Naing?" She asked in a gentle and pitiable face. "I beg your pardon for the sake of my friend" pleaded Htwe Naing. "I have pleaded first, but he refused so I have retaliated; How about my response to my wrongful action?" She asked.

"Don't say it is wrong, but I think your response is more cruel than his offence". He countered. The face of Min Naing appeared in his eye-sight, and he saw a car crossing the entrance of the gate.

"You dare say so; If you have your sister you will not say like this" she regretfully said with wry face. "I have no intention to degrade your integrity; please let me have enough time to explain about this to your full satisfaction" replied Htwe Naing.

The name of Ma Khin Swe Thet was known to Htwe Naing about more than a year ago. She was in the same class and in the same major subject of

Htwe Naing. But he had noticed only about six months ago that a new family which became his neighbour was the family of Khin Swe Thet. He was not acquainted with her. He did not know such a lovable girl as Khin Swe Thet had been in his neighbouring family. He knew about this only through his friend, Min Naing.

Min Naing requested him "Please try to intimate with her, I have some difficulty to meet her in the University, as I am not a University Student. It will be convenient for you to meet her as a class-mate".

"How do you know her", asked Htwe Naing and Min Naing replied, "I have seen her while delivering newspaper; Her name is first known to me and later I come to know that she is the final year honours student of Yangon University". Then he proceeded that he had accepted the different status between him and Khin Swe Thet. But he requested Htwe Naing to help him as he was in love with her.

Since then Htwe Naing tried to be familiar with her; by greeting and borrowing some books from her.

Later she was introduced to Min Naing. Htwe Naing was very pleased to see her simple and intimate relations with Min Naing.

At last she became aware of Min Naing's attitude and tried to evade and stay away from him. But Min Naing tried to show his love not only by word of mouth but also by physical action. Therefore Htwe Naing observed that her violent retaliation was not to be blamed.

Walking on the pavement of the Adipadi Road, Htwe Naing explained about the poor Min Naing and the unfavourable circumstances leading to his discontinuation in education. She listened in silence.

Htwe Naing continued, "I have never heard of your such violent retaliation as striking the check of a man who is madly in love with you; I feel so sorry for such a miserable and unfortunate fellow as Min Naing.

"He draw my bag; Do you see?" She countered, "I am impatient with such an act of disgrace". "That is right" Htwe Naing agreed, and he continued, "But my friend Min Naing is to be deeply pitied, as he

is always in bad luck, since his childhood". She then gazed at Htwe Naing in wonder, inquiring something into his face.

(2)

Arriving outside the class-room earlier than others, Htwe Naing stood near his car which is standing side by side with that of Khin Swe Thet. He gazed at her distinct beauty, and walking towards her car. She greeted with a smile and said with sarcasm, "Hey, Ko Htwe Naing, Are you still acting as a mediator. Tell me what you wish to say, I am in haste, as the driver is ready to go".

"It will not be completed to talk about a man's

life within so short of time" replied Htwe-Naing and she added, "If so, please tell me later". It will be better if you can recognize importance of the matter" Htwe Naing continued.

"If the work of mediator is accepted as an important matter, I think you have got a considerable amount of mediator fees". She replied. "I am very sympathized with Min Naing; you are not necessary to be pitied on him, but to be considerate a little."

Then she went towards the driver and came back to him when the car left. Standing near him she said "I have let the driver go home; you must send me off". He nodded and said "Let me tell you in the shop". "Please tell me your complete story today; I can't listen it tomorrow. If you continue your mediating work, I have to come your home and let your parents know about it." she replied.

Having taken their seats in a small fritter shop, Htwe Naing explained:

Min Naing was my close friend of early childhood. His parents had died since the years of his

infancy. He was looked after by his uncle who was earning his livelihood with great difficulty with a big family. So he had started his schooling on self-help basic. Due to the lack of financial assistance and other obstacles he had not passed the 10th. standard.

He earned his living in any job and currently he was earning by delivering newspaper, and at night by plying side car. He was, by nature, honest and industrious. He refused my parent's offer for payment of investment money and said he would strive for his livelihood without assistance of other people, as long as he was in good health.

In spite of his intensive struggle for life he was still gentle and honest. More than that Ma-Khin Swe Thet became the apple of his eyes.

"Please stop it, Ko Htwe Naing", she said and Htwe Naing continued "Please be patient and his honesty may kindly be considered; His true love may not be ignored only because of his poverty".

She said nothing, but a deep sigh. all the eatables on the table remained the same. Some students

were crossing the entrance-gate of the classroom and some were in the lecture room.

She turned to Htwe Naing and said,

"Either honesty or poverty may not be considered, as I have already told him. Our union is entirely impossible; Pity is not the real love; I am not interested in the matter; This is my firm determination".

"As a last resort, I may request you to be gentle and kind to my friend" Htwe Naing added. She nodded and gave her promise "I agree to be gentle upon Min Naing and not to make such a violent response as striking his cheek and threatening".

"Why don't you accept Min Naing: Is the different status of wealth and honour the main cause?" asked Min Naing.

"Yes, Poverty is the main hinderance for our union; I am not so out of wits to accept the love of such a poor man as Min Naing" she replied, by drinking some drops of hot water. Her answer might be a very heart-felt pain for Min Naing.

I am disgusted with poverty not because of

craving for comfortable and decent life but because of my desire for being identical with each other" she continued and Htwe Naing asked "Is it possible to be identical in every affair?"

"Identicalness is chiefly used in Mathematics, and so why is it not to be used in love affair also." she responded and Htwe Naing remarked again "To be identical in every case is not so easy."

"I don't know whether it is easy or uneasy, but the love affairs between the princess and the ordinary lay-man is not essential and needed in this day; There must be no need of union between the different status of education, economy and conduct; Love is somewhat a kind of brain-fag." she explained.

"Let Ko Min Naing be aware of choosing the same status in love affairs; I do not accept his love mainly because of the lack of identicalness between us." she added. He nodded gently and argued again. "I am afraid that Min Naing may be down-hearted and your co-operation may kindly be made in striving for uplift of the morale of my miserable friend."

"Don't worry Ko Htwe Naing; Now you have become my friend, and we may make collective effort for the prosperity of one of our friends" replied Khin Swe Thet and he smiled gratefully.

Admst the dim light of the rays of downing sun in the west, the gentle breeze carried the smell of 'Gantgaw' flowers. 'Sein Pan' flowers had not yet been in full blossom.

(3)

He felt sorry for Min Naing who was gazing at the window with pale face and sun-burnt complexion, although he was as the same age as Htwe Naing.

Rising from the cot, he walked towards Htwe Naing and said, "Htwe Naing, can you help me; Let me have Kyats fifty thousand". Htwe Naing, standing up from the chair, walked towards Min Naing and sat on a settee.

Then he said, "I haven't, but I will ask for you

from my parents; Now let me know for what purpose do you wish to have the money?"

"I am going abroad" replied Min Naing. "How can such a small amount of money be useful for going abroad?" Htwe Naing asked and he replied, "I am going to Singapore or Malaysia with one of my acquaintants; All the necessary expenses will be incurred by him; The job is ready there and we are ready to go within one or two weeks"

"Are you sure Min Naing?" asked Htwe Naing with great wonder. "Yes, of course" replied Min Naing. "Your money will be paid back as soon as I arrived there." Htwe Naing continued, "Repayment is not necessary and your convenience is important; what is the nature of work?" Min Naing answered, "Being an uneducated person, I am ready to do which ever work it may be, so as to be able to save money."

"I wonder you are leaving so urgently and are you going to marry?" asked Htwe Naing and he answered,

"Everybody wish to have money and to be

wealthy; So I, too, have to strive for being wealthy". His reply cannot be scrutinized and the aim and object is unknown.

Htwe Naing's family of three discussed about Min Naing and his parents agreed to lend money, as the honesty and hard-working habit of Min Naing had been known to his parents. The money was paid to Min Naing by his mother herself. Htwe Naing's mother asked him, "Is it enough for your journey? You can have more, if it is not sufficient." "That is enough aunty; All the rest will be filled up by my sponsor" he replied gratefully.

"May I send you off airport tomorrow" Htwe Naing asked and he replied, "Never mind; All the arrangement have been made for me." Then he greeted Htwe Naing and his parents with great obeisance, and they wished for his good luck and success.

Arriving at the gate of the house, Htwe Naing looked at him straight in the face and slapping his shoulder, said, "Are you not going to bid farewell to Khin Swe Thet?" He hesitated for a while and gazing at the veranda of her house, he replied, "This journey has been arranged by herself." Htwe Naing amazingly asked, "What do you say, Min Naing? I don't understand."

"I have to explain fully about this journey, but I failed, because I am afraid that you may blame me" replied Min Naing and Htwe Naing added, "Don't forget that I am your close friend, and no blame is necessary."

Min Naing, shaking his head, narrated:

"Khin Swe, Thet once told me that only the man, identical with her, would have a chance to be in love with her; I, therefore asked what I have to do to be identical." She mocked at me and asked, "How can you make to be identical with me now?" Then I enquired whether it is possible for me to be identical not in education, but in economy.

She noticed the repeated request of Min Naing with great expectation and replied,

"You can still repeat the identical problem even after my violent retaliation of striking your cheek with my bare hand; So I admire you for your courage".

"I step forward with repeated effort not because I am courageous, but because I am in deep love with Ma Khin Swe Thet." I am unable to forgo my attempt, as it has been once in my life; My activities may probably be rude and unpleasant, but I am not rude by nature; I proceed only because of the inability to face with the loss of your favour." Min Naing replied.

"I have refused repeatedly Ko Min Naing because I am really unable to accept; You may, therefore, be wise enough to understand". She explained.

"I understand", repeated Min Naing, "I am going to try harder to be wealthy, in order to be identical with your status; Can you give some hopeful

reply to me?"

She seemed to be pleased with the request and replied, "I will help you to be wealthy". "I don't want to have the other people's assistance". Min Naing said. She continued, "I am not going to help you, but I request you to go to Malaysia or Singapore for better job opportunity; You have to go there with one of my acquaintants; All the expenditures for the journey will be incurred by me."

Believing that his refusal would take no profit, Min Naing replied "May I please be allowed to give you fifty thousand Kyats in response to your help, as I feel ashamed of receiving your assistance free of charge."

"You can do as you wish, but your money will not be accepted; You can give it to the man who will accompany with you. He is the brother of my friend and he will give you all necessary assistance in the journey". She explained and Min Naing nodded.

"She continued, "My offer is made on condition that (1) you must not bid farewell to me on the

day of your departure and (2) no message or reply letter should be sent to me until you arrive back here."

"Your action is similar to that of supplying with the wings and forbidden to fly at the same time." replied Min Naing and added, "Let me know about my future prospect when I arrive back here; Let it be bright and hopeful". She nodded with a lovable smile. Min Naing looked at her with cheerfulness and pleasure.

"That is all the background story of how it happen to me to go abroad; I have not told you before, because I am afraid you will blame me for going abroad for the sake of a woman." Min Naing concluded.

"She will accept your love on your arrival here; Isn't it?" Htwe Naing enquired and he replied with great pleasure, "Yes, of course"

Htwe Naing wanted urgently to meet Khin Swe Thet.

(4)

From the veranda of the class-room, Htwe Naing was gazing absent-mindedly at part of Judson building. Khin Swe Thet admitted she had manipulated Min Naing's departure to foreign country.

"Your banishment is very gentle and tactful." Htwe Naing remarked and she made no reply. Their motor cars can be seen stopping outside the gate of lecture hall beside a small shop.

"Are you sure to give some answer to him?"

The Night Of Super Action

Htwe Naing asked and she countered,

"What do you mean, Ko Htwe Naing?"

"I think you have given him some promise."

Htwe Naing enquired and she replied in hesitating sound,

"I have given him a false promise"

"You are so pitiless, Ma Khin Swe Thet; You may discuss with me or make known to me". He made an amazing remark. There were no student in the lecture room and only laughing sound of some girl students from the veranda could be heard.

"I have not discussed with you as it is purely my personal affairs" she made a reply. "You have already told me that you and I have been friends", he argued. She regretfully said, "I beg for your pardon, Ko Htwe Naing both for not making prior discussion with you and for banishing him out of the country".

"Never mind for me, but I feel sorry for Min Naing who will have to feel great pain when his expectation is concluded in failure".

"I have made some wrong-doing, but even

Mg Hla Myo (Chin Choung Chan)

when your friend suffer heart-broken pain, there is nothing to lose for him, because the future of his life will be bright and more prospect has to be expected than before." remarked Khin Swe Thet, "I believe, therefore, that I have not made a full mistake and only a proper wrong-doing has been done."

Htwe Naing smiled weakly and said, "I do not blame you; I am only feeling for Min Naing, a poor worker, earning a bare living, has been cheated and believe that a pitiless action has been done against him. Anyhow his future life will be brighter than that of the present."

"I am going to be pleased with his bright prospect, although I feel sorry for his love-stricken pain; I am unable to sooth for his heart-burning problem, but I have sincerely made arrangement and valuable help for his future prospect in life." she explained.

"I fully understand Ma Khin Swe Thet"

He replied and they departed from the veranda.

Htwe Naing was not relieved of the affairs in longing for the next one or two years. Khin Swe Thet was not to be blamed for mistake. It was to be very grateful to her expensive arrangement. He intended to inform Min Naing of the real aim of Khin Swe Thet, but he gave up the unprofitable idea and decided to be silent.

He could not blame Min Naing as a love-stricken and unreasonable person. Although he left the country without the best prospective aim, his bright future might be welcome. He wished to ignore this problem, but it was very difficult for him to ignore the heart-burning problem of the poor and degraded Min Naing.

He closed his eyes and the pitiful face of Min Naing and innocent face of Khin Swe Thet came into his eye sight. He remembered the words of Khin Swe Thet when they returned home in the same car. "I have manipulated this programme for Ko Min Naing only because he is your friend. Otherwise I have no intention to make such an expensive and mentally deranged programme. I have done a gentle and the noblest

method of banishment; Don't worry Ko Htwe Naing, the farther the fire is, the lesser the heat of lac will be."

By foreseeing the future, he became displeased, but he had to follow the old saying, "Man propose, but God dispose".

He had been in contact with the complicated problem of both Min Naing and Khin Swe Thet. So he suffered the double weight of heart-stricken pain and anxiety. Nevertheless he had to console himself and make much prayers.

(5)

I have been employed in a restaurant in Malaysia and I am convenient here.

I always remember you and your parents. I am also longing for Khin swe Thet. I am unable to write to her, as we have agreed before my departure. Please let me inform her through you that I am longing for her and my expectation is greater and greater day by day. Although I have been here for a short duration, I deeply yearn for not only my country and nation, but also my friends and my beloved one.

၁၀၈ (The Night Of Super Action

The letter was read by Moe Kyaw together with Zaw Zaw. Both of them seem to be unhappy. By folding the letter Moe Kyaw handed it to Htwe Naing who received and kept it in his pocket.

Moe Kyaw eat up a bit of gourd fritter and, handling a hand towel, looked at the car stand and enquired whether Khin Swe Thet arrived. He asked, "Has she been informed of the letter?". "Not yet", replied Zaw Zaw. "To inform by phone is improper, so let us give her the message personally."

"This is really and exciting problem; Htwe Naing, who has more closely connected, is sure to be more exciting and confused." said Moe Kyaw and he continued, "So, we two are also deeply death with mentally and I take pity on so called Min Naing of your friend, although I have never seen him before."

Zaw Zaw took out a photo from his note book and handed it to Moe Kyaw and said. " This is photo of Min Naing and it is attached with letter." Looking at the photo, Moe Kyaw remarked, "He may be a firm-minded person with thick eyebrow, flashing eyes and

good-looking lips."

"It will be better if I die on his arrival here" said Zaw Zaw and Moe Kyaw responded, "Don't beat about the bush, Zaw Every problem has a proper solution: Let all of us collectively try to solve; Violent action will outrage the modesty of Khin Swe Thet; Htwe Naing has excessively involved in this knotty problem"

"Yes. Moe Kyaw, your remark is right; I am so busy and excited since the day of clever deception of Khin Swe Thet until the departure of Min Naing", Zaw Zaw replied.

"Let us meet in U Chit's shop tomorrow; she is arriving and we may go". Moe Kyaw and Zaw Zaw departed.

Khin Swe Thet instantly arrived by car. All the eyes of students focussed on her. She started to go to lecture room. but she observed Htwe Naing and came to him.

She waved her hair from the back to the front. Three small books and a foreign-made hand bag were put on the table and she said, "I have something to say Ko Htwe Naing"

"I also have something to say" replied Htwe Naing. "But I have to tell you a long story; If yours is short, you tell me first."

"Yes I am going to tell you first; but I am embarrassed to tell" she said.

"No embarrassment is necessary between the close friends, Ma Khin Swe Thet" Htwe Naing replied. Then she continued "So I am going to tell and you must not be angry. Between Ko Htwe Naing and me, no discussion about third person is needed; To be particular, nothing about Ko Min Naing is to be told; I don't want to worry about Min Naing who is nothing concern with me."

No question was made by Htwe Naing and replied, "I will take up and follow your request." Then she added "Now it is your turn, please tell me and I am ready to listen." Htwe Naing said. "What I have to

EMPIRE PUBLISHING HOUSE

say has been blocked by your words"

She seemed to be in wonder and sorrow, but said nothing. Htwe Naing smiled in grief. He remembered Min Naing's photo in his pocket and wanted to make it magically alive.

EMPIRE PUBLISHING HOUSE

(6)

A water throwing pandal was built in front of the house of Khin Swe Thet. Most of her class-mates are going to take part in Thingyan Festival. Htwe Naing had been sympathized with solitary Life of Min Naing, because he had been in other country of different religion and culture.

Both Moe Kyaw and Zaw Zaw were taking part in Thingyan pandal since the second day of the festival. The classmates headed by Moe Kyaw invited

Htwe Naing to Thingyan pandal, but he refused.

Htwe Naing absent-mindedly looked at Min Naing's photo which had been enlarged and was hanging on the wall. Joyous sounds of water throwers outside the house were very noisy.

"My son, your friends are arriving here", called out his mother from down stair. Coming down from the ladder, he saw Moe Kyaw and other classmates.

They requested Htwe Naing to join them in water festival as it was the last day of festival. He refused saying that he was feeling unwell. They saw Khin Swe Thet, walking gracefully towards the house of Htwe Naing. Moe Kyaw and other boy friends started to depart and said, "she is coming and we have to wait and see whether you can join us". Then they departed.

Htwe Naing saw her with the light dress which is designed to be matched with the festival. Htwe Naing

invited her into the house to be introduced to his mother. She said, "I have known you to auntie for a long time; I come here to invite you to the Thingyan dinner in our house; Today is the last day of Thingyan, so I, myself, come to invite you". "I am not willing to enjoy the festival, while Min Naing has been alone in other country" he replied.

"If you are not wishing to enjoy the festival, I will be the same, too; Now I come to know that I have no real intimate friend". said she and started to depart.

Htwe Naing became aware of his mistake and instantly rushed to her and said, "I am going to change my dress".

"Thank you very much Ko Htwe Naing" she replied in bright face with gratitude.

The atmosphere had instantly changed from gloom to brightness together with sweet smell of "Padauk" flowers.

Htwe Naing was feeling unhappy, Although he was in sight of Khin Swe Thet who was merrily participating in the festival throwing water like a teenage girl.

He was sitting on a bench near the pandal. He was forced to participate in the festival by Moe Kyaw, Khin Swe Thet and other classmates. They throw water upon him. Afterward he came out of the pandal and sat down on the bench.

Khin Swe Thet came to him and said, "Ko Htwe Naing, are you not in the habit of enjoying in Thingyan festival". he replied, "I, myself, do not enjoy by throwing water, but I am always joyous to see the other people enjoying by throwing water upon one another."

"I came here to see you whether you are feeling inconvenient, as you have been alone here." asked Khin Swe Thet and he replied, "I am all right here and happy"

She sat on the bench and said, "You are able to live alone; I am also going to see joyous people like

you". "Will you take beer; Daddy has bought it for my friends," she asked pointing to a small settee

He refused by shaking his head in dissent. He wished to hear the loud voice of the alien songs from the song box set up near him.

(1)

Abundance of "sein Pan" flowers had fallen to the ground and much of them could also be seen on the top.

The gentle breeze carried the sweet smell of "Sakar" flowers and some of the leaves have been fallen by the heat of the late summer. "Sein Pan" flowers on the top are nearly to be fallen.

Intensive heat of summer is not yet terminated, but gradually reduced because of the rain showers.

Dusty and sandy lanes were all cleared.

You have been more intimated with Khin Swe Thet during summer holidays; isn't it Htwe Naing", Moe Kyaw asked. Htwe Naing absent-mindedly looked at the cars in front of Taungoo Hall and he responded", "What is the aim of your question?"

"You are the first boy friend of Khin Swe Thet and the second is Min Naing; Zaw Zaw and I have been acquainted with her through you, only after Min Naing has been left the country". replied Moe Kyaw, puffing his cheroot, "But, she seemed to be more attentive to you during the Thingyan. "Moe Kyaw continued.

"We are neighbours; Do you remember? Why do you say like this? and let me know your aim". Htwe Naing asked. Moe Kyaw and Zaw Zaw laughed at him and Moe Kyaw said, "Su Su Tin, one of Khin Swe Thet's friends, asked me, during the Thingyan, whether you and Khin Swe Thet have been in affairs of love".

"What do you say ? " cried Htwe Naing

amazingly, and Moe Kyaw continued, I asked you openly, but I don't know how many people are there who have known your affairs. Su Su Tin also asked me about this and I told her that they are the real neighbouring friends."

"How about you, Moe Kyaw; Have you also been misled about my relation with her?" Htwe Naing enquired. "There is nothing to say up to the Thingyan, but after the festival, we wonder if there is intimated affairs between you and Khin Swe Thet" Moe Kyaw replied.

"Now I am going to tell you in good faith that so long as Min Naing is alive, she is my friend as well as my sister; I am displeased to be suspected in respect of my dignity in so short a period of Min Naing's absence." Htwe Naing added in excitement.

Moe kyaw, after throwing away his cheroot, said, "Now I am going to tell the truth that Min Naing and Khin Swe Thet are not faithful and engaged lovers, so it is not necessary for you to regard them with favour". Sein Pan trees beside Mandalay Hall were

waving in the breeze and the old leaves fell down on the ground. "You should obtain the one you want, that is my wish" Moe Kyaw continued.

"The poor and more degraded person should be given more chance" Htwe Naing countered and Zaw Zaw remarked, "However, you have already learn that Min Naing has no chance and he is hopeless". "I don't think so, she may probably change on the arrival of Min Naing" he replied.

"The unreasonable expectation" Moe Kyaw remarked and Zaw Zaw asked "Are you the mediator or supporting actor in this play?"

"I am mediator as well as supporting actor, and I wish to be director also" Htwe Naing replied.

Moe Kyaw sarcastically intervened, "You know Zaw Zaw, Khin Swe Thet is so beautiful". "Yes, every boy knows that she is a beauty queen in our class." Zaw Zaw replied and Moe Kyaw said, "Both in our Arts classes and in your sciences classes, there is not a lay-man without passion for worldly pleasures". He smiled in a sarcasm and continued, "Although he

is not a monk, he is faithful and firmly observes the sabbath; Do you know Zaw Zaw?"

The distant voice of cuckoo was heard and the sky is rather cloudy.

(2)

Heavy rain which had started before the class had not yet stopped even after the class was over. Htwe Naing looked over his car standing in the rain shower at the end of the pavement near the entrance. The red-coloured one standing next to his car is that of Khin Swe Thet.

Htwe Naing, keeping the two books under his shirt, ran out from the portico and walked swiftly in the heavy rain. "Ko Htwe Naing", called out Khin Swe

Thet in loud voice and rushed to him. She said, "Take this umbrella, I will go together with Su Su Tin". He observed Su Su Tin standing with an umbrella at the end of a lawn.

"Never mind, Ma Khin Swe Thet, I will be arriving there soon, thank you" he replied. "Oh! don't run; you, being a great scholar, will fell down on the slippery road; Now I will accompany with you" she said and then they walked on together under the same umbrella. Both of them were not fully under cover of the umbrella.

"You seem to be undesirable to deal with me" said Khin Swe Thet with a half-winking eyes. "I am only embarrassed by feeling of respect for you and I am afraid your modesty may be outraged." Htwe Naing replied.

"So long as embarrassment for feeling of respect is existed, the lack of full intimacy is evident". She said and Htwe Naing continued, "I am embarrassed for feeling of respect only because some one will misunderstand in connection with your dignity".

"I have no one to be careful for being misunderstood; please tell me whether you have any one who will embrace a mistaken belief about you and me, so that I may be able to make timely restraint." Khin Swe Thet explained.

"Hay! let us go" Su Su Tin cried in a loud voice. Htwe Naing proceeded to his car accompanying with Khin Swe Thet under the same umbrella. She left only after Htwe Naing had seated in his car. Htwe Naing looked up her and thanked her. She nodded with bright face.

Heavy rain was still going on. Explanatory conclusion was not in sight.

Holding the second letter of Min Naing, Htwe Naing made a phone call to Khin Swe Thet and said "Are you going to sleep; I have something to say; I have intended to tell you today morning, but because of the heavy rain, I haven't" "Is it important?" she asked.

"It may not probably be important for you; I have received a letter from Min Naing today" he said.

"Ko Htwe Naing" responded Khin Swe Thet, "I don't want to be angry with you; It is a pitiless action to give me an unwilling information". He was hesitating without knowing how to sooth her. "Ko Htwe Naing, I am going to drop." she replied.

Without dropping the phone, he explained further, "Please wait for a while; Let me inform you that Min Naing had requested me to inform you of his gratitude"

But phone connection had already been cut off.

In front of the Zoology lecture room, Htwe Naing, together with Moe Kyaw, waited for Zaw Zaw who was coming to the University Library.

A Zoological Demonstrator was holding a fish which had already been operated and the students were over-crowded there.

Htwe Naing was leaning against the veranda wall of the lecture room. Moe Kyaw was standing next to him and said, "What will you do, if Khin Swe Thet cut off the relation with you?"

"I will really be disappointed, but I will not suffer much pain, as she has been recently intimated" he replied.

"I am doubtful that you have intentionally inform her about what she is not willing to know, because you have been attentively heeded by her" Moe Kyaw said.

"I have no idea like this; I am aware of being attentively taken care of, but she is not the girl of a mid-teen; Min Naing must always be the apple of Khin Swe Thet; This is my desire; So I give her the information about the letter of Min Naing; But the telephone has been disconnected before my message is concluded". Htwe Naing explained. Moe Kyaw mocked at him and said "I am afraid if she feel deeply hurt and cut off the relation with you; your chance of acting as a mediator will be lost."

၂၀၀ (The Night Of Super Action.

Then they saw Zaw Zaw running to them among other students under the rain-shower.

(3)

The sky was radiantly clear and there was no sign of rain. The sun-ray was shining in all directions like a beautified woman.

Among various kinds of flowers, the distinct "Dun" flowers had been in full blossom.

Khin Swe Thet was walking besides the flower blossom and stopped at the back of Htwe Naing who was standing one step away from her.

"I don't want to say anything Ko Htwe Naing"

she said. "Why don't you receive your guest" Htwe Naing asked. She replied nothing. The orchid flowers planted by his mother in veranda could be seen from near the fence of her house. "I have been repeatedly begged for your pardon" He said. "I am not pleased with your action, because you have betrayed me by doing what I have prevented. So you have indirectly outraged my dignity". replied Khin Swe Thet.

"I am not so petty-minded Ma Khin Swe Thet; I have no intention for outrage of your dignity" said Htwe Naing. "Don't beg for my pardon anymore; I will not be in a happy mood as before, even if I have pardoned you" she replied.

"I will have to suffer great remorse, if I am unable to retain normal relation with you." Htwe Naing continued.

"I have already been in great remorse, because I become aware that I have failed to take drastic action against one who has physically outraged my modesty; you know that I have tactfully sent him away, so as to be safe from his interference. I can easily solve

this problem my making a complaint to the ward elders, but I have done a gentle action only because of your request"

She explained and some drops of tears came down from her eyes.

Htwe Naing did not find any words to console her and said, "Don't cry Ma Khin Swe Thet; I give my promise to take heed of your words with effect from now"

She requested him to go home and did say no word of excuse.

Htwe Naing sent a letter to Min Naing of his congratulation without saying any inconveniences. He even stated that Khin Swe Thet was also very pleased with the success of Min Naing. Htwe Naing believed that not all lies were detrimental and effective. He wished to let the expectation of Min Naing be existed as before.

Instead of their coming into frequent contact, Htwe Naing and Khin Swe The became strange to each other. She intentionally evaded and even her motorcar had not stopped near that of Htwe Naing. He decided to wait for the day of her peace of mind.

"She had been greatly annoyed because of your sympathy with Min Naing; If other people say about him, she will not be so disappointed." Moe Kyaw said and Zaw Zaw repeated, "Htwe Naing has refused to accept her attachment, so he is sure to be greatly detested by her; you have to be more detested later."

Standing up from his seat, Htwe Naing said, "She has been absent from the class for three days." Zaw Zaw added, "Being a girl, she will not only be annoyed, but also be sulky"

"If she become mentally deranged all of us will have to suffer much pain" Moe Kyaw said and laughed in a loud voice. Htwe Naing replied, "She is absent not for being annoyed, but for feeling unwell." "Are you sure?" asked Moe Kyaw and Htwe Naing continued, "Su Su Tin said to me yesterday; she has had

difficulty in breathing in the last three days; Since then she has been absent in class; this morning I have talked to her mother by phone; she is really feeling unwell and I am going to see her this evening." "I wonder whether she suffer any major disease" Moe Kyaw said in excitement.

{ 4 }

Htwe Naing found Khin Swe Thet falling asleep, with swelling eyelid, on the dream-bed in the guest room.

He also observed a young man beside her mother. She introduced Htwe Naing to the man that his name was Mg Chit Wai who was also coming to see her daughter.

She then continued, "Mg Chit Wai, this is Mg Htwe Naing, our neighbour, and he is my daughter's

EMPIRE PUBLISHING HOUSE

class-mate. Htwe Naing nodded in smile.

She asked whether his parents are fine, and Htwe Naing replied, "My mother has to be accompanied with me, but she has been alone and remain in her home."

She continued, "my daughter's illness is not serious."

Having rubbed her daughter's hair on the forehead, she said, "My daughter has had such an illness in her childhood; It may probably be heart failure; She is very quick-minded; If she is displeased with something, she is in the habit of retaliating violently; Whenever she is in unfavourable circumstances to respond, she feels tired and suffers difficult-breathing; So we always try to gratify her with anything what she wishes; We don't know what is the matter with her and she also says nothing; Our family doctor has given much medicines to be taken; So you see now she is still in sound sleep." She concluded.

Htwe Naing replied nothing and mildly smiled.

The guest room was beautifully decorated and

the photo of Khin Swe Thet was the most prominent one.

As the weather was fine, Khin Swe Thet came to attend the class and Htwe Naing was very happy to see her. He gazed at the new building under construction and then came to her. She was fresh and pretty in the bright rays of rising sun of the late Monsoon. A greenish atmosphere could be seen all around.

Dropping the books on the top of the veranda, he greeted, "Ma Khin Swe Thet". No reply and greeting was made. But he observed no stern face and ungrateful appearance. So he was satisfied.

Her eyelid is rather swelling. Although she was not properly beautified. She was good-looking with bright and clean face, "Have you become fine; I have copied the lecture notes for you." Htwe Naing greeted and gave her an exercise book. She replied, "Thank you, Ko Htwe Naing; You have to explain the lec-

tures." He agreed to explain to the best of his ability. They seemed to have forgotten their problematic affairs.

"I have been in your home to see you in illness." Htwe Naing said and she replied "Yes, my mother said to me, you had arrived when I was in sound sleep." "Then I found a guest" Htwe Naing continued and she replied, "He may be Ko Chit Wai, who is my mother's guest; I am also acquainted with him, but not so familiar to him."

"Have you been suffering from heart attack?" Htwe Naing asked and she answered, "It may probably be, but it is not a kind of normal heart attack. Excitement, anger and hatred are the root cause of my illness."

"So much use of medicine is harmful to health." Htwe Naing remarked. "Yes I take it only when I have been severely attacked. Mental illness is to be cured by the method of mental treatment, such as meditation, telling the beads and praying for the well-being of others. But due to the lack of practice, I have to

take medicine when I am faced with severe disappointment." She explained in feeble smile.

Htwe Naing thought that a sinful act and wrong-doing had been done by him. But said nothing by word of mouth:

"My driver and car had been sent home." She said and Htwe Naing replied, "You will return home together with me." She nodded and said, "I wished to go somewhere before going home" "Where are you going to?" Min Naing asked, by unlocking the car door. "Let us go to the food centres near the Taungoo Hall; You have to explain the lecture notes, and we can also meet Moe Kyaw" she replied.

"You are sure to be interfered by Moe Kyaw and Zaw Zaw, because they are always making laughing-stock of the others." Htwe Naing said. "They should be forbidden to speak during the time of explaining the lecture notes; They can do whatever they

JJJ © The Night Of Super Action

wish after the explanation; I am also wishing to be delighted with any kind of laughter." she added.

Htwe Naing had forgotten to smile and to say something.

(5)

Although it was lunch time, the shop was not congested. Most of the students might be in lecture rooms. Having their seats round the table, Moe Kyaw, having seen Htwe Naing and Khin Swe Thet, remarked mockingly, "Aye! It is an auspicious sight."

"It happened, as Ko Htwe Naing has stated before," she replied.

Zaw Zaw, having seated in the face of Khin Swe Thet, asked, "What does Htwe Naing tell about Moe

Kyaw and me? I think we may be admired for something" She replied in amusement, "Moe Kyaw and Zaw Zaw are the best well-wishers of all students in Taungoo Hall; They have made advance payment in U Chit's shop for the expenses of all their friends."

"By swearing an oath, we are not so notorious in Taungoo Hall." Moe Kyaw replied and Khin Swe Thet asked, "What do you mean by auspicious sight?"

By looking up the 'Padauk' tree and the sky, Moe Kyaw said "We have attended the classes in the rain and gloomy atmosphere during the whole monsoon, but now the weather is fine and the sun is so hot. Atmosphere around Taungoo Hall is very fresh and bright; So this is really an auspicious day time."

"Now you have been tired of flowery speech concealing the true fact; You can call for anything you wish to eat; I have to discuss on lecture notes with Ko Htwe Naing" she said.

"The discussion can be made at home" Zaw Zaw said and Moe Kyaw added, "That is right; We have not been here for a long time, so let us have free

and joyous chatting now."

"It happened as I have previously told you, Ma Khin Swe Thet", Htwe Naing remarked. She replied "Now the lecture notes may be kept by me and explain it tomorrow". Htwe Naing nodded.

Moe Kyaw and Zaw Zaw called for two cups of tea and she asked them to have mixed salad of rice, but they refused.

After lighting the cigarette, Moe Kyaw said, "We have come to see you, when you have been ill; but the man who belongs to patient is selfish we are not permitted to accompany with him".

"Don't beat about the bush, Moe Kyaw", cried Htwe Naing in stern face. But Moe Kyaw did not stop and asked her. "Have you been convenient now?" Khin Swe Thet looked up and half-heartedly smiled. She made no reply.

Moe Kyaw asked her again, "I mean, are you

feeling well?" She stroke Moe Kyaw's shoulder with exercise book and said, "Ko Htwe Naing has not been forgiven by me, but we are on good terms of understanding that we should be considerate to each other; If I were in his position, I will also be doing the same, in favour of my friend". Glancing at Htwe Naing, she continued, "I believe that Ko Htwe Naing will also be lenient by refraining from doing what I may be displeased."

Htwe Naing and Khin Swe Thei were looking at each other, and his appearance of pleading without words might be observed by her.

"I may be permitted to beg for your pardon again before my friends" Htwe Naing said and she replied. "Don't beg for my pardon Ko Htwe Naing. I have already understood; Thank you both for your pleading and promise."

"I give my promise not to do such an act of negligence." Htwe Naing said and both of them smiled by facing each other. They ignored the enquiring attitude of Moe Kyaw and Zaw Zaw.

Htwe Naing became aware of Min Naing's unsound future which had been blocked by his promise. But he thought the rays of hope had not yet been completely eradicated.

(6)

The man with whom I was accompanied had been left in Malaysia. Your money has not yet been spent. It has been deposited with the bank. I will give it back to you.

I have been in Singapore for one month. I can have more surplus money, so long as I work harder and save money. I have been acquainted with so many Myanmar. We are very happy, as though we meet again with our relatives.

Have your examination finished? What does she say about me? I wish to have her photo. Can you get it for me? You

know how I am mourning for her. Please help me to ease my longing for her.

Htwe Naing kept Min Naing's letter in the book, when he saw Khin Swe Thet, coming down from her car. He looked with a smile and she took her seat on the left bench. He looked on her shoulder and saw a white coloured hare-woolen sweater. Some hairs were waving on her shoulder. Cool atmosphere had been forgotten and his warm excitement was not known to the others.

Htwe Naing looked on the table and than at the car stand. He was not aware of leaving away of her car. When he turned to her, she asked, "What is the matter with you, Ko Htwe Naing?" "I have to tell you something", he said.

"Please let me have a photo of Ma Khin Swe Thet" he said and turned to the other side. Pondering over something, she asked, "For what purpose, Ko

Htwe Naing"

"The examination will come soon; When I study my lessons during the private study period, I wish to have a friend himself or his photo; So that it may appear to be studying together with a companion". Replied Htwe Naing, controlling his excitement, because he believed she would hit the roof, if she found out the truth.

"I don't understand; It is strange and to be pondered much" she said, and Htwe Naing replied, "I really wish to have your photo to be kept on my table; It will not be put on sale or will not be used in photo contest without prior approval of the owner."

"Are you doing service for someone else?" she asked. "No I have nothing to do the service of other; I, myself, is wishing to have it, so as to be able to learn my lessons more conveniently." Htwe Naing replied.

Having touched a spot on the kettle with her sharp nail, she said, "I am your neighbour, and you can call me on phone, when you are going to study; Then I will come and sit near you; It may be better

idea"

Htwe Naing came to feel as if the whole body has been in the spout of the kettle and he said, "I can say to the photo what I wish and it is not necessary to send it off at later night; You, yourself, will not be treated like this and it will lessen my study hours."

"I am worried and doubtful that you are telling an untruth; I know this by seeing your eyes" she said. Htwe Naing replied with an alarming voice, "Oh! are you not trusted with me?"

"I have no power of divine perception, but I can observe some part of a man's will through his eyes; It may be attribute of the three objects of veneration."

Htwe Naing came to feel as having been in an unsafe area. Khin Swe Thet took out an album from his bag and put it on the table. And said, "You can bring whichever you like and I believe my close friend who is heedful of my dignity will not take misuse of my photo."

Without seeing face to face, he was unable to refuse. She said, "Here take it." Htwe Naing pointed

out one of the prettiest and smiling photo, and he received it with trembling hands.

He did not know who is more beautiful - the smiling photo or the smiling and living being Khin Swe Thet.

"Now her photograph has been put on your table" asked Moe Kyaw and Htwe Naing nodded. "Will you send it to Min Naing?" Zaw Zaw asked sarcastically.

"I have intended to send a photo copy to Min Naing and the original is to be kept by myself; But now I will not send it; and some reasonable reply will be sent to him; I have wrongfully under estimated her," Htwe Naing replied sorrowfully.

"Your intention is a very mischievous one; If she is ignorant, she will believe that you are trying to win her love; I am going to tell you openly. Why are you so striving for the well-being of Min Naing? How

much benevolence has he done for you and your parents", Moe Kyaw asked.

Htwe Naing replied, "As I have stated before, he is a poor and miserable fellow, and I don't wish him to be unsuccessful in striving for winning the love of a well-to-do woman."

"Please stop about Min Naing; He will not help you in your examination; let us go to Recreation Centre for reading and studying." Zaw Zaw intervened.

Htwe Naing was displeased with intervention of Zaw Zaw. The innocent face of Min Naing was still in sight.

(1)

"Are you all right in examination, Ma Khin Swe Thet?" Htwe Naing asked. She smiled and nodded unwillingly. "Ma Khin Swe Thet is more convenient than me in the examination" "Are you also all right Ko Htwe Naing?" intervened Su Su Tin.

All food centres and tea shops were congested and noisy. Moe Kyaw and Zaw Zaw observed Khin Swe Thet that she seemed to be weary and unhappy.

Zaw Zaw unexpectedly asked her, "You say

that you are all right in examination but you seem to be unhappy; Are you feeling unhappy, because you have to leave the university for ever after the examination." "I am feeling unwell, only because of the sleeplessness." She replied.

Moe Kyaw said, "I think you become unhappy, because of the lack of generosity, as we have taken so much of eatables." All of them laughed in loud voice. But she wearily smiled and replied, "No, I am only feeling tired; You can take as much eatables as you can; I am ready to pay for it willingly."

Htwe Naing stopped the car at the gate of her house. The gate-man opened the gate, but he did not drive in and said, "Ma Khin Swe Thet, have you done well in examination?" "Yes, I have." she replied. Htwe Naing continued, "I think you have been faced with a difficulty" "No, I am only feeling tired of physical and mental tension." She replied.

"It is sure something is wrong with you; As you have once told me, I know this through your eyes." Htwe Naing said; she replied, "It is sure nothing is wrong with me."

He drove the car into the house and said, "If you are being faced with any difficulty you have the close friends to ask for help; You can discuss with Su Su Tin and me or Moe Kyaw and Zaw Zaw."

"You should not conceal your bereavement, if any, and openly asked for our help; I don't want you to be disappointed in solitary nature." Htwe Naing continued, and stopped the car under the potico.

She invited him into the house, but he refused and drove away.

Rising up from dream bed, Moe Kyaw stood on the lawn and looked at her house. Zaw Zaw took up a cigarette from the cigar case on the settee table and gave it to Moe Kyaw. "Are you looking for Khin

Swe Thet?" asked Zaw Zaw.

"Yes, she came to Su Su Tin, yesterday; Last night Su Su Tin informed me by phone that Khin Swe Thet has been in distress, because she has to be married soon.

"With whom has she to be married?" Htwe Naing asked and Moe Kyaw replied, "I learn that he is so called Chit Wai" "Yes, I have seen him once in her home; They seemed to be familiar with each other; Why has she been in distress?" Htwe Naing asked.

"She is not wishing to marry, although both sides of parents agree for their marriage" Moe Kyaw said and Htwe Naing replied. "I know that her parents used to make her happy and joyous; Co-ordination is, therefore, to be made between her parents and herself, as they are the modernized family."

Htwe Naing continued, "It will be better to inform Min Naing." Moe Kyaw, having crushed the cigarette in his hand, replied, "Don't talk about Min Naing; We are talking about Khin Swe Thet who is nothing concerned with him; She also takes no care of Min

Naing." "Don't have a low opinion of others," Htwe Naing responded.

Moe Kyaw stood up and said impatiently, "You are wishing to suffer pain for the sake of others; If you wish to know why Khin Swe Thet has been in distress, listen to the phone call of Su Su Tin who will give you the full information tonight." Then Moe Kyaw departed together with Zaw Zaw.

Htwe Naing was left in dilemma because of Moe Kyaw's instant departure without saying farewell to him.

(2)

"What!"

Htwe Naing exclaimed in dismay. "Yes Ko Htwe Naing", said Su Su Tin, "I know better, for being the same sex with Khin Swe Thet; She said openly to me that she cannot love any one; She is in love with you only."

"Are you sure?" Htwe Naing asked and Su Su Tin replied, "I have nothing to make fun of you; She has repeatedly requested me not to make known to

you; But I inform you, so that you may be able to help her both for easing tension and for the betterment of her life."

"It may be too late; She is going to marry." Htwe Naing continued, "No, not too late," replied Su Su Tin, "Khin Swe Thet is not forced to marry to Ko Chit Wai; She has free choice of marriage; Her parents has agreed with her to be married to any one whom she loves; But it is a great difficulty for her to name the man with whom she is in love."

Htwe Naing became entirely confused. He dared not see the photo of Min Naing which might laugh in loud voice if it were alive.

"What may I do, Ma Su Su Tin?" he asked. "Not necessary to answer your question; The answer to your question has already been and it can easily be observed; Good night Ko Htwe Naing; I am going to drop the phone." Su Su Tin explained.

"Yes, Yes" Htwe Naing replied. He had to pass the sleepless night. But he wished the other people, who were circumstantially dealt with the affairs, might

be in sound sleep. He was of the opinion that a magic show had been observed by himself.

Htwe Naing was in dilemma. He wished it to be a kind of mockery. It was also entirely impossible to request Khin Swe Thet to tell the truth.

He wanted to inform Min Naing of the truth about the affairs, but it would not be beneficial to the uplift of the life of Min Naing. So he had to be silent. If Min Naing had been known to the information made by Su Su Tin, he might be in terrible distress.

He looked up Min Naing's photo and said to himself, "I give you my firm promise that I am always faithful to you". He found the photo of Khin Swe Thet on the table with a smiling face and said, "It is really unbelievable and wonderful Ma Khin Swe Thet". Latent love affairs of Htwe Naing had unknowingly come out. He did not know how to avoid and how to face with.

He wish to go away. He was afraid that he might be accused of being selfish and pitiless. The gentle departure had to be made inevitably and unwillingly by himself.

He lay down on the bed wearily and closed his eyes. All the faces to be considerate and pitiable, frequently came into his eye-sight. He had no power and energy to resist the cruel fate.

He longed for hopeful suggestion and effective solution.

(3)

"What may I do Moe Kyaw?" Htwe Naing asked Moe Kyaw, "Are you so out of wit, Htwe Naing?" Moe Kyaw countered. "We are abide by the customary law of humanity, So I don't know what to do". Htwe Naing replied.

"The customary law of humanity is not necessary for you, for you have to express your love for **Khin Swe Thet**" Moe Kyaw said. "It is not proper for doing the outrage of the other's dignity; Civil right and

human dignity are not enacted by law, but they should be properly practised. There are so many customary law and civil conducts which are not regulated or put on paper" Htwe Naing replied.

"What you mean, Htwe Naing?" Moe Kyaw asked. "It will be unfaithful to Min Naing, If I express my love on Khin Swe Thet." Htwe Naing replied. Moe Kyaw gazed at Htwe Naing with mocking smile and "How about Min Naing and Khin Swe Thet? Are they lovers?" Moe Kyaw asked. "They are not lovers, but Min Naing is in true love with her." Htwe Naing replied.

"Now, don't bother about truthfulness or untruthfulness; Let me have your definite answer; If you have nothing to be considerate, will you be in love with Khin Swe Thet?". Moe Kyaw added.

Htwe Naing towered down his head with a heavy sigh and said, "I don't want to answer." "If you do not answer, then I will give you the answer that you love Khin Swe Thet; You are eagerly willing to show your loyalty to Min Naing; Now your loyalty

has been mentally broken, although you are physically faithful; So you should not pretend further." Moe Kyaw explained.

"No, I do not pretend, but I control;" Replied Htwe Naing and he continued, "Everybody can be out of wit, so we have to control to the best of our ability and knowledge: The desire should be controlled by dignity; However strong and energetic the desire and craving may be, we must be able to control by concentration of the mind and preservation of dignity, so as to be the man of high value."

"Har...Har...Har" Moe Kyaw laughed in loud voice and said, "So you are considerate to Min Naing and not attentive to Khin Swe Thet." "No. I don't mean like that; I am telling about the observation of the rules of conduct; If you or Zaw Zaw were in place of Min Naing, my rules of conduct will be the same." Htwe Naing replied.

"So, the most pitiable one may be Khin Swe Thet, Isn't it, Htwe Naing?" Moe Kyaw remarked. Htwe Naing was deeply disappointed by the heart-felt

၂၄၀ (The Night Of Super Action

remark of Moe Kyaw, and said, "You can observe that all are suffering the same pain."

"You should be aware that she is in love with you not because of your equal status of dignity only." Moe Kyaw said. "I will be aware of it for life." he replied in great distress.

(4)

It was learnt from Su Su Tin that wedding day had not yet been fixed, and delay tactics had been practised by Khin Swe Thet.

Htwe Naing was requested by his friends Moe Kyaw, Zaw Zaw and Su Su Tin to go to her and let her know some definite answer to the problem. He decided to visit to her and to give her his helping hand as a close friend.

Prolonged period of distress would be a hin-

derance to solution of her life and death problem.

It was time for elucidation of the fact that the plant which was expected to be fruitful was proved to be dormant. His heart-broken distress should be concealed.

An appropriate attachment should not be improved in the sphere of disloyalty.

Su Su Tin, Moe Kyaw and Zaw Zaw were looking round the flower garden in the left side of the house compound. Khin Swe Thet was left in the house. She was gracefully sitting on a settee near Htwe Naing. A house-maid brought a cup of water and a small white tablet and gave it to her.

When the house-maid left, he asked. "Are you feeling unwell, Ma Khin Swe Thet?" "I am fine." she replied and he added.

"I am feeling well. It has not been taken for a long time; *But I have taken it as a precaution, because I am*

afraid of being suffering from some mental pain during the time of dialogue between you and me." Replied Khin Swe Thet with an unwilling smile.

She continued, "Now I am able to practise the precepts of Buddha, Dammah, Sangha and other saintly persons, so as to be ready to evade and endure all sorts of sorrow and distress; Some minor sorrow and hardship can easily be cured by breathing exercise." With smiling face, she added, "I have just now take a tablet only to be able to undergo some probable mental pain."

Htwe Naing glanced at her and said, "You may have to face with no sorrow. All your friends, including me, are ready to help. We will be your best friends for life."

"I...I have to marry, Ko Htwe Naing." She said. He pretended not to be known to the matter completely and said, "I have got the information, so we all come here to discuss for doing necessary preparation and to give you the needful help."

"I am not in happy mood, Ko Htwe Naing; I don't want to make my parents feel unhappy; My par-

ents have allowed me to shape my own destiny, but I have no chance to fill up my desire because of the unfavourable circumstances." She replied. Htwe Naing looked for his friends outside, in order to ease his tension, but they all had departed.

"At first, I have believed that the same status of dignity and wealth are identical in the choice of life-partner. Later, I came to know that only the equality of heart-felt affection is identical, but it may be too late." She explained.

"It can not be said to be late; The present situation is the best." Htwe Naing said and she replied, "Is it consolation only, Ko Htwe Naing?"

"It may be better for me to be a boy, so as to be able to speak openly and to do actively anything I wish, without fear of being effected my reputation and dignity. But female sex is always to be careful for preservation of her modesty."

"It is not always right ; Boys have also to observe the rules of conduct of humanity and to be considerate to someone or something else." said Htwe

Naing and he continued , " But in spite of all the restraint, the answer can be seen in the eyes which is the mind's door; I have seen all in your heart."

Tears poured down from her eyes, "You may also observe my heart-felt restraint; I will always be in sorrow for life, because of my considerate altitude to a miserable person."

Htwe Naing gazed at her dissatisfied and grievous face. Having stopped her crying, she asked, "May I be married ...Ko Htwe Naing" "It is worthy to obey the parents, Ma Khin Swe Thet." He replied.

"Thank you, Ko Htwe Naing; I am ready to recognize my wedding reception as a ceremony of great achievement held for fulfilment of your desire" She replied in grief.

Heart-burning pain had been scarcely constrained by Htwe Naing. He tried to stabilize his trembling teeth and to relax his facial appearance.

"You may not come to my weeding ceremony; The invitation card may not be handed to you." She said.

"I may be allowed to come together with my friends, as if the invitation card is not received for short-age." He said, closing his eyes in great distress.

(5)

Wedding ceremony was held in Inya Lake Hotel; Wedding present was sent through his friends. His father and mother attended together.

At night, a reception for get-together of close friends of both sides was held in the house compound. Su Su Tin and other class-mates attended. He sat between Moe Kyaw and Zaw Zaw. Some of the class-mates greeted him and, he responded in smiling face. Su Su Tin, Moe Kyaw and Zaw Zaw were chatting

with some students.

Among the series of multi coloured lights, the whole compound was congested with the round tables, on which many kinds of food were prepared. The voice of melodious songs and alien music came out from sound box.

Htwe Naing was looking at the bottle of foreign liquor. Khin Swe Thet came alone to their table and greeted her friends. The bridegroom was not introduced to her friends.

He opened the bottle of liquor and Moe Kyaw asked in a low voice, "Are you going to drink?" He nodded. Su Su Tin looked at him and Zaw Zaw twitched his eyebrows.

Moe Kyaw removed his hand from the bottle and said, "Don't drink, Htwe Naing, you will feel so dizzy that you may fell down; We have sometimes taken it before." "I wish to have a cup only, and I wish to be dizzy." Htwe Naing replied.

Zaw Zaw poured down the ice into the glass and said, "Don't disturb Moe Kyaw; It may be the loss

of modesty: let him drink."

When Htwe Naing picked up the glass of liquor to drink, a bottle of soft-drink was seen near his face. He dropped the glass of the liquor on the table and observed Khin Swe Thet holding a cold soft-drink.

Khin Swe Thet said with a smile, "During the last Thingyan, you refuse to drink beer, as you are not addicted to drinking: Now you are going to drink the full glass of Johnnie Walker. Don't take it; Here, you may drink soft-drink." Soft-drink was put on the table. Htwe Naing was left near the table as a lifeless robot.

"I am going to the other table", She bade farewell. Htwe Naing was unable to hear the sound of music and other noisy sound of all sorts. He was feeling the terrible heat in the heart, which was as hot as a day of summer.

Htwe Naing knew that it was late in the night. He was trying to bear with patience not to open the

၂၅၀ (The Night Of Super Action

door. He looked up Min Naing's photo.

"Your expectation has been ended in failure, my friend; My heart has been broken, but I nurture my strength to sooth and encourage you. on your arrival." He said to himself not by word of mouth, but in his mind only.

"I have repaid a debt of gratitude I owed for you and for the lack of truthfulness in humanity; I feel sorry for you, for Khin Swe Thet and for me." Htwe Naing said and his eyes were teeming with tears.

He was going to drink the Black Label being brought from the refrigerator.

The smiling face of Khin Swe Thet was near the Black Label on the table.

The warning of Khin Swe Thet was remembered.

"You refused to drink beer, as you are not addicted to drinking; Now you are going to drink the full glass of Johnnie Walker; Don't take it."

He dropped the bottle of Black Label. His mental injury was incurable. The remark of Khin Swe

Thet was recollected again.

"It may be better for me to be a boy, so as to be able to speak openly and to do actively anything I wish, without fear of being effected my reputation and dignity. But female sex is always to be careful for preservation of her modesty."

He closed his ears. He did not know clearly whether Khin Swe Thet was laughing loudly or sobbing.

lunch just after ~~some minutes~~ later." His mother continued. "Yes, mother." He replied, bringing the letter from his mother.

When his mother left the room and had gone to down stair, he opened the letter and put the envelope on the table near the photo of Khin Swe Thet.

He read the letter without sitting on the cot.

My dear Htwe Naing,

I write this letter undaringly. I inform you, as you are my friend. Khin Swe Thet may not be informed.

I was married to a Myanmar girl in the last month.

Htwe Naing suffered heart-broken pain with wide eyes.

Close realition with her leads to my marriage, but I really love Khin Swe Thet. I may be pardoned with your understanding of the situation.

The letter was torn into two parts with a loud

(1)

BURMESE
CLASSIC

Htwe Naing had been in his room for three or four days. Frequent phone call from his friends were refused to respond. He tried hard for stabilization of his mind without drinking, smoking and without taking sleeping pills. Windows were closed.

"My-son"; his mother's voice came out together with the sound of tapping the door. "You are so keeping your solitary life, my son; Now, here is the letter for you; It may be from Mg Min Naing; Let us take

၂၆၂ (The Night Of Super Action.

voice. Htwe Naing's eyes were filled with tears and he could not see the torn-out parts of the letter. The words "Close relation" was torn again into small pieces by angry Htwe Naing.

"Close relation is not proper excuse. I have had close relation with Khin Swe Thet," Cried Htwe Naing in great anger, and jumping onto the cot, pulled down Min Naing's photo and hit it against the corner of the cot with great force.

The photo fell flat on the floor and the glass was crushed into small parts.

The photo was picked up again and torn into small pieces.

He sat with folded knees near the photo of Khin Swe Thet and looked at her smiling face with tearful eyes. He kept the photo in his breast and said in grief, "I may kindly be pardoned, my dear Ma Khin Swe Thet."

Tears poured down from his eyes. It was the direct outcome of his anger. Love is nothing concerned with nearness or otherwise. It was to be understood

Mg Hla Myo (Chin Choung Chan) ၂၆၃

that absence made the heart grow fonder.

He prepared to write a letter to Min Naing that he had discarded Min Naing who was no longer his friend.

He was going to write that the usage of "close relation leads to marriage" was that of the valueless and useless man.

He wished to keep the remaining part of the heart-felt affairs as a bitter dream of his life. The blame may be put on himself for the sake of his heart.

Who might be accused of having done the best action? Who had achieved the super action? It was not known.

The Night Of Super Action

The hospitable beauty queen was entertained

By the sweet bean the moon attained,

Embraced by the flowery stars.

How lovely was the night!

With joyous songs and funfairs,

By the morning it was stained with exhausted sigh,

Admire the sound of footsteps crossing over the
mass of belief,

Dreams became bitter indeed.

Mg Hla Myo (C.C.C)

31.9.1993

7:25 (P.M)

(Translated by a retired bank officer)

